CONSTANTIN N. STRĂCHINARU

Amintiri însângerate

Iaşi

Pim-2013

Tehnoredactare şi corectare Drd. Gabriela Munteanu

Copertă faţă: Tintoretto. Calvarul

Copertă spate: Monumentul Crucilor Înfrăţite

- Aiud -

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale

STRĂCHINARU, Constantin, N.; prefaţa autorului

Amintiri Însângerate

Iaşi, PIM, 2013

ISBN.....

Toate drepturile de editare aparţin autorului

CONSTANTIN N. STRĂCHINARU

Constantin N.Străchinaru

Amintiri însângerate

Iaşi

Pim-2013

De acelaşi autor:

- **Să vorbim şi limbi moderne**, Iaşi, Ed. Agora, 1993;
- **Trepte ale devenirii umane** - eseuri, Iaşi, Ed. Agora, 1996;
- **Culegătorul de zări-** poeme, Iaşi, Ed. Agora, 1997;
- **Un mire în flăcări-** poeme, Timişoara, Ed. Marineasa, 1999;
- **Spre mai multă lumină**- eseuri, Iaşi, Ed. Fides, 2000;
- **Mihai Eminescu şi Gustavo Adolfo Bécquer**, Iaşi, Ed. Fides, 2000;
- **Mari Sărbători, Sărbătoriri, Iubiri, Învăţăminte**, Iaşi, Ed. Pim, 2011-poezii, ediţia I;
- **Mari Sărbători, Sărbătoriri, Iubiri, Învăţăminte**, Iaşi, Ed. Pim, 2012, ediţia a II-a, revăzută şi întregită;
- **Din mucenicia Neamului Românesc,** Vol.I., Ed.Pim, 2012;
- **Din mucenicia Neamului Românesc,** Vol.II., Ed. Pim, 2012;
- **Din mucenicia Neamului Românesc,**Vol.III., Ed. Pim, 2012;

Traduceri în limba franceză

- **Ars longa, vita brevis**, poèmes/ Cătălin Anuţa, sélectionnés et traduits du roumain par Constantin N. Străchinaru, Iaşi, Ed. Vasiliana, 2006; **Avant-propos**: C. N. Străchinaru
- **100 POĖMES** de Gheorghe Mihail, Bucureşti, Ed. Muzeul Literaturii Române, 2006, postfaţă : Constantin N. Străchinaru

Cuvânt înainte

Amintirile nu urmează o ordine prestabilită didactic. Ele au metalogica retrăirilor. Aparenta dezordine face secund raţionalul, asigură preeminenţa emoţiei şi-ndepărtează plictisul construcţiilor în viziune euclidiană.

Un ofiţer în armata regală română: **Gheorghiţă Savel** îşi aminteşte;

Retrăieşte cei doisprezece ani în închisorile comuniste;

Ajuns în preajma unui secol de viaţă, constată, întreabă, se miră, încearcă răspunsuri...

Vârstă de aur, tu luminezi. Cerul senin e mai întins decât vârful aripilor tale, care mă poartă peste neliniştile lumii.

Atâtea incertitudini, temeri, griji, insomnii îi consumă vlaga! Atâtea orgolii, egoisme, invidii, conflicte, îi strâmbă mersul. Universul necredinţei îi rupe scara spre propria-i regăsire!...

Cum să poţi realiza ceva când nu vrei?... Orice amânare este refuz! Si dacă vrerea-i ghidată greşit? Surprizele, deziluziile, ofurile scurtează ziua. Deschid poarta întunericului. Somnul spiritului face loc negaţiunilor, furtunilor, mersului spre iad...

Şi totuşi, unii cred că nu mai mor.

Puterea materiei = deşertăciune!... Mască-n loc de chip. Apă-n nisip. Inacces la vis, la zbor...

Românilor, ajutaţi-vă unii cu alţii! Iubiţi-vă Ţara, binecuvântată de Dumnezeu! E atât de frumoasă! În mod uimitor, ea este izvor de satisfacţii.

Părinţi, iubiţi-vă copiii! Casele fără copii, sunt pustii!

Odraslelor, respectaţi pe cei care v-au adus pe lume! Mâna ridicată asupra părinţilor se usucă.

Mamelor, de ce vă ucideţi copiii? Creierul lor e activ cu mult înainte de a fi născuţi. Ei sunt îngeraşii din spaţiul protecţiei edenice, al dragostei pentru voi. Ei simt orice pericol. Dar nu au puterea să se apere. Doar prin undele spiritului, să exclame primele şi ultimile cuvinte: Mămică, te iubesc! Nu mă omorî!!!: Şi lăsându-i în viaţă, veţi avea cine să vă îngrijească la bătrâneţe cu

dragostea cu care i-aţi păstrat! Feriţi-vă sufletul de povara luării vieţii lor. Întoarceţi-vă cu faţa şi voinţa la Dumnezeu! Rugăciunea şi mărturisirea vă vor lumina şi apropia de Providenţă. Faceţi din copii zidul de apărare al bucuriilor, al sensului vieţii, al **fericirii**, care **mântuire** înseamnă. Apăraţi-vă de moarte prin copii! Mântuitorul nostru şi al lumii îi iubeşte aşa de mult!... şi tot Iisus spune: "Fiii veacului acestuia se însoară şi se mărită; iar cei ce se vor învrednici să dobândească… învierea cea din morţi, nici nu se însoară, nici nu se mărită…căci sunt la fel cu îngerii şi sunt fii ai lui Dumnezeu, fiind fii ai Învierii." (Luca 20-34,35)

Vârstă de aur, tu luminezi! Zările-s pe aripile tale. Grădina Patriei ondulează sub privirile tale. O porţi în suflet ca pe o **iubire**. În afară de ea, totu-i ispită, pierzanie posibilă, nevolnicii dezarticulatorii...

Ce frumos e răsăritul soarelui în dimineţile de mai! Când roua argintie străluceşte pe toate florile poienelor vieţii! Simfonia deschiderii lor se uneşte cu melodia cerurilor într-un psalm de slavă Atotputernicului Dumnezeu. Şi viaţa e atât de frumoasă! Şi sufletu-i atât de senin! Ce multă linişte-i împrejur!...

Vârstă de aur,
de-acum,
alte chemări
pe alte mări
ne fac drum…
Numai extazul
dezleagă misterul
acestor
minuni…

Amintiri însângerate

Dragostea de Ţară se învaţă de mic.

Cu faţa luminată de rugăciuni şi împăcarea din suflet că a ajuns cu bine la vârsta patriarhilor biblici, fostul ofiţer în Armata regală română, Gheorghiţă Savel, lasă cartea pe patul clătinător, îşi îndreaptă trupul mai arcuit al celor aproape 2 metri cât a avut în tinereţea plină de dragostea de glie şi monarhie, de străbuni şi de atâtea minuni câte l-au scăpat din capcanele morţii, îşi trece palma pe fruntea dungată de tulburătoare interogaţii şi ofuri lăuntrice şi, parcă neavând suficient aer, deschide fereastra încăperii sale de la etajul casei ce dă cu vederea spre zări şi rămâne-n rama ei descheiat la piept, suplu, monumental.

Aerul binefăcător şi plin de aromele Buciumului ieşean dintre Teii fără pereche ai lui Eminescu şi duioşia liricii lui Şt. O. Iosif (strada lui), din dealul vecin, îi umple mereu simţirea de dragostea de viaţă, natură, semeni şi credinţă în Dumnezeu.

Meleaguri voievodale! Respirări ideale spre orizontul ce scânteie armurile peste pădurile dinspre Dobrovăţul multimilenar şi al Mănăstirii “atletului creştinătăţii”, al domeniilor regale, al lui Eminescu-revizor şcolar, al dragostei de România a reginei Maria şi al atâtor fermecătoare avânturi şi roditoare pământuri.

Se simte cu toţi şi cu toate, în „unitatea sufletului naţional” (Nae Ionescu). Se uită îndelung la Ţara din faţă, din inimă şi nu se mai satură de ea. Îi îmbogăţeşte sensibilitatea. Îi înalţă fiinţa. Îi justifică voinţa de a nu muri. Se simte, ca Petre Ţuţea, „român de meserie”, “român prin vocaţie”, aşa cum de mic a fost crescut în casa părintească.

În luminişurile cu iarbă şi trifoi din suişul colinei se vede copilul, prins cu mânuţa de roata istoriei, păscând oiţele casei cu şapte copii, spre bucuria binecredincioasei sale mame şi a vrednicului său tată.

O casă şi o familie în care domneau credinţa şi chibzuinţa, veselia şi veşnicia. O casă plină de respect şi armonie. Un sat scos din anonimat de sfânta Biserică păstrătoare de datini şi tradiţii totdeauna deschise spre ce e ziditor omului, spre ce e folositor tuturor. Un sat

renumit prin cumsecădenia conlocuitorilor, la datorie şi cu faţa spre Prut.

În acest meleag plin de legende şi mituri, copilul, îndrăgostit de ele ca de vite, cai şi mieluşele, ajuns elev la şcoala primară, începe să cânte, fără prihană, la strană, la serbările şcolii, să recite poezii şi să ia premii spre lauda sătenilor, bucuria părinţilor şi mândria fraţilor.

Marile şi sfintele sărbători îi umpleau sufletul cu frumuseţea lor. La începutul posturilor, mama îl îndemna să coboare din pod, cu grijă, oalele speciale. În Vinerea Mare se mânca doar seara ceva, mama ţinea post negru. Cum să uite el Deniile, "Hristos a înviat" pe mai multe voci, colindele, uratul şi semănatul, înnoirile care se făceau în toate camerele şi-n gospodărie.

Satul îşi avea spiritualitatea sa de neclintit, clădită în jurul bisericii ortodoxe şi a legii morale. Oamenii trăiau solidar evenimentele şi idealurile. Îşi cunoşteau bine rostul lor pe pământ şi nu se îngândurau de graba timpului. În centrul virtuţilor stătea ortodoxia, făcând prezent trecutul, strălucinând viitorul, exact cum spune Părintele Stăniloaie: „ortodoxia reprezintă poporul

român, temelia tuturor legilor sale de viaţă". (Ortodoxie şi românism, 1936)

În 1931, când Savel avea şapte ani, familia şi satul se bucurau de viaţă, fratele mai mare, deschizătorul de drum spre şcoli superioare, s-a înecat în iazul Dorohoi. Era în clasa a 7-a de seminar, penultimul an de şcoală.

Tributul apelor întunecă văzduhul, sfâşie sufletele.

S-a îndoliat casa. A oftat satul. O durere de nespus a încremenit sufletele înecate în lacrimi, acoperite de jale şi luminate de rugăciuni.

Dar cum orice mamă află resurse să treacă prin durere mergând mai departe şi cum în orice casă cu mai mulţi copii părinţii doresc să-l facă preot pe cel cu voce mai frumoasă, mama Ileana nu se lasă şi-l îndrumă pe Savel la Seminarul din Dorohoi.

Distanţa mărişoară de ai lui îl mântuie cu dorul de casă, de raiul lăsat în urmă, şi când află că iapa i-a îmbogăţit cu un mânz, nu mai conteneşte cu scrisorile să i-l aducă să-l mângâie şi i l-au adus în căruţă. Emoţii

dătătoare de aripi, la un aşa fapt nici Creangă n-ar fi stat locului.

Toamna, prin toate ale ei, stârneşte stări contemplative, de duioşie, de nostalgie şi, până la bucuria primilor fulgi, sensibilitatea copilului e mai înclinată spre îngândurare, spre o anume tristeţe, doinire şi dor. Savel şi prin pereţi auzea scârţâitul căruţelor şi carelor venind cu poamele grădinilor la piaţa târgului moldovenesc, sporindu-i dorul de veşnicia satului şi zburdălnicia libertăţii.

Cum Seminarul din Dorohoi se desfiinţează, părinţii îşi mută copilul la renumitul liceu umanist "Laurean", din Botoşani. Bucuria nu i-a fost mică. Era mai aproape de casă şi săptămânal era între ai lui. Emoţii specifice. Fapte de viaţă i-au intrat profound în nemuritorul prezent al memoriei.

Cu faţa la Prut

Îndârjita lui adversitate faţă de bolşevism, sovietism, etc., era întărită şi de atrocităţile comuniste ale războiului din Spania, liceean fiind, citise în presa la zi că acest război era o confruntare pe viaţă şi moarte între creştini şi comuniştii duşmani ai lui Dumnezeu şi legii morale, ai civilizaţiei, şi foarte puşi pe omoruri, distrugeri de biserici, jaf şi nemaipomenite nelegiuiri. Îşi notase în caietul său de idei citate, proiecte îndrăzneţe de realizat, că în acest război al barbariei bolşevice susţinut de Stalin prin ajutoare în militanţi, materiale de război, spionaj, etc., ca şi de toate forţele comuniste mercenare din Europa filosovietică - a nu se uita brigăzile Vasilichi, Pauker, etc.; a nu se uita nici scriitori ca Hemingway, Malraux ş.a. care au luptat de partea forţelor iadului; a nu se uita nici Franţa lui Leon Bloom care nu a permis trecerea prin ţara “lui”, a legionarilor: Părintele _Ion Dumitrescu-Borşa, Ion I. Moţa, prinţul Alexandru Cantacuzino (diplomat de carieră), Ghe. Clime, comandant legionar, avocaţii Nicolae Totu, Vasile Marin

– şeful legionar al capitalei, grup al legiunii Arhanghelul Mihail condus de generalul Gheorghe–Zizi-Cantacuzino, cunoscut şiu sub numele de Grănicerul şi care urma să-i înmâneze una din spadele sale în oţel de Toledo, intratului în legenda colonel Moscardo, salvatorul Alcazarului şi care, între fiul său răpit de bolşevici şi Spania creştină a respins şantajul, fiul acceptând sacrificiul împuşcării de către partizanii şefei de bordel, Dolores Ibaruri, cunoscută cu porecla de "la pasionaria". Legionarii au ajuns îmbarcându-se din Hamburg prin Atlanta din Spania însângerată, mergând bucuroşi la moarte pentru Hristos, cum scrie Ion Moţa, părinţilor săi, la Orăştie. Astăzi, ştiu tinerii români că în acel război, legionarii au dat doi eroi, doi martiri ai creştinătăţii: Ion I. Moţa şi Vasile Marin?.

Gheorghiţă Savel şi-a notat şi câteva statistici ale genocidului bolşevic din Spania: 12 episcopi, 4.000 de preoţi, cca. 300 călugăriţe, peste 2.000 de monahi, multe biserici dărâmate, batjocorite, moaşte şi icoane profanate, nelegiuiri în lanţ, care îngrozesc şi despre care s-au scris, în numeroase limbi, rafturi de biblioteci, jertfe

pe care, înregistratorul cu sufletul le notase, cu chenar, în caietul său select de elev, intelectual în activă formare.

Astăzi, ştim că în anul 2001, papalitatea a sanctificat în piaţa San Pedro, în văzul lumii, peste 350 dintre victimele: preoţi, monahi şi monahii, ale războiului din Spania.

Simţul patriotic accentuându-se, dragostea de glie cucerind cotele acoperite de lecţiile istoriei, îl fac să ajungă la Liceul Militar "Ferdinand I", din Chişinău, pe care îl absolvă în 1939. Un an care fremăta de evenimente. Europa şi planeta fierbeau de tensiuni. Lumea, de îngrijorări.

România, de fapte însângerate şi refugiaţi din toate punctele ei cardinale. Ţara sângera, înotând în lacrimi. Un rege trădător încă din Primul război mondial şi mai apoi, corupt până în măduva oaselor, distrugător de familie regală şi compromiţător de Monarhie, instituţie la care Gheorghiţă ţine cu duh şi conştiinţa că-i singura care poate scoate România din marasmul postcomunist, păstrându-i independenţa, suveranitatea, şi perspectiva reîntregirii, un rege sforar politic, şi-n cele din urmă, dictator, decapitator al partidelor politice şi

asasin al Căpitanului Corneliu Zelea-Codreanu şi al elitei legionare de pe întreg cuprinsul Ţării, un pseudorege care adusese România la cheremul vânturilor şi-n scurt timp al furtunilor care au sfâşiat-o în toate punctele ei cardinale. Românii iubesc Monarhia, dar nu un rege oarecare. Improvizaţiile îi îngrijorează. Le iscă semne de întrebare şi incertitudini. Ei au în inima lor icoana mereu vie a regilor Carol I şi Ferdinand I spre care au îndreptat în onoare înţelegerea şi luciditatea copiilor ca asemenea icoane să rămână vii în vecii vecilor asemenea lui Ştefan cel Mare şi Sfânt, a lui Constantin Brâncoveanu şi al atâtor voievozi care i-au apărat sufletul şi raiul ambiental.

Nelegiuiri în Basarabia

Se spune că-n anume situaţii de intensă trăire, memoria derulează-n timp record lungul film al vieţii. Gheorghiţă Savel, în dreptunghiul ferestrei larg deschisă, la care apare în fiecare zi de mai multe ori, vede dramatica retragere din Basarabia unde-şi terminase

liceul militar şi unde unităţi ale armatei roşii trecând cu goana tancurilor peste documentele semnate dictatorial la Moscova, deci peste răgazul instituţiilor româneşti de a se retrage în trei zile, şi-n noaptea de 27 Iunie 1940, bolşevicii trec cu şenilele peste vieţi omeneşti s-ajungă şi cât mai repede la Prut, luând prizonieri, mutilând, ucigând după bunul plac barbar şi ajutaţi în sate şi oraşe de evreii locului dar şi de cei plecaţi din România, oficial şi clandestin, revărsând toată nejustificata lor ură pe românii în uniformă, şi nu numai, comiţând fapte de nedescris, crime oribile.

Gheorghiţă Savel, care-şi aducea din Bucovina de Nord sora şi cumnatul, n-a avut cum să le vadă pe toate dar, a văzut şi trecut prin destule situaţii limită. Iadul revărsat pe pământ românesc i-a mărit interesul pentru extinderea şi aprofundarea informării privind nelegiuirile comise de uralieni. Voia să-şi liniştească sufletul său de român îndurerat cu atât mai mult cu cât şi el şi sora de la Hotin, cu soţul, erau să nu mai poată scăpa din gheara năvălitorilor. Dumnezeu i-a scăpat, cu ce era pe ei, dintre pistolarii cu ochi înguşti şi mitraliere, oprindu-le bagajele şi docarul cu trăgători cu tot. Au

scăpat cu fuga şi sufletul la gură, ajungând în sânul ţării lor plină de jalea sfâşierilor teritoriale.

Evenimentele din Europa îşi grăbeau alert desfăşurarea. Savel îşi aminteşte bine şi opoziţia din Consiliul de Coroană în frunte cu N. Iorga şi încă doi propunători ai rezistenţei pe vechile frontiere. Atunci, mai mult ca acum, erau şi oameni politici, pe lângă politicieni şi politicianişti.

Pentru Gheorghiţă Savel, politica este ştiinţă, întrucât are de gestionat un conţinut: publicul = poporul; are metode specifice ale conducerii edificate pe principii etice în perimetrul cărora se respectă ierarhia: Dumnezeu - Neam - Ţară, interesele oamenilor subordonându-se întotdeauna acestei ierarhii, şi nimeni niciodată nu va pune în buzunarul personal banul public. El ştie că politica nu este numai ştiinţă şi reflexie ci şi artă, respectiv armonie, ceea ce înseamnă asigurarea unui trai civilizat tuturor cetăţenilor: loc de muncă, salarii corespunzătoare, protecţie socială, progres general prin promovarea iniţiativei, a creativităţii, a responsabilităţii lucrului bine făcut, încurajând competiţia, performanţa încă de pe băncile şcolii, cu o atenţie deosebită pentru cei

cu posibilităţi ieşite din comun. Pentru Savel, nici atributul de ştiinţă nici cel de artă ale politicii nu sunt operaţionale dacă nu sunt edificate moral, socratic, hristic, fapt care trimite la cultivarea conştiinţei. A fi Om, înseamnă să fii fratele semenului tău în stare să mulţumeşti tu celui care ţi-a oferit prilejul să-i faci un bine. Savel este convins că nimeni şi nimic nu ne poate face mai buni, mai senini, mai tineri decât dragostea promovată în lume de Iisus Hristos, prin exemplul jertfei Sale şi prin cuvântul trimis prin Sf. Apostoli tuturor neamurilor.

Secolele şi mileniile au confirmat universalitatea acestei aserţiuni ortodoxe. Nucleul ei este în educaţia din familie, din şcoală, societate. Lui Gheorghiţă i-au mers la inimă şi l-au decis să nu se lase de armată. Se revede la şcolele de ofiţeri de la Sibiu şi Bucureşti, ajunge la centrul Sărata din Basarabia eliberată, după 22 Iunie 1941.

Cu arma la umăr

Sărata este una din localităţile înfiinţate de coloniştii germani din Wurrtenberg şi Bavaria, în jurul anilor 1820, ca şi Leipzig, Friedenstall, Tarutino din apropiere, localităţi care şi-au păstrat denumirile şi spiritul gospodăresc până în 1940, când germanii au fost repatriaţi.

Dar Sărata a intrat în istorie şi prin miile de legionari internaţi aici după Ianuarie 1941 şi unde, din 8 Mai 1942, Generalul Ion Antonescu a înfiinţat vestitul centru de instrucţie a legionarilor pentru front, pentru linia întâi, sub pretextul reabilitării, dar ordinul secret era de a fi menţinuţi permanent pe front. Batalioanele de legionari, 991, 992, integrate Diviziei 5 infanterie au fost decimate in Cotul Donului, iar 994 în Kuban.

Prin centrul de „reabilitare" Sărata au fost furnizaţi frontului aproape 1500 de legionari, ofiţerii fiind încadraţi ca soldaţi. Şi-n timp ce filoruşii, filobolşevicii dezertau fiind folosiţi de ruşi ca elemente de propagandă, legionarii au înţeles să lupte. Şi au luptat

şi au căzut la datorie ca şi ceilalţi din miile de legionari şi simpatizanţi legionari din unităţile curente ale frontului.

Facem precizarea că în Sadaclia, din apropiere, a mai fost un lagăr de internare pentru preoţi legionari şi pentru femei legionare, dintre care nu putem să nu înscriem numele Alexandrei Russo, comandanta cetăţuilor legionare din toată Basarabia. Savel ştie că printre ofiţeri se vorbea, că la toate nivelurile armatei erau legionari exemple de patriotism şi dăruire. În fond erau concentraţi cu armata făcută şi proveneau din toate categoriile sociale iar numărul simpatizantilor Legiunii „Arhanghelul Mihail" suiau, prin ofiţerime, până la generali - şefi de mari unităţi, cazul generalilor Chirnoagă, Avramescu, Coroamă, etc.

Un om providenţial în istorie: Ion Antonescu

Deşi monarhist, imaginea generalului devenit mareşal, Ion Antonescu, îi rămâne vie şi pilduitoare în inimă prin verticalitatea morală şi competenţele acestui mare ostaş român aşa cum a reţinut şi de la confratele filosof cu care a împărtăşit martirajul detenţiei comuniste, Petre Ţuţea, care afirmă: ”Elitele morale sunt superioare celor intelectuale”, numai că Mareşalul Ion Antonescu era şi un desăvârşit om al culturii ca şi al artei militare. I-au rămas ghid precizările acestui erou venit la cârma ţării mutilate la începutul lui Septembrie 1940:

“Drumul nostru este cinstea
Puterea noastră este munca
Arma noastră este jertfa
Casa noastră este credinţa
Aurul nostru este Patria
Ţelul nostru este Victoria”

Gheorghiţă Savel îi ştie biografia. O respectă. Îi compară copilăria cu a lui. Mareşalul era fiul unei modeste familii de militari. Tata căpitan şi mama de o sensibilitate şi apetenţă culturală care-i confirma descendenţa din nobilimea română. Copilul lor, Ion, intelligent, energic, pasionat de istorie şi eroii ei, ajunge şef de promoţie al Gimnaziului militar din Craiova şi al Liceului Militar din Iaşi, pe locul I în 1904 e sublocotenent de cavalerie, pasiunea sa; în 1907, pe când era în Regimentul 4 Roşiori Regina Maria, se face înţeles de ţăranii din Teleorman, unde fusese trimis să calmeze spiritele, netrăgându-se niciun foc; la Târgovişte ajunge căpitan şi i se încredinţează comanda Escadronului şcolii de ofiţeri; se face tot mai cunoscut prin spiritul său de dreptate şi neocolirea conflictelor cu superiorii; face şcoala de război cu calificativul excepţional ajungând ofiţer de stat major; în 1916 e în comandamentul Armatei de Nord, şeful Biroului III Operaţii, la generalul Prezan; elaborează planuri strategice precum şi pe cel al apărării Capitalei, aprobat de Berthelot. Numele căpitanului Ion Antonescu circulă pe la toate unităţile.

Ca maior, ajunge şef al operaţiilor Marelui Stat Major şi organizează frontul în Carpaţii Răsăriteni.

Refugiaţii, tifusul, jalea, lipsurile de tot felul, umpluseră întreaga Moldovă prin care bântuiau şi bandele jefuitoare şi criminale ale trupelor ţariste devenite bolşevice şi care, la îndemnul lui Cristian Rakovschi, emisarul lui Lenin şi omul lui Troţki, urma să captureze regele, guvernul, generalii şi să declare Moldova sovietică până pe Carpaţi.

Gheorghiţă Savel fixează teleobiectivul camerei de luat vederi a memoriei pe numele acestui mare duşman al poporului român: Cristian Rakovschi (1873-1941). Numele i-a rămas în memorie din povestirile înţeleptului său tată, care a trăit acele evenimente. Rakovschi, bulgar de origine, se pare şi evreu, intrat în România prin sudul Dobrogei, a uneltit împotriva ordinei de stat încă din 1905, sprijinit de contraţariştii lui Lenin şi scăpaţi pe vasul Potemkin, în portul Constanţa. A dus o acţiune agitatorică în rândurile marinarilor, fără succes însă. În 1917, când trupele ruseşti aliate nouă, intraseră în descompunere, unele dezertând la nemţi şi cele mai multe umplând Moldova de bandele făcătoare de crime

şi jaf. Statmajoristul Ion Antonescu, a fost trimis în mod special, la un moment dat, în spatele frontului pentru a face ordine. Asa se explică faptul că Rakovschi cu echipa lui a fost arestat la timp şi închis la Galata, pe una din colinele Iaşiului, unde este Mănăstirea lui Petre Şchiopu. Dar numărul ruşilor, în proces alert de bolşevizare cu centrul sovietic=comandament în barăcile de la Socola-Iaşi, l-au eliberat.

Savel şi-a împrospătat documentarea cu **Istoria războiului pentru întregirea României** 1916-1919, ediţia 1989, a truditorului în ştiinţă Constantin Kiriţescu, unde mai află că la 1 Mai comitetul bolşevic l-a eliberat pe Cristian Rakovschi profitând de semnificaţia zilei pe care au încercat să o sărbătorească cu manifestaţii de stradă. În acest timp puseseră ei la cale ca la 6 Mai să-şi ducă planul la îndeplinire declarând România Republică sovietică.

Unităţi speciale ale armatei române, conform planului statmajoristului Ion Antonescu, i-au împachetat şi în vagoane de marfă i-au trecut Prutul şi apoi Nistrul cu tot acest bolşevic sinistru=Cristian Rakovschi, salvând regele, guvernul, comandanţii şi pe Şerbacev,

şeful armatei ruse în situaţia de a fi arestat aşa cum fusese la Petrograd arestat ministrul român Diamandi cu toată legaţia. În acest Petrograd fusese în comisia condusă de I. I.C. Bratianu şi Prezan şi strategul Ion Antonescu pentru a pune la punct lupta comună şi continuarea ei. Pasărea Phoenix începea să renască. Venise misiunea americană cu generalul Hugo Scott la Iaşi, declarând :"Am venit la dumneavoastră ca să vă asigurăm de fraternitatea noastră". "Vom lupta alături de dumneavoastră", dovedind că ne cunoşteau detaliat nevoile, durerea naţională, degringolada din armata rusă (Iunie 1917),etc., etc.

Părintele lui Savel i-a fixat în minte fostului copilandru, momentul sublim al trecerii în revistă a trupelor pe colina Copoului ieşean, când generalul Berthelot a decorat ofiţeri şi unităţi militare şi când, într-un entuziasm şi unitate istorice, Castaldi a dirijat corul care interpreta creaţia sa: Imnul **La arme** !:

"Cei de-un sânge şi de-o lege
La arme pentru Neam si pentru Rege
Când Patria ne cheamă sub drapel

Datori sunt toţi românii s-alerge
Să-l apere, să moară pentru el...”

Un entuziasm de nedescris multiplica ecoul imnului în tot cerul României etnice, autorul primind ceasul de aur pe care un ministru l-a desprins de la mână, dăruindu-i-l ca pe un dar de preţ.

E bine să ne mai reamintim că internaţionalistul troţkist, „agitator periculos”, în expresia lui Brătianu, şi criminal în opinia noastră, nu se liniştise ci organiza comitete de acţiune bolşevică la Odessa plină de refugiaţi români dar şi ostaşi care fuseseră în armata austro-ungară. Rakovschi ajunsese un taie şi spânzură al Ucrainei. Desigur, bolşevizase şi câţiva români, ordonase confiscarea vaselor româneşti din porturile ruseşti, a tezaurului românesc, organizând numeroase crime în zona Nistrului dar şi în interiorul Basarabiei. De aceea, Ion Antonescu a menţinut grupe de soldaţi români în locuri cheie, aşa cum ne cerea şi Sfatul Ţării de la Chişinău.

Savel a întâlnit bătrâni în Basarabia care-i vorbeau de românii spânzuraţi pe valea Nistrului de

agenţii lui Rakovschi căruia nu-i reuşise planul de sovietizare a României aşa cum i-a reuşit lui Bellakun la 21 Martie 1918, în Ungaria declarată Republică sovietică. Este interesant de reţinut că sub presiunea trupelor româneşti care eliberaseră Transilvania şi intrau în Budapesta, Bela Kun i-a cerut sprijinul lui Rakovschi, acesta neîntârziind să-i trimită ucrainieni înarmaţi, prin Bucovina şi Galiţia.

Cum într-un război luptătorii nu se opresc decât la victoria finală, românii au eliberat de bolşevism Budapesta, au dat de mâncare celor nevoiaşi, de la cazanul militarilor. Bela Kun a scăpat cu fuga în Austria, într-un tren plin de furăciuni de care nu s-a putut bucura fiind închis şi din închisoare evadând spre Rusia bolşevizată. La 20 August 1919, Ungaria era eliberată eroic şi decent de românii care se retrag în Noiembrie pe Tisa şi mai apoi pe frontiera României Mari la care Ion Antonescu a ţinut până la moarte ca la inima sa, crezând nelimitat în "Justitia regnorum fundamentum".

Gheorghiţă Savel rămâne stupefiat cum un om inteligent şi cult ca Vladimir Krasnaserschi, fost discipol al universitarului sociolog şi poet Al. Claudian, amândoi

cu nişte ani făcuţi la Canalul morţii, ca socialişti democraţi, a putut să scrie în Elveţia într-o carte despre comunismul din România, că Rakovschi a fost un mare luptător pentru dreptate şi care ar merita o statuie. Deşi Krasnaserschi se distinsese în Liceul "C. Negruzzi" din Iaşi, ca şi în facultate, şi dispunând şi de un anume talent în a scrie, a putut să plece în mormânt cu o aşa lipsă de documentaţie şi adevăr în privinţa acestui criminal bolşevic de care şi sovieticii , până la urmă, s-au scuturat, internându-l într-un lagăr unde l-a întâlnit şi Panait Istrati, autorul Spovedaniei unui învins. E posibil să fie vorba şi de un accentuat subiectivism, din partea lui Krasnaserschi, rămas pe o stângă anacronică a istoriei, adică pe o social-democraţie la braţ cu comunismul.

Colonelul (r) Gheorghiţă Savel mai oftează o dată şi se întoarce alături de Mareşalul său iubit, îl vede-n piept cu decoraţia "Virtutea Militară" de aur, primită în 1913-campania din Bulgaria şi nu se miră că în 1926, ajunge şeful Şcolii speciale de cavalerie, în 1927-comandant al Şcolii superioare de război, în 1928-secretar general al Ministerului Apărării Naţionale, în

1933-Şef al Marelui Stat Major, în 1937-Ministru al Apărării Naţionale. Îi revin în minte şi cuvintele regelui Ferdinand când i-a înmânat statmajoristului Ion Antonescu Ordinul Mihai Viteazu: „regele mai mult decât oricare altul din această ţară ştie cât îţi datorează România Mare...”

Regele avea în faţa sa un militar desăvârşit, un ofiţer genial şi un om de mare caracter. De aceea nu-l surprinde pe Savel numirea lui Ion Antonescu în funcţia de ataşat militar în Franţa, în 1923 şi peste un an în Anglia, până în 1926. El consideră că, în adevăr, la răscrucea istoriei noastre, când existenţa României era pusă în cauză, (1940) alegerea lui Ion Antonescu la conducerea Ţării a fost cea mai indicată. Colonelul (r) Gheorghiţă ştie că, în condiţiile date acest mare strateg nu putea deveni aliat decât al Germaniei şi Italiei şi nici într-un caz al Rusiei bolşevice, ale cărei bande au comis atâtea crime în Basarabia, Bucovina, Ţinutul Herţei, cum s-a dovedit şi-n toată ţara, după blestematul 23 august 1944 când România a intrat sub talpa iadului comunist din care nu-şi mai revine şi după două decenii şi jumătate.

Conştiinţa lui Savel de patriot (nu patriotard!), adică de trăitor profund a dragostei de glie şi neam românesc, se îndreaptă spre tineretul care ar trebui să ţină cu dinţii de demnitatea creatoare de stimă, făcând din comportamentul lor o pildă şi pentru străini, încât a fi Român să însemne a fi pilduitor în tot ce gândeşti, rosteşti şi faci.

Exemplul eroilor şi martirilor istoriei noastre ne obligă moral şi consiliază practic. Între ei, în veci neuitatul mareşal Ion Antonescu stă vertical şi solar la datorie. Lui Savel i-au rămas în memorie cuvintele generalului Ion Antonescu: "Basarabia face parte integrantă din Moldova lui Ştefan cel Mare… Acest teritoriu va tinde mereu să se realipească la Patria mamă". Şi-n gând îşi spune: Să dea Dumnezeu! Căci ele confirmă ceea ce Gheorghiţă a învăţat din şcoala primară, remarca lui Eminescu: "Basarabia nu a fost nici in parte şi nici întreagă a turcilor sau a tătarilor, ci a unui stat constituit, neatârnat"…

La situaţia dramatică a României din acel timp, 1940, Românii mai trăiau şi durerea cutremurului din 9-10 Noiembrie când vestitul Bloc Carlton cu 11 etaje,

cinematograf, etc s-a prăbuşit. Un cimitir de morţi. Spitalalele pline de răniţi. Locuinţele pierdute şi altele nelocuibile aveau nevoie de sprijin complex concretizat în hrană, asistenţă medicală, medicamente, bani, adăpostirea sinistraţilor, etc şi aceasta a realizat-o faptic şi prompt generalul Antonescu.

Începe războiul

Între gândurile în cascadă, Gheorghiţă Savel tresare, parcă se vede tânărul de cândva cerând să meargă la datorie cu arma în mână, auzind, din nou, ordinul generalului dinspre Duminica din 22 Iunie 1941: "A sosit ceasul celei mai sfinte lupte, lupta drepturilor strămoşeşti şi a bisericii, lupta pentru vetrele şi altarele româneşti de totdeauna:

Ostaşi,
vă ordon:
treceţi Prutul!
zdrobiţi vrăjmaşul din Răsărit şi Miază-noapte;

dezrobiţi din jugul roşu al bolşevismului pe fraţii voştri cotropiţi;
reîmpliniţi în trupul ţării glia străbună a Basarabilor şi codrii voievodali ai Bucovinei, ogoarele şi plaiurile noastre!”...

Sunt cuvintele generalului Antonescu, care la 9 Iunie 1940 fusese arestat, fixându-i-se locul la Mănăstirea Bistriţa-Vâlcea, şi care, scârbit până în adâncurile simţirii, de dictatura regelui asasin, îşi dăduse demisia, la 12 Iulie 1940. Regele i-o aprobase, dar în Septembrie acelaşi an, l-a chemat să salveze Ţara. În înţelepciunea sa şi dragostea lui de patrie a acceptat chemarea propunându-i suveranului de Obor să demisioneze, asigurându-i totuşi fuga şi în acest moment tragic, când şefii partidelor desfiinţate ezitau implicarea în conducerea ţării, generalul s-a adresat ostaşilor lui dragi cu ordinul să treaca Prutul, prevenindu-i: „suntem armata dreptăţii, ordinei, a cinstei, a omeniei...”,”nu suntem hoarde năvălitoare...(aluzie la comportamentul armatei roşii în teritoriile româneşti ocupate)”.

Şi-n zorii acestei sfinte Duminici de 22 Iunie 1941 (ora 4,00), de la Baltica la Marea Neagră, ordinul difuzat prin radio şi presă ajungea pe buzele şi-n inima tuturor românilor. Ostaşii, porneau la luptă cu o însufleţire corespunzătoare luptei drepte şi sfinte a luminii asupra întunericului, a crucii asupra stelei însângerate, cum spunea generalul Fr. Schobert, comandatul armatei a 11-a germane şi cum luptătorii ruşi pentru libertate şi împotriva stalinismului şi a comunismului au repetat mai târziu cu cele 22 de milioane de victime ale bolşevismului, cei mai mulţi din morminte.

În cadrul planului Barbarossa, românii participau cu 20 de divizii, cu dublul armatei lui Napoleon Bonaparte în campania din 1812 cu aceeaşi cardinalitate.

Vara anului 1941 se anunţa foarte fierbinte. Toate popoarele îşi scurtaseră somnul, mărind starea de veghe şi alertând antenele întru mărire de coaliţii…

Frontul estic înainta vertiginos în unele zone, în altele mai cu greu, în ansamblu înainta! În două luni se parcurseseră 700 km. Se luaseră 180.000 de prizonieri sovietici, trenuri de materiale de război… Comuniştii

semănaseră pârjolul, lăsând în urmă morţi şi scrum. Catedrala din Chişinău mai fumega la intrarea românilor.

În a patra zi de război, ruşii, pregătiţi pentru ofensivă-cap compas: Atlanticul, au avut curajul orb să bombardeze Iaşiul, cu 32 de avioane dintre care n-au mai scăpat cu întoarcerea decât 11. Ieşenii ştiu că unele bombe au vizat Catedrala=Mitropolia Moldovei şi Facultatea de Medicină unde, unii aviatori evrei, fuseseră studenţi, Iaşiul, în care Gheorghiţă Savel avea să înceapă, în condiţii precare, Facultatea de Drept, precum şi Mitropolia, în corul căreia avea să cânte după calvarul penitenciar.

Deocamdată, să-l urmărim pe vârfurile vieţii. În entuziasmul justificat şi generalizat al dezrobirii fraţilor de peste Prut, cere să plece pe front, unde, sub exploziile de la Sevastopol, fratele său Sandu căzuse la datorie la 19 Decembrie 1941, numele său fiind înscris pe listele eroilor din primele luni de război. Un alt frate lupta ca aviator, primind decoraţii corespunzătoare vitejiei sale.

Moartea-i la tot pasul

Savel ajunge în Crimeea unde va lupta până în Mai 1944. La jumătatea lunii Martie 1944, Frontul IV ucrainean începea acţiunea concentrată de eliberare a acestei zone dintre ape. Focul venea din toate părţile. Din nord în strânsă legătură cu armata independentă de litoral dinspre est, axa Perekop-Kerci, înaintând spre Simferopol-Sevastopol, susţinută de flota Mării Negre şi de aviaţie în aşa fel încât cele cinci divizii germane şi şapte române să nu poată scăpa din cercul de foc.

Deci, când vânătorii de munte pregăteau plecarea din Crimeea, şi ruşii ocupaseră Cernăuţiul, şi guvernul sovietic declarase că nu urmăreşte schimbarea ordinii de stat în România şi nici nu va pretinde anexiuni teritoriale, Gheorghiţă Savel cu perspicacitatea sa de ofiţer destoinic salvează comandamentul cu ofiţerii săi superiori şi alte acţiuni de vitejie care-l propun pentru Ordinul “Mihai Viteazu”.

La 6 Aprilie 1944, trupe ale Frontului II ucrainean intrau în Botoşani, Rădăuţi, Suceava. În acest

timp, armata germano-română încă era stăpână pe situaţia din Crimeea până în următoarele zile când ofensiva sovietică s-a dovedit copleşitoare. Deşi Hitler nu aproba părăsirea Crimeei, atacurile ruseşti tot mai concentrate şi cu intermitenţe minime au făcut imposibilă orice rezistenţă. La 12 Mai 1944, războiul în Crimeea lua sfârşit.

Din acest foc pustiitor, ofiţerul Savel scapă de moarte sosind în Ţara în care aveau să ajungă uralienii după nefastul act de la 23 august 1944. Istoria se întorsese cu spatele la noi. Savel oftează din tot duhul de parcă e-n ultima clipă de viaţă şi ar vrea să mai vadă o dată Basarabia mănoasă şi pe Ştefan cel Mare şi Sfânt cu vitejii săi hatmani şi oşteni în cetăţile de pe Nistru. Cuvintele mareşalului Ion Antonescu îl ajung cu ecoul: “Lupta pentru dezrobirea brazdei strămoşeşti s-a terminat…Lupta pentru salvarea credinţei şi pentru civilizaţie continuă”. Ce mult îl bucură ultimul cuvânt! De aceea, păstrează în inimă, cu toată România profundă, imaginea Mareşalului Ion Antonescu, al cărui monument nu va putea niciodată fi demolat de pe acest soclu spiritual.

Şi iarăşi Basarabia-i trează-n suflet

De la scumpii săi părinţi ştia ce jale aduseseră bolşevicii în aceste teritorii din sufletul lui şi ale compatrioţilor. Ocupaţia sovietică însemnase trecerea prin foc şi sabie a Bisericii creştine, lichidarea intelectualităţii române şi a oamenilor gospodari, deschizând calea puhoiului sfertodoct din imperiul roşu, năvălind ca ocupanţi. Se întindea astfel jalea asupra tuturor categoriilor sociale şi a teritoriului sfâşiat la nord şi sudul provinciei, părţi date Ucrainei sovietice, 42.000 de militari români în scurta ocupaţie din 1940-41 fuseseră maltrataţi, arestaţi, chinuiţi, asasinaţi mişeleşte îndeosebi de evreii care au sărit cu toate cruzimile de care au fost capabili ca şi asupra românilor deţinători de capital în industrie, în agricultură, comerţ, finanţe, etc.

N.K.V.D-ul, presărat în articulaţii cu evrei, a năvălit la vreme de zi şi de noapte întinzându-se cu frica arestărilor, suspiciunii, terorii şi torturilor şi la colibele de pe câmpuri. La 3 Iulie 1940, frontiera Prutului s-a închis. S-au salvat în România doar 8.549 de cadre

didactice, 589 de avocaţi, 25.189 funcţionari, 762 de preoţi, 6.200 de muncitori, 2.000 de studenţi, 11.771 liceeni, 80.000 agricultori. Până la 4 Decembrie 1940, statisticile Comisariatului pentru refugiaţi dădeau cifra de 220.500 persoane ajunse în România. Numai ei au ştiut cum.

Victimile N.K.V.D-ului nemaiîncăpând în penitenciarele din oraşele basarabene, au fost trecute şi peste Nistru, la Tiraspol, etc. În chinuri inimaginabile au sfârşit românii care au avut funcţii în poliţie, prefecturi, primării, armată, nu mai vorbim de patrioţii foşti în Sfatul Ţării de la Chişinău sau de legionari şi de foştii ofiţeri în armata ţaristă, aceştia din urmă au fost vânaţi şi-n România, după întunecatul 23 august 1944.

După reintrarea armatei române în teritoriile naţionale cotropite de bolşevici s-au descoperit multe gropi comune cu români asasinaţi, mutilaţi, îngropaţi de vii, electrocutaţi, între care preoţi, studenţi, elevi şi destui legionari sau simpatizanţi ai Legiunii. Aceste gropi commune au fost descoperite în curţile Palatului Mitropolitan, Consulatului italian, Facultăţii de teologie, unde se instalase N.K.V.D-ul.

Mulţi români au fost împuşcaţi şi pe câmpuri, pe unde fugeau sau se ascundeau. Cunoscutul scriitor Virgil Gheorgiu (şi Constantin), autor al atâtor volume, majoritatea în lb. franceză, între care "La 25-e heure", prefaţat de filosoful spiritualist Gabriel Marcel, scriitor despre care dau socoteala atâtea personalităţi occidentale ca Albert Milet, Ch. D. Boulogne, teza de doctorat a M.Welsch susţinută la Bruxelles, 1983, C.V. Gheorghiu: "En marche vers le Royaume", a sirianului Alif Hamdan :"Harmonies et conflits de valeurs chez Constant Virgil Ghiorghiu", condusă de Paul Miclău, la Bucureşti, sau teza de docenţă a Emiliei Nicolescu-Malgras, susţinută la "Faculté de Lettres de Nancy": „C.V.Gheorghiu – Les Ecritures du moi", ori teza de doctorat a Georgetei Hanganu: "C.V.Gheorghiu – La perspective narative dans trois récits", acest „poet al lui Hristos şi al României", al scrisului cu sufletul=sinceritate – trăire – talent şi care în "Ard malurile Nistrului" scrie, ca reporter de război, drama Basarabiei – Drama lui Constantin Beccin, din satul Feşteleşti, judeţul Tighina. Scriitorul înregistrează tragedia la faţa locului(„Sur place")unde gospodarul (numit de bolşevici

“culac=chiabur”!)dăduse tot din ce avea şi i se mai cerea ameninţându-l cu Siberia. Consătenii de inimă îl mai ajută cu 300 de ruble dar tot nu era destul faţă de sumele în creştere ce i se cereau şi, când politrucii au mai revenit, s-a strecurat din podul grajdiului prin grădină şi s-a întins în lanul de grâu auriu care ondula în adierile verii, sperând să-l protejeze familial, dat fiind dragostea ce-i unea.

Dar pistolarii călări controlau lanul alergând, ‘’inotând prin grâul care trecea de piepturile cailor’’...’’părea că lanul acela nesfârşit se apleacă, a rugăciune, la picioarele Cerului, cerând îndurare…părea apoi că lanul de grâu se apleacă pentru a acoperi şi a-i şterge urmele pentru a nu i le descoperi vânătorii de români şi pentru a ascunde, cu foşnetul lor, bătaia ca de ciocan a inimii lui Constantin Beccin...’’… Zadarnic! Când i-a simţit aproape, Beccin, preferând să moară pe pământul său străbun, şi-a scos briceagul cu care curăţa livada şi via – mai mic ceva decât al înaintaşului milenar, Decebal ‘’şi, cât ai clipi, şi-a tăiat beregata’’…’’Nu a reuşit să o taie complet căci custura i-a căzut din hotărârea mâinii. Sângele a început a curge,

fierbinte, roşu'' ca stropii mari de sânge din palmele lui Iisus pe cruce când s-a-ngrozit de moarte, curgeau ''peste pieptul lui ars de soare, peste cămaşa de in, peste spicele aurii ale grâului care-i slujeau de sicriu''. Drama sa povestită scriitorului de căruţaşul ce-l ducea printre ogoarele Tighinei, ochii lui Beccin, ''aceşti ochi rămaşi deschişi, curaţi şi albaştri ca cerul'' îl urmăresc pe autorul cărţii, îi cer un ajutor prin foşnetul grâului, în spic ca vrabia şi în pai ca trestia, cum spune feciorul anonim din urătura clasică a folclorului românesc pe care Virgil Gheorghiu l-a asimilat de prunc de la părinţii săi. Şi autorul remarcă: ''Drama lui Constantin Beccin e drama tuturor românilor Basarabiei''.

Savel Gheorghiţă revine în rama ferestrei cu ediţia românească, prefaţată de Părintele Ioan Neculoiu (2008), volum în care partea a doua poartă titlul ''Am luptat în Crimeea'', deci unde a luptat nonagenarul colonel (r).

Noi ne-am îngăduit să reproducem câteva rânduri, ca lectorul să afle ce înseamnă să scrii istorie cu conştiinţa onestităţii. În drumul şi în misiunea sa de a culege şi a reda adevărul istoric, lectorii mai află de la

Virgil Gheorghiu: ‘’toţi aceştia care au tras cu puştile în noi, în femeile noastre şi în copiii noştri, iar acum dau foc satului, sunt evrei care au trăit câştigând averi şi mâncând pâinea din sudoarea şi din munca noastră. Toţi au fost negustori prin satele noastre. După ce ne-au chinuit şi ne-au batjocorit fetele, iar pe copiii noştri i-au trimis în Siberia şi în puşcării, un an întreg au pustiit satele, semănând atâta jale, acum năpustindu-se cu puştile şi cu mitralierele asupra noastră, a celor care am mai rămas, pentru a ne ucide. Şi fiindcă au văzut că o parte din noi s-au ascuns pe ogoare, prin pivniţe, aşa că nu puteau fi omorâţi de gloanţele lor, s-au apucat să dea foc satului’’.

Acestea sunt mărturiile unui român înşfăcat de energia murgului său, înghiţind distanţa până la prima unitate militară a confraţilor săi, mărturisind-o pe nerăsuflate în limbajul său netrucat. Şi Virgil Gheorghiu concluzionează: ‘’Lehuţan Tăutul, călăreţul disperat implora ajutor, ca să nu le fie satul prefăcut în cenuşă de către evrei.’’ (vz. pag. 39)

Gheorghiţă Savel îşi aminteşte că şi în munţii Crimeii au fost întâlniţi evrei ‘’luptând împotriva

românilor cu o înverşunare pe care nu am întâlnit-o niciodată la soldaţii ruşi''… cum spune Virgil Gheorghiu: ''50 % din armamentul cu care luptau împotriva noastră, aceşti evrei români, era armament românesc. Trăgeau în noi cu mitraliere româneşti…le furaseră din Basarabia în 1940 când i-au omorât pe ofiţeri în retragere…'' "Drama îmi umplea sufletul de o suferinţă nemărginită…nici moartea camarazilor noştri, nici rănile lor sau rănile noastre nu ne-au durut atât de mult. Acum, în inima Crimeii suntem împuşcaţi cu aceste arme jefuite de la unităţile noastre în retragere, în 1940". „Niciodată nu voi putea descrie mânia mea, durerea mea şi a ostaşilor români". (p.193,194)

În ieşirile sale reconfortante la fereastra deschisă spre lumea adevărului, colonelul (r) Gheorghiţă Savel, cu cartea reportajelor de război în mâna sufletului, îl confirmă deplin pe sensibilul autor, Virgil Gheorghiu, întrebându-se cum este posibil ca unii cetăţeni ai unuia din vechile popoare ale lumii să se manifeste atât de cinic, perfid, răzbunător, laş, ingrat, de neînţeles, a cărui vitejie crede că se naşte mai degrabă din frică decât din dragostea de moarte probată de înaintaşii noştri şi de

japonezii care îl au de principiu în existenţa lor întru demnitate.

A întâlnit în unele cărţi, cum ar fi “Un poète regarde la croix” - Paul Claudel şi denominativul de “tremurători şi fugăriţi” la adresa evreilor. El a parcurs şi cărţi de pură ştiinţă, ca recenta şi cea mai modernă, oxigenată şi curajoasă Istorie a medicinei, a Prof. univ. dr. Cristina Ionescu, şefa catedrei de istorie a medicinei la Univ. Gr. T. Popa-Iaşi, prefaţată de Prof. dr. Constantin Romanescu, membru emerit al Academiei de medicină din România, în care, la cap. “Evreii şi medicina iudaică” evreii stârnesc o adevărată simpatie şi recunoştinţa aportului lor în ştiinţe, filosofie, religie, etc.; a întâlnit pasiunea evreilor pentru vindecarea oamenilor, probată cu descoperiri arheologice (manuscrisele de la Marea Moartă şi cele din grotele de la Qumram), a reţinut nume de mari medici evrei între care Maimonide (1135-1204), rabin medic şi filosof, care poate fi considerat unul dintre părinţii medicinei şi a cărui rugăciune-testament completează Jurământul lui Hippocrat: ‘’Dumnezeule, umple-mi sufletul de dragoste pentru om şi pentru creaturile Tale, dă putere inimii mele

pentru ca întotdeauna să fie gata să sară în sprijinul săracului şi bogatului, prietenului şi duşmanului, la bine şi la rău…fă ca spiritul meu să rămână luminos alături de patul bolnavului şi să nu fie distras de nicio ispită, să fie prezent cu atâta cât experienţa şi ştiinţa l-au învăţat; căci mari şi minunate sunt cercetările ştiinţifice care au ca scop să păstreze sănătatea şi viaţa tuturor creaturilor…fă ca pacienţii mei să aibă încredere în mine şi în arta mea. Îndepărtează de patul lor impostorii, mulţimea , cu miile lor de sfaturi, şi fereşte-i de toţi cei care întotdeauna ştiu totul, căci este o sămânţă dăunătoare…ia de la mine părerea că pot totul. Dă-mi puterea, voinţa şi prilejul de a înmulţi cunoştinţele mele. Eu pot astăzi să descopăr în ştiinţa mea despre lucruri ceea ce nu bănuiam ieri, căci arta este mare dar spiritul omului pătrunde mereu mai departe…”

Savel nu degeaba a învăţat pe de rost această rugăciune în care, pe lângă profunzimea reflexiei descoperă şi axiologia atributelor medicinei care înainte de a fi artă, ştiinţă, filosofie, este psihopedagogie. De acest adevăr, Prof. Dr. Cristina Ionescu a ţinut seamă în cercetările sale când a scris această istorie a medicinei.

Din această carte, profitabilă pentru orice om care vrea să se lumineze, Gheorghiţă Savel, fost salariat al Medicinei din Iaşi, sector economico-administrativ, mai află că evoluţia evreilor a fost sinuoasă, diacronia spiralei fiind uneori stilizată, adică în zig-zag, imaginea fulgerului răzbătător în văzduh, interesant! sens coborâtor, trăsnitor, distrugător-rămâne de văzut!:"Fiind un popor mânat de neînţelese idealuri şi cu un tulburător destin, mereu în căutarea securităţii, mereu pândit de cataclisme şi întotdeauna renăscând"…

Gheorghiţă Savel, rămas pe aripile îngândurării, tot nu află răspuns: cum de evreii care au suferit atâta în îndelungata lor existenţă, pierzând repetat spaţiul biblic, pierzând limba, vestitul templu, etc., etc., şi pe care numai religia, Iahve i-a ţinut uniţi indiferent de spaţiul diasporei, sunt atât de obsedaţi de răzbunare? Nu poate uita nici ifosele şi maşinaţiile Elenei Wolf-Lupescu, amanta evreică şi-n final soţie, a lui Carol – ucigaşul elitei neamului românesc, şi rolul ei părtaş la genocidul legionarilor din noaptea sfântului Bartolomeu carlist, 21-22 Septembrie 1939.

Şi iarăşi se întreabă dacă lumea ştie şi îndeosebi tineretul, că Max Goldstein, evreu din Bârlad, supranumit „ciungul” – mâna îi rămăsese în şcoala de spionaj din Rusia, într-o explozie de iniţiere teroristă - , în 1918 agent bolşevic, una din gorilele lui Cristian Rakovschi - satrapul Ucrainei sovietice, cu care a jefuit pe români şi ajuns în Bucureşti, a organizat în Noiembrie 1921, atentatul de la Senat în momentul încoronării regelui Ferdinand şi a reginei Maria la Alba-Iulia. Precizăm că atunci şi-au pierdut viaţa Episcopul-senator Radu, Ministrul de justiţie Greceanu şi alţii, Preşedintele Senatului Gen. Constantin Coandă fiind rănit grav. Procesul teroriştilor este cunoscut sub sintagma”procesul din Dealul Spirii”, între implicaţi fiind si Leon Lichtblau şi Saul Ozias, evrei...

Sunt fapte care vizează existenţa Neamului Românesc, a tezaurului său material şi spiritual, pe care conştiinţa noastră naţională ne obligă moralmente să-l iubim, să-l apărăm. Aceasta înseamnă naţionalism lucid, fenomen natural şi necesar care legitimează rostul nostru în lume şi de care nu trebuie să fugim, să ne îndepărtăm, lăsând să năvălească în urmă manelele, improvizaţiile,

imitaţiile şi toate relele care distrug originalitatea, creativitatea prin care orice popor îşi asigură eternitatea, intrarea şi rămânerea în lume, în viaţă, în viitor. Ce poate fi mai sigur, mai însufleţitor, ca acest adevăr din centrul existenţei noastre creştine? Aici şi numai aici înţelegem profunzimea, universalitatea lui Mihai Eminescu, a creatorilor, eroilor, martirilor, sfinţilor români, a sensului afirmării noastre legitime în concertul naţiunilor, popoarelor ieşite din subistorie, dornice să îmbogăţească, prin zestrea lor, patrimoniul cultural universal.

Stări sufleteşti pline de semnificaţii

Să-i facem loc istoriei autentice în educaţia generaţiilor tinere dezavuând formula capului de struţ în nisip pentru a nu deranja pe altul. Tineretul să asimileze în stilul său de viaţă demnitatea de a respinge netrebniciile guralive năvălite în mass-media, în disco-uri unde se colportează tot felul de minciuni la adresa Neamului, repetând ca papagalii şi cumetrele ieşite la porţi sau în răspântia drumului amplificând ce-au mai

aflat rău despre **Români**. Nu le convine să scriem ca Francezii, cu majusculă substantivul.

Toate popoarele ţin la cartea lor de vizită în care demnitatea ocupă prima rubrică, respectând specificul celorlalte. Practicarea legii iubirii n-are cum face loc şovinismului, dar nici cosmopolitismului(la sensul din circuit!).

Există o axiologie a existenţei: Dumnezeu-Neam-Glie-Semeni, patrulater în care componentele nu se pot substitui una alteia, ci se iau împreună în această ordine care, părinteşte, întinde braţele fiecăruia dintre noi, dintre popoare, luminându-ne, dându-ne aripile necesare zborului în tot ce făptuim.

Ortodoxia este liantul acestui tot, nu pentru că este mai blândă, mai îngăduitoare, ci pentru că ea crede nelimitat în perfectibilitatea omului, salvarea omenirii.

Analizând rătăcirile, căderile, să credem, fără pic de îndoială, că putem deveni mai buni decât ieri, mai luminaţi decât alţii, mai apostolici=luminători theandrici.

Nu infatuarea, mâna-n buzunar şi pieptul bombat, cum fac politicianiştii, ne scot în evidenţă, ne scot din

anonimat şi efemer, ci corectitudinea acţiunii pilduitoare, demne de urmat.

După acest excurs interior, colonelul Savel încearcă un regret că nu mai e tinerel şi plin de viaţă cum a fost. Se duce la masa lecturilor şi mai trece odată cu ochii avizi pe pagina de interviu a istoricului academician Florin Constantiniu, care îi este drag pentru curajul de a interpreta istoria fără patimă şi părtinire=sine, ira et studio, cum spune străbunul roman Titus Livius. Îi admiră verticalitatea caracterului şi-i iubeşte rosturile afirmaţiilor din dialogul cu Ion Longin Popescu (Formula As, Anul XIX, nr. 896, Dec 2009), la 20 de ani de la revoluţia română.

Ar reproduce toate replicile dar se opreşte asupra câtorva sublinieri pe care le readuce la cunoştinţa tinerilor de care Savel se simte atât de legat sufleteşte prin încredere: “Vorbim de clasa politică şi de societatea românească. Cea dintâi a întrunit trei superlative: cea mai incompetentă, cea mai lacomă şi cea mai orgolioasă din istoria României...avidă de căpătuială şi sigură de nepedepsire, ea s-a aruncat asupra României cu un singur gând: să se îmbogăţească. A jefuit cum nici huliţii

fanarioţi n-au făcut-o. Responsabilitatea ei asupra situaţiei catastrofale a României este imensă. Astăzi constatăm că industria este lichidată, agricultura este la pământ, sistemul de sănătate în colaps, învăţământul în derivă, individualitatea României pe plan internaţional dispărută. Criza economică nu a făcut decât să agraveze relele care au precedat-o. Incompetenţi, nu au ştiut să atenueze şocul crizei ce ne-a lovit. Dacă România profundă (a celor mulţi şi cinstiţi n.n.) se zbate în dificultăţi şi deznădejde, clasa politicianistă prosperă: case peste case (politicianişti cu patru, cinci, şase locuinţe; te întrebi ce vor fi făcând cu ele?), vile în ţară şi străinătate, maşini de lux, etc. Acum, vedem că politica este mijlocul cel mai sigur de îmbogăţire, nu activitate economică."

Un amar, o mâhnire nemărginită se instalează în uimirea sa şi face conexiunea cu o poezie inedită şi primită de la un coleg de suferinţă în detenţie, dar cu care a schimbat, în treacăt, câteva vorbe, doar de două-trei ori înainte de evenimentele din Decembrie, ca apoi să se întâlnească repetat, devenind prieteni şi

colaboratori în proiectele sale,această poezie fiind inedită şi intitulată “Vino, Ţepeş!”:

“Viaţa azi e paralitică,
sunt prea multe furăciuni,
vino, Ţepeş, să-i aduni,
să-i înveţi politică;

puşi în ţepi date în febră,
pe grătare mai roşcate,
să stea cu toţi hoţii-n zebră,
trei decenii jumătate,

ne-au promis dealuri de unt,
de miere şi văi cu lapte,
dar s-au dovedit că sunt
hoţi de zi, tâlhari de noapte;

sunt gunoaie sociale,
active pe multe fronturi
şi în bănci universale
cu misterioase conturi;
au şi vile şi castele,

în ţară, în străinătate
iahturi, parcuri suspendate,
pentru ei şi beizadele;

au colecţii de tablouri,
de maşini, de arme rare,
aici şi peste hotare
de unde ne vin ecouri;

unii au schimbat soţii,
pe codane în jupoane,
cu-agresive silicoane
pline de vrăjitorii;

alţii sunt doar concubini,
la haremuri dispersate,
au chiar şi desagii plini
de blesteme şi păcate;

au pentru furat un cult,
de hiene, lupi în stână;
ce urăsc ei cel mai mult

e justiţia română;

au limba ca lamele,
taie brici, că-s delincvenţi,
şi-ar vinde şi mamele
dacă ar găsi clienţi;

unii chiar îşi leagă ştreangul
singurei la gât şi-atât,
când se prăbuşeşte rangul
se sufocă de urât.

Lumea deapănă pe gheme
reci blesteme pentru toţi,
că nu au văzut cum geme
un popor condus de hoţi."

(2013)

Martirizatul Savel se luminează şi mai mult când vede că în disecţia politicianismului actual, foarte regretatul Academician Florin Constantiniu, nu este singur. În România profundă, atâtea conştiinţe pertinente

sunt atente la jaful năvalnic neobolşevic, mascat de democratizare şi care a adus poporul la sapă de lemn. Memoria istorică e o componentă a identităţii naţionale pe care aceşti nelegiuiţi n-o au, nu vor s-o aibă. Aduşi de valuri şi vânturi la suprafaţă şi împinşi la mal, repede l-au escaladat ca toţi impostorii şi infractorii lărgindu-şi clanurile, acaparând putere sau pus pe jaf.

Sublocotenentului din Crimeea luptelor pe viaţă şi moarte nu-i trecea prin imaginaţie ce viaţă insuportabilă va trăi în România comunistă şi postcomunistă. În ochii memoriei îi defilează castelele nobililor ruşi, transformate în magazii, centre agricole, săli de dezmăţ, etc, în care a fost şi el, cu trupa, cantonat. Ei, vânătorii de munte, au cunoscut arşiţa stepei tătăreşti Nogai spre munţii ce-şi înălţau crestele Iaila pe cenuşiul zării. În repausuri, doritor să cunoască felul de a fi al oamenilor locului, cu toată oboseala nu putea să nu admire felul şăgalnic, visător al frumoaselor tătăroaice mascate de o anume neglijenţă explicabilă în situaţia dată, dar coloana trebuia să înainteze prin păduri, pe şosele dinamitate.

Scăpat din foc

Gheorghiţă ştie din şcoală că în această Crimee, în acest crâm în limbajul strămbunilor noştri, mulţi tineri români şi române, floarea satelor de atunci au ajuns ca robi pe drumul robilor, pe aceste locuri a căror căldură şi praf le istovea puterea. Numărul prizonierilor ruşi se mărea, numărul eroilor români, fiecare cu istoria lui, nu le scurta elanul înaintării prin munţi. Ceva totuşi din inima lui, rămânea lângă cei înmormântaţi creştineşte. Camarazii lui, cu care împărtăşise atâtea dificultăţi şi spaime urmau să-şi unească în metamorfozarea trupurilor, inocenţa lor cu cea a înaintaşilor din vremurile de restrişte ale luării în robie. Peste secole, au rămas sintagmele: „...că nu vin tătarii!" ca şi "mai încet că nu dau turcii!", cristale de istorie vitregă rămase în circuitul lingvistic românesc. Numai Dimitrie Cantemir, după lupta de la Stănileşti, 1711, în retragere şi în preajma Ţarului a putut crede, în drum spre Iaşi şi după, că va putea aduce la vatră convoaiele de români pe care i-a văzut mânaţi de tătari peste Prut spre Crimeea.

Trecutul prin foc şi sabie, Gheorghiţă Savel, ajunge în ţară şi în scurt timp pe frontul eliberării Transilvaniei, obligat fiind de sovieticii care ne ocupaseră Ţara şi ne controlau şi-n ascunzişuri.

Lupta în conspirativitate

Trăieşte bucuria eliberării teritoriului străbun, ajunge în Cehoslovacia, de unde se întoarce în ţară. Ştiut ca militar destoinic şi foarte bun român dar şi propus pentru Ordinul Mihai Viteazu ca răspuns la faptele sale de arme în Crimeea, ca luptător alături de unităţi germane, este suspectat şi urmărit de bande din "uniunea patri(h)oţilor" în care se înscriseseră toate lepădăturile şi veneticii – masă de manevră a comuniştilor în fruntea şi-n articulaţiile cărora erau evrei. Rândurile celor cu stea roşie în frunte se îngroşau de la o zi la alta cu aceste scursuri sociale semănătoare, ziua-n amiaza mare, de frică şi teroare. Ieşite de sub marginea societăţii, aceste bande gălăgioase dotate cu pistoale şi repede puse pe jaf şi omor, l-au luat în obiectiv şi pe ofiţerul Gheorghiţă

Savel încercând repetat să-l asasineze aşa cum a fost asasinat în Iaşi medicinistul Iacovlov. Precizăm că acest student, fruntaş la Medicina din Iaşi era şef la Organizaţia de tineret a Partidului Ţărănist şi care venind de la o şedinţă din str. Păcurari a fost urmărit, fugărit şi, refugiindu-se în pasajul dintre străzile Lăpuşneanu şi Independenţei, urmăritorii l-au ajuns, descoperit şi asasinat, în Martie 1946, s-a întâmplat ca şi poarta metalică dinspre bulevard să fie încuiată. Era din Botoşani de loc şi de existenţa lui mai aminteşte doar o placă de marmură pusă, după 1989, pe peretele umbrit de tei al clădirii cu etaj, utilizată de Universitatea de Medicină.

Cei care s-au rânduit la şefia Partidului Naţional Ţărănesc Creştin şi Democrat la Iaşi, ahtiaţi de funcţii şi alergători după..., s-au luat cu certurile între ei şi schimburile forţate, uitând pe martirul Iacovlov, care merita cu prisosinţă un bust în părculeţul unde se ascunsese într-o grămadă de fân. Acest tânăr care s-a jertfit pentru cauza românească, intrând astfel în istoria care nu-l consemnează, este un semnal de alarmă pentru urmaşii cu memoria debilitată. O şefă de catedră la

Facultatea de Medicină din Iaşi, mi-a confiat, ca ştiind de la soţia vestitului şef de clinică, Dr. Chipail, cine sunt asasinii lui Iacovlov. Urmăritorii erau studenţi la Medicină, înscrişi la comunişti şi-au urmat ordinul acestora în fruntea cărora se afla oculta alogenă a evreilor, numeroasă în oraş şi care tăia şi spânzura, adică îşi făcea de cap.

Comuniştii, falsificând rezultatul alegerilor, în 1946, au muşamalizat crima, au distrus înscrisurile şi nimeni n-a mai aflat cine-s autorii. Dar aceştia au ajuns medici cunoscuţi, cu funcţii. Unul a murit recent, după ce a lăsat unele cărţi de specialitate foarte laborios realizate, celălalt mai trăieşte şi locuieşte în centrul Iaşiului, într-un bloc select prin profesia locatarilor. Am vorbit cu un şef legionar, înaintat în vârstă, să ne ocupăm de caz; după câteva zile de sondaje am ajuns la concluzia că nu putem întreprinde o asemenea acţiune întrucât nu există nici cel mai mic document în favoarea noastră. Juridic, în lipsa dovezilor, făptaşul beneficiază de prezumţie de nevinovăţie şi te poate acţiona în judecată, comuniştii, cum spuneam, au făcut dispărută orice urmă probantă. Aşa se explică de ce şi familia lui Iacovlov n-a

putut traduce pe nimeni în justiţie. Seniorul legionar a mai subliniat un adevăr la îndemâna oricui: o bună parte din nomenclaturiştii trecutului comunist sunt bine plasaţi în diverse scaune şi cu o incomparabilă situaţie economică mai bună decât au avut-o ca lideri comunişti. În preajma lor stau şi fripturiştii care n-au fost nici membri de partid, nici colaboratori ai securităţii, s-au aflat în cenuşiul societăţii şi au ieşit la suprafaţă împinşi de lipsa celui mai elementar bun simţ şi foarte porniţi pe făcut avere pe căi necinstite, pe jecmănit ţara, situându-se astfel printre îmbogăţiţii foşti în articulaţiile p.c.r., toţi furând ca-n codru. Şi chiar dacă aceştia riscă 2-3 luni de închisoare, sau 8, le execută cu neruşinare, după eliberare ducându-şi viaţa de huzur în averea strânsă hulpav peste prelungita noapte de după evenimentele din Decembrie 1989.

Cazul Iacovlov nu e unic în ţară, noianul de crime comis de flămânzii uralieni a fost continuat de politrucii lui Gheorghiu-Dej, Ceauşescu şi ai lor, dublaţi de fel de fel de cozi de topor, paraziţii şi linguşitorii lui Athenaios (Cartea a VI-a). M-am oprit asupra cazului Iacovlov întrucât merită şi lui i se aseamănă hăituitul

ofiţer în armata română, Gheorghiţă Savel. Deşi, oficial purta pistol, ajunsese la cheremul vânatului comunist. Şi cum funcţiile în armată au fost repede preluate la toate nivelurile de ofiţeri din unităţile “Tudor Vladimirescu”, “Horia, Cloşca şi Crişan”, constituite în lagărele de prizonieri din Siberia, aceştia fiind privilegiaţi, istoria lor e foarte cunoscută şi rolul activ pe care l-a jucat evreica Ana Pauker, ajunsă în U.R.S.S. pe la Sculeni în 1940 în schimbul cu bătrânul Codreanu de la Chişinău, românul fost în Sfatul Ţării în 1919. Aceste unităţi au fost mereu împrospătate, completate, încât atunci când am ajuns, cu fratele meu Dumitru şi alţi doi camarazi, în lanţuri în Penitenciarul Suceava, la scurt timp paza, la turelele puşcăriei, a fost schimbată cu aceşti soldaţi preferaţi, îndoctrinaţi şi plini de ură împotriva deţinuţilor politic care le fuseseră prezentaţi ca duşmani ai poporului. Frica, teroarea s-au instalat repede şi în interiorul penitenciarului care devenise centru de anchetă.

Gheorghiţă Savel îngrozit cât de repede şi infernal se schimba România, regele refuzându-i în scris Ordinul Mihai Viteazu pe care trebuia să-l primească, fapt care l-a uluit şi nu-l mai poate uita, şi-a schimbat

mereu unităţile militare, în cele din urmă scăpând de a fi asasinat, a fost scos din armată.

În această situaţie vine la Iaşi, dă examen la Drept şi rămâne student foarte atent la desfăşurarea evenimentelor din ţară. Şi-a stabilit un fel de a trece mai modest, oarecum estompat, neguraliv, în aşa fel încât să nu bată la ochi, în felul acesta putând lupta mai acoperit împotriva comunismului; pe această linie curajoasă, de front nevăzut, ia legătura cu preoţii catolici, care erau mai fermi în opoziţia la comunism, mai discreţi şi mai uniţi dar şi cu legături în apus, cu mai multe relaţii în occidentul de unde se aştepta salvarea noastră. Cum K.G.B-ul controla România şi iniţia securitatea să facă tot mai multe victime pentru realizarea intensităţii terorii, în anul II de Facultate (1949) este arestat cu preoţi cu tot şi bineînţeles şi mulţi alţii încât cifra lotului s-a ridicat la 200 de inculpaţi. Capii scoşi de securitate ca având armament, legături cu occidentul, proiecte de subminare a statului au fost doar câţiva şi chiar în frunte preotul Matei Dumitru. Vânătoarea lor avusese caracter permanent, poliţia politică sovieto-română având

programată implicarea Legaţiei Franţei din Bucureşti, pe care o doreau închisă.

Condamnaţi la moarte şi alţii la ani grei de închisoare

Anchete schingiuitoare şi condamnări inclusiv la moarte, cum au fost cazurile părintelui Dumitru Matei, Romuald Druszcz şi Ioan Cudalbu. Aceştia, la 21 Februarie 1951, la ora 06:30 dimineaţa, după ce (in)justiţia comunistă de la toate nivelurile, într-o dorinţă, gând şi ordin, le-a respins recursurile rămânând acuzaţi de înaltă trădare şi sentinţa de condamnare la moarte prin împuşcare, locul fiind Jilava.

Cei însărcinaţi cu ducerea la îndeplinire a sentinţei nr. 989 şi 1379 a secţiilor II şi I Trib. Militar Bucureşti, au fost Căpitan Stroiescu Iulian şi Ceauco Eduard, procuror pe lângă Tribunalul Militar Bucureşti, însoţiţi de grefierul-şef Craioveanu Ştefan, de la acelaşi tribunal.

Redăm un segment din procesul verbal respectiv: „Astăzi, 21 Februarie 1951, ora 06.00, am sosit la penitenciarul Jilava, unde am găsit prezent pe locotenentul major Vintilă Romeo, din partea administraţiilor, precum şi pe tov. Dir. Borundel Cornel. La ora 06:30, fiind fixată execuţia, însoţit fiind de grefierul Trib. Militar Bucureşti, Craioveanu Ştefan, şi din partea penitenciarului Jilava, tov. căp. Moromete, am mers la celula unde se aflau condamnaţii Dumitru Matei, Druszcz Romuald şi Ioan Cudalbu şi i-am încunoştiinţat că a sosit timpul să-şi expieze faptele săvârşite şi au fost întrebaţi fiecare condamanat, dacă mai au ceva de mărturisit sau vreo dorinţă şi au declarat că nu mai au nimic de mărturisit, ultima dorinţă fiindu-le aceea de a li se da câte o ţigară, lucru ce s-a petrecut. La ora 06:30, comandantul grupului de execuţie, tov. căpitan de miliţie Ciacanica Dumitru, s-a dispus să se citească oamenilor din grupa de execuţie de către grefierul instanţei, dispoziţiile sentinţei de condamnare şi expunerea faptelor săvârşite de condamnaţi. După aceasta, s-a ordonat aducerea condamnaţilor Dumitru Matei, Druszcz Romuald, Cudalbu Ioan [...] care au fost aduşi sub

escortă, fiecare însoţit de patru gardieni ai penitenciarului Jilava. Condamnaţii au fost legaţi la ochi şi apoi la stâlpii de execuţie, cu spatele spre grupa de execuţie.

După îndeplinirea celor de mai sus, am ordonat comandantului executarea. Comandantul grupei, luând comanda, a pregătit armele, ochirea şi focul. Condamnaţii fiind executaţi, medicul penitenciarului Jilava a constatat moartea celor de mai sus.

După o oră de la execuţie, cadavrele s-au dat în primire directorului penitenciarului Jilava, pentru cele legale. Drept pentru care am incheiat prezentul proces-verbal, în cinci exemplare....”

Procesul verbal al asasinării i-a rămas viu în memorie ofiţerului Savel şi-l va purta în inimă cu tot martirajul prin care au trecut cei trei condamnaţi la moarte. Motive false după sistemul K.G.B-ist, leninisto-stalinist. Statuar în rama ferestrei de la singurul etaj al casei, Savel reflectează la demnitatea şi tăria sufletească cu care au închis ochii cei trei eroi şi martiri, întrebându-se în sinea lui de ce i-a întors cu spatele, că el ştie că grupul Mareşalului Ion Antonescu a primit gloanţele în

faţă, Mareşalul ridicând pălăria şi strigând “trăiască România!”, demnitatea ieşită din comun a Mareşalului contribuind la altitudinea monumentului său din inima Românilor, monument pe care nimeni şi niciodată nu-l va putea demola.

În cazul părintelui Matei şi al grupului său, lucrurile s-au întâmplat pe dos, pe la spate, pe furiş, ilustrare a laşităţii şi perfidiei. Reflexivul Gheorghiţă se mai întreabă dacă vor mai fi fost executaţi în aceeaşi fostă Vale a Piersicilor, în care a fost executat şi Mareşalul Ion Antonescu. Grupul de trei al părintelui Dumitru Matei se adaugă la miile de asasinaţi în oraşe, în sate, pe câmpuri, în păduri, pe văile munţilor, în penitenciare, colonii de muncă silnică, secţii psihiatrice, în toată ţara şi unii, dincolo de ea.

Asasinate!...

Părintele Matei era născut la Sărata, judeţului Bacău, în 28 Iulie 1913. Avea doar 38 de ani. Câte visuri! Câte proiecte şi idealuri de realizare misionare, ca ostaş al lui Hristos şi românismului.

Câte lacrimi, aşteptări, oftaturi, n-a lăsat în urmă!...în urmă rămânând exemplul românului absolut

căzut martiric în lupta cu ateii iadului comunist. Acestor mucenici ştiuţi şi neştiuţi să le ridicăm altare în conştiinţele noastre, şi să-i introducem în educaţia familială, şcoară şi de societizare (nu socializare!) întru regenerare a Neamului Românesc şi a omului de oriunde, crescut să trăiască demn şi-n respectul legii în societate.

Dar cazul triunghiular al Părintelui Matei este doar unul din răsmiile de asasinate comuniste din România călcată în picioare de ruşi.

Cine nu a auzit de grupul Spiru Blanaru, Domăşneanu Petre, Vernichescu Aurel, Tănase Ion, Puşchiţă Petre zis Mutaşcu, Maritescu Romulus pe care Trib. Militar Timişoara i-a condamnat la moarte prin împuşcare, în ziua de 25 Iunie 1949, orele 12, şi alţii din grup condamnaţi la muncă silnică pe viaţă, la 20 ani m. silnică, la toţi confiscându-li-se averea şi toţi fiind obligaţi să plătească grele cheltuieli de judecată.

Ilustrativ este cazul: Totir I. Dumitru (49 ani din com. Vladimireşti – Baia de Aramă – învăţător), acuzat de câte-n lună şi în stele că şi-a făcut grup terorist, subminator, antisovietic, deţinător de armament... A fost

condamnat în „unanimitate de voturi”, la moarte de Tribunalul Militar Teritorial Bucureşti, la 20 Nov. 1952, prin sentinţa nr 307 şi executat la Craiova împreună cu Trocan M. Niculae, agricultor, din com. Zisu - Baia de Aramă, Năsărâmbă Dumitru, com. Retezu – Baia de Aramă... echipa de asasini fiind tot a Tribunalului militar cu care securitatea şi partidul se spălau pe mâini. Cine-l poate uita pe Arnăuţoiu, condamnat la moarte prin împuşcare în 1959 la 19 Mai, repet, doar câteva cazuri din miile si mii de asasinate comise de comunişti şi-ntre ale căror victime citäm doar câteva şi de ţărani, ca împuşcaţii din jud. Suceava, com. Calafindeşti, la 05 August 1949: Caciur Vasile a lui Isidor, Diaconescu Amfilohie a lui Pintilie, Irimescu Dumitru şi Alexei Filon care după ce li s-a luat grâul la arie şi-au luat câţiva snopi acasă, acesta a fost motivul principal al execuţiei lor; şi tot în jud. Suceava, un caz similar: în com. Frătăuţii Noi, unde s-a tras în mulţime ucigând pe Cuciureanu Ilarion, Davideanu Ion, Isopescu Vasile, Andrişan Ion... mulţi gospodari fiind răniţi şi alţii închişi; Catrina Bucevschi născând în închisoare printre consătencele ei arestate.Asemenea fapte se consumau pe

întreg cuprinsul ţării, de aceea dăm şi cazul tulcenilor Fudulea Nicolae zis Cuşa, Stere M. Grasu zis Tecu, condamnaţi la moarte într-un numeros grup cu ani grei de detenţie, confiscarea averilor şi deportarea familiilor conform sentinţei Curţii Militare de Casaţie şi Justiţie din 17 August 1950. Tot bucovineni, făcând parte din grupul "Gărzile lui Decebal", au fost condamnaţi la moarte şi Vasilache Ghe. Gheorghe şi Străchescu Ghe. Constantin- inginer silvic din com. Goineşti-Baia, ceilalţi din grup primind condamnări de la muncă silnică pe viaţă până la cinci ani.

De asemenea, a devenit legendar măcelul din com. Vulturul, Galaţi, când s-a tras în mulţime împuşcând opt ţărani, între care şi un copil de 14 ani şi care au fost înmormântaţi noaptea, pe furiş, în cimitire din Focşani. Doar câteva cazuri din lunga şi dramatica listă a asasinatelor cu sentinţe, cifra celor fără judecare neavând acoperire în statistici...

Dar ce mai putem spune când, pentru actualul Imn naţional, un inginer a făcut şase ani de puşcărie: faptul a avut loc în satul Suhuleţ, com. Tansa, raion Negreşti, unde tânărul inginer Dumitru Bazon, odată cu

darul înmânat la o nuntă ce avea loc în Căminul Cultural, a comandat muzicii “Deşteaptă-te, române!”, comandă executată, timp în care inginerul călca în picioare tabloul primului secretar p.m.r. (partidul muncitoresc român), dansând pe el cu toată energia exclamatoare de dictoane anticomuniste; îndrăzneţul român, pe lângă cei şase ani de închisoare corecţională a mai primit şi patru ani interdicţie drepturi civile plus cheltuieli de judecată; sentinţa de condamnare din 30 Iulie 1958 a fost dată de Tribunalul Iaşi. Aducem spre cunoaştere celor care nu ştiu, că în prezent, inginerul Dumitru Bazon este Preşedintele AFDPR Iaşi, este iniţiatorul şi realizatorul Monumentului deţinuţilor politici din centrul Iaşiului, susţinut financiar şi logistic de Primăria oraşului, Monument al cărui grup statuar, unic în România prin arta simbolisticii lui, este realizat de cunoscutul sculptor, cu activitate în ţară şi străinătate, **Vasile Leondar**. Dumitru Bazon, inginer prin dotaţie, a obţinut de la Primărie şi un sediu, pus la punct cu multă trudă, dezvoltând activităţi de înscriere în istorie a jertfei româneşti anticomuniste ca şi acţiuni de întrajutorare a

soţiilor şi rudelor celor oprimaţi în lunga noapte comunistă şi care se zbat în grele condiţii sociale.

Arhivele Ministerului Apărării Naţionale deţin doar o parte din documentele asasinatelor şi condamnărilor comuniste, întrucât felul de a acţiona bolşevic era secretos prin definiţie.

Sunt fapte. Sunt istorie vie cu mai mare putere decât a cuvintelor care în bicisnicia lor nu pot reda complet grozăviile holocaustului roşu prin care a trecut şi Gheorghiţă în căutarea atâtor răspunsuri la întrebările ce-l frământă şi care-l fac uneori să se întrebe dacă mai este întreg, dacă mai este în deplinătatea minţii.

Slavă ţie, Rugăciune, care ne-ai învrednicit să trecem lucizi cu sufletele noastre chinuite, cu trupurile schingiuite prin dezlănţuirea urii întunericului care închisese orice orizont de aşteptare şi ieşire în lumea idealurilor noastre, căci nu de puţine ori nu ne mai simţeam decât umerii sortiţi să ducă piatra de moară a istoriei vitrege!

Savel închide fereastra, se duce la icoana de deasupra candelei mereu aprinsă, să-i mulţumească

Maicii Domnului că i-a înţeles rugăciunile şi că l-a ţinut în viaţă s-aşeze şi el pe hârtia posterităţii:

O viaţă închinată adevărului

Într-o zi, cu vocea lui blândă, m-a rugat să-i fac o prezentare a cărţii de 368 de pagini, apărută la Editura LIR, 2009, a bunului său prieten „Neluţu"=ing. Ioan Larco şi el un mare căutător al dreptăţii, pe care n-o mai găseşte, dramă care ar merita şi ea o carte. Gheorghiţă mi-a oferit exemplarul şi i-am răspuns cu entuziasm.

Prezentarea cărţii s-a făcut în Palatul Culturii din Iaşi, cu un public numeros, matur şi doritor de adevăr. Evenimentul a avut găzduire în cadrul Bibliotecii Municipale Gh. Asachi din Iaşi, cu un preludiu religios oficiat de un preot al cărui tată, tot preot, făcuse 7 ani de închisoare comunistă şi care în "libertate" a fost accidentat mortal exact ca pe vremea comuniştilor, şi înmormântat la biserica unde slujea fiul, Curelari, din Iaşi. Precizăm că volumul a apărut în prima şi a doua ediţie într-un număr confidenţial de exemplare. La

eveniment a fost prezentă şi semnatara cărţii, realizată sub formă de interviuri, Ioana I. Larco, fiica editorului, credincioasă ca şi tatăl ei, cu o complexă şi profundă cultură, vorbitoare a mai multor limbi moderne, foarte sensibilă, frumoasă, trăitoare a istoriei Neamului Românesc, plină de talent şi cadru didactic la o universitate din S.U.A. La cererea ascultătorilor, volumul a fost prezentat şi-n după amiaza aceleiaşi zile, ascultătorii aducându-şi familiile dar şi mulţi prieteni tineri.

Atmosferă festivă. Redau prezentarea cărţii naratorului Gheorghiţă Savel:

Într-o lume şi o vreme cameleonice, în care adevărul e măsluit la tot pasul, un trăitor al unor infernale evenimente, Gheorghiţă Savel, colonel (r) are curajul şi datoria de conştiinţă să-şi răscolească memoria îndurerată şi să răspundă senin iscusitelor întrebări pe care universitara şi publicista Ioana I. Larco (Iaşi-Indiana University Bloomington) i le adresează naratorului, făcând împreună, din trecutul acestui erou în Crimeea şi martir în temniţele comuniste din România, prezentul-document istoric înscris cu sinceritate în eternitate

subtitlul: **O viaţă închinată Adevărului: Gheorghiţă Savel.**

Trecând esenţializat peste copilăria fericită prin inocenţa şi negrijile ei, peste adolescenţa uimirilor şi întrebărilor, naratorul intră cu tinereţea militară în Războiul de reîntregire a gliei străbune, cotropită în toate punctele ei cardinale, ca urmare a domniei unui rege trădător, destrăbălat, dictator şi asasin: Carol II.

"Un timp al erorilor, o epocă sfâşiată de aporii ireconciliabile…"(Acad Al. Zub) în care entuziastul ofiţer, Gheorghiţă Savel, făcându-şi datoria de ostaş al lui Hristos şi al Ţării, propus pentru Ordinul Mihai Viteazu, va trebui să plătească neclătinatele sale convingeri antibolşevice, cu excluderea din armată, prin Decret regal – 31 Mai 1947 – "lovitura de graţie", cum o numeşte el, cu ani grei de detenţie în cele mai criminale închisori comuniste: Piteşti, Gherla, Baia Sprie – minele de plumb – ş.a.

Cele peste 200 de pagini ale textului narativ sunt dublate de o bogată iconografie ilustrativă din care nu lipsesc unele documente din dosarele în veci blestematei securităţi comuniste, toate asigurând completitudinea

cărţii **O viaţă închinată Adevărului** – "o importantă lecţie de istorie pe viu a neamului nostru şi, mai ales, un exemplu extraordinar de verticalitate morală".

Aceste din urmă cuvinte ale tinerei Ioana I. Larco, adresate generaţiei sale şi următoarelor, izvorăsc din dragostea ei de Dumnezeu – Neam – Ţară, adăugând: "Cred că trebuie să ne regăsim mai întâi propria identitate naţională, pentru a ne putea construi o identitate europeană" întrucât "un popor care-şi ignoră propriul trecut îşi condamnă la moarte propriul viitor", adică se sinucide.

Iată axele unui crez de generaţie cu valoare perenă. Iată cum **O viaţă închinată Adevărului** naşte adevăruri. Nimeni nu ne poate contrazice, că pe drumul vieţii şi-n acceleratul viitorului, nu putem circula clandestin. Cartea noastră de vizită – legitimaţia demnităţii fiecăruia dintre noi este etnicitatea noastră care, prin nesecatele ei resurse, ne stimulează creativitatea şi originalitatea cu care intrăm în universalitate, aşa cum au gândit şi au făptuit nemuritoarele şi statornicele genii şi talente româneşti. Volumul are în preludiu, notele de lector ale Pr. Nicolae

Dascălu – Mitropolia Moldovei şi Bucovinei, Pr. Cornel Cadar – Episcopia Catolică Iaşi, Prefaţa istoricului Academician Al. Zub şi Cuvântul înainte al semnatarei cărţii, Ioana I. Larco.

Apărută în primă ediţie, căci sigur vor apărea şi altele (şi a apărut ed. a II-a în 2003 la aceeaşi Editură), la Editura LIR – Iaşi, această căutată carte se înscrie distinctiv în literatura holocaustului roşu- iadului comunist – care prin nenumăratele ucideri de vieţi, conştiinţe şi idealuri, de dislocări şi împrăştieri de familii, de mutilări fizice şi sufleteşti, de deposedări de agoniseala de o viaţă a oamenilor, etc., a îmbolnăvit un popor optimist, ospitalier, îngăduitor şi iubitor de frumos, libertate, adevăr şi dreptate.

Stilul sobru, coerenţa selectivă a faptelor, contextul istoric anapoda în care se derulează evenimentele şi, mai ales, conţinutul înfricoşător, de abator, al capitolelor VII şi VIII, respectiv închisorile Piteşti, Gherla, Baia Sprie – minele de plumb, mută accentul de pe interesul predilect istoric pe cel al unor experimente uraliene şi altaice înnebunitoare prin cruzimea, varietatea, inimaginabilul lor în care îndeosebi

studenţii au fost torturaţi, călcaţi zi şi noapte în picioare până dincolo de pragul suportabilităţii, genocide = ucişi, sinucişi, mutilaţi la ordinul şi sub controlul comitetului central al partidului comunist de sorginte iudeo-moscovită prin slugile nelegiuite ale abominabilei securităţi, a inspectorilor K.G.B., şi cozile de topor alogene dar şi unele româneşti.

Când ecoul genocidului(holocaustului roşu) a trecut prin ziduri spre occident, şi-n consecinţă furtunile s-au mai potolit, rugăciunile în gând – altcum nici nu era cu putinţă!– această de minune „taină a unirii cu Dumnezeu" (Dumitru Stăniloaie-Ortodoxie şi românism, Sibiu, 1939), prin dragoste, credinţă, căinţă, au redeşteptat conştiinţele atâtor martiri trecuţi prin sfâşietoarele chinuri ce păreau a nu se mai sfârşi.

Gheorghiţă Savel, luptătorul pe fronturile de Est şi Vest, studentul în Drept-Iaşi, românul mereu la datorie, structural blând, comunicativ, săritor în sprijinul aproapelui, cu o profundă educaţie creştin ortodoxă din familie, şi-a oblojit rănile cu rugăciuni şi poezii din detenţie a martirilor poeţi Radu Gyr, Nichifor Crainic, şi din ale multor altor poeţi, între care şi ale bunului săi

prieten de martiraj Pr. Tertulian Langa, transilvăneanul pe care, mai recent, l-a făcut cunoscut şi la Iaşi prin publicarea volumului colectiv, **Nebiruit de noapte** (Ed. LIR, Iaşi), apărut prin truda sa şi participarea cu eseuri a unui grup restrâns de prieteni şi binevoitori, îngroziţi de suferinţele din detenţie ale Părintelui Tertulian Langa, cu care Gheorghiţă a ajuns la Gherla torturii şi la minele de plumb-Baia Sprie.

Cartea sufletului său chinuit

Dumnezeu i-a ascultat rugăciunile şi l-a scos şi de data aceasta teafăr din infern în ţara sa, devenită ea însăşi penitenciar, în care teama, malnutriţia şi nelegea funcţionau aproape ca-n închisorile care-i consumaseră atât de dramatic tinereţea. Ţara pe care o purta în suflet era acum moşia unui clan tiranic pe întinsul căreia păturicii şi scatiii biciuiau şi storceau nelegiuitor vlaga morală şi fizică a satelor şi oraşelor. Procesul de pervertire a conştiinţelor era urmărit din leagăn până la mormânt. Această noapte istorică, parţial prezentată de

Savel, a operat adânc în modelul de a simţi şi gândi al poporului nostru, de vreme ce şi azi, după atâţia ani de la evenimentele din Decembrie 1989, lumea se mişcă bâjbâitor într-un păienjeniş urzit de firele suspiciunii, corupţiei, minciunii, înşelăciunii, injustiţiei, învrăjbirii, urii, vrerii de a gândi toţi uniform, de a vorbi toţi monocolor, de a gesticula toţi mecanic.

Retina frapată de lumina scuturării de comunism, comandă închiderea pleoapelor, blocarea văzului şi a mersului înainte spre regăsirea demnităţii noastre naţionale, spre împlinirea dezideratelor strigate unanim pe baricadele lui Decembrie 1989, sfinţit cu atâtea jertfe. Deşi treziţi, românii nu se pot scula. Obişnuiţi cu maladia somnului plin de coşmaruri, parcă se retrag în grota ţintuiţilor din alegoria Republicii lui Platon (Cartea a VII-a). Iluzia sănătăţii refuză medicamentul emancipării, dictând coaliţii mute, nocive. Frica, din lunga noapte comunistă, e cultivată de lupii în piele de oaie cu putere politică şi economică şi în furata Ţară la vreme de zi şi de noapte, dar Gheorghiţă Savel nu-şi pierde speranţa adevăratei libertăţi ziditoare. Ajuns la vârsta patriarhilor biblici, concluzionează optimist: “Îmi

vine să cred că răul are mai mare putere de contagiune decât binele, rămân statornic în părerea că acest rău dispune de un timp relativ, iar binele, gestionat de Dumnezeu, se va întrona definitiv", după atâtea încercări.

Cu aceeaşi reflexie metafizică în convingeri şi cu toiagul său frumos lucrat la strung, îl întâlnesc urcând şi coborând din tramvaie spre prieteni, şi constant spre Biserica Sf. Gheorghe din Cimitirul Eternitatea Iaşi, în corul căreia a cântat şi cântă sub bagheta unor de seamă dirijori şi alături de talente, dintre care unele cunoscute şi în străinătate, cor unde, copilă fiind, a cântat şi nepoata vestitului Pr. Portase, intelectuala prin excelenţă, scriitoarea Ioana I. Larco, semnatara volumului **O viaţă închinată Adevărului**: Gheorghiţă Savel."

În relatările din interviurile şi dialogurile obişnuite, Gheorghiţă Savel manifestă pasiunea detaliului, îl scoate în evidenţă, aduce în sprijinul credibilităţii lui, şi mărturiile altora. Aşa face, de exemplu, când se opreşte asupra genocidului din penitenciarul Piteşti, adică al reeducării prin tortură şi asasinat. El introduce mărturii publicate de alţi

schingiuiţi din această închisoare: Paul Dumitrescu, Constantin Aioanei, Cristian Troncotă, Dumitru Ispas, Aristide Ionescu, Traian Popescu…. Sunt scene care înfioară: sânge, urlete, lacrimi şi suflete sfârtecate nu numai patronate dar şi prin participarea directorului de penitenciar, al ofiţerului politic cu toţi caraliii lor. El redă şi unele nelegiuiri petrecute în acest penitenciar-abator şi concretizate în poezii ca cele ale sensibilului său prieten-poet, Sergiu Măndinescu, cel care frânt sub schingiuirile securităţii K.G.B.-iste le spune, în cele din urmă, acestor zbiri: "vă voi obliga să trageţi în mine" şi, care aproape bolnav de schingiuiri a fost eliberat totuşi dar rearestat după numai un an, "a fost aruncat de la etajul securităţii din Bucureşti, lansându-se zvonul că s-ar fi sinucis". În memoria fraţilor de suferinţă s-au păstrat unele versuri precum:

"Piteşti, loc de patimi, katin românesc,
te port cu groază în suflet şi-n cuget
şi-aud răsunând uraganul tău muget
al morilor tale de sânge frăţesc."…

(Piteşti)

În memoria fidelă a prietenului său Gheorghiţă şi a atâtor foşti deţinuţi, poezia Amin constituie o mărturie de o fidelă autenticitate, spontaneitate şi talent incontestabil:

“De-aş avea o pană de înger
şi cerneală de bezne,
poate că atunci mi-ar fi lesne
să-mi adun risipirile,
să-mi scriu amintirile
şi să spun tuturor: de ce sânger.

Era o noapte jefuită de stele!...
la fereastra nădejdii, zăbrele
la uşa salvării – lacăte,
iar frunţile noastre palide înnoptaseră toate.

Când deodată din mijlocul nostru, izbucni ca o flacără
neagră, ura.
Focul ei a topit într-o clipă
gând, suflet, aripă.
Toate din tot şi n-a mai rămas decât zgura.

Baroase cumplite zdrobiră tăcerea
în cioburi de răcnete mari cât durerea,
ţăndări din sufletele noastre au ajuns pân' la cer,
martirii ardeau pe ruguri de ger...

Atât de cumplite au fost suferinţele,
atât de năpraznică a fost urgia,
încât în noaptea aceea, unii şi-au pierdut minţile,
alţii şi-au pierdut veşnicia.
Ah, cum mai holbează ochii istoria!
Nu-i vine să creadă că-n geamătul nostru
scrâşneau Cloşca şi Horea
că-n visele sufletului nostru,
de nădejde orfan
atârnau nojiţele de la opincile lui badea Crişan.

Într-un târziu, toate sufletele zăceau sfărâmate...
Ah, amintirea asta ca pe o roată mă frânge!
Pe jos erau risipiţi crăiţarii de sânge,
de vieţi sfărâmate.

Dintre cei care au trecut pe acolo, numai morţii trăiesc.
Iată, de pildă, eu umblu, vorbesc
asemenea lui, aşijderea ţie,
dar viaţa mea nu-i, prietene
decât o moarte vie.

Ah, Doamne, iată-mă aici,
la ceasul ororilor
îmbrăţişându-mi lespedea de patimi şi chin,
aştept Arhanghelul zorilor,
aştept Învierea,
în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh, amin!"
(„Amin")

Cunoscându-i apetenţa pentru poezie autentică, i-am răspuns dorinţei sale de a-i da în scris poezia: "Coşmar penitenciar" din 25 Decembrie 1949, Camera 4 Spital:

"O noapte de Ajun…dar sorţii
undeva în iad erau jucaţi;
mai trebuiau doar nişte argaţi
în spaţiu-ncercuit al morţii.

O clipă am crezut că nu mai sunt:
pădure-adâncă, şi din mine
rupeau flămândele jivine
şi nu puteam să le înfrunt.

O mână a sărit din umăr,
un lup trăgea de un picior,
haitele puse pe omor,
nu mai aveam cum să le număr.

Ce-am mai rămas, m-am dat la dos,
sângele-râu...miros de sânge...
şi astăzi, cel ce-am fost mai strânge
bucăţi de suflet de pe jos!”

Este ştiut că-n penitenciarul Piteşti, directorul P. P. Dumitrescu cu gardienii lui năvăliseră în Camera 4 Spital, chipurile, să-şi salveze capetele de pod care strigau că-i omoară legionarii. Un sfârşit de noapte şi o jumătate de zi ne-au măcelărit cu parii, centiroanele, picioarele, susţinuţi de echipa odiosului Ţurcanu Eugen, care după

plecarea oficialităţii, vocifera: "**în curând trotuarele oraşelor vor deveni culoare de penitenciare**".

Şi acesta a fost începutul din "Camera 4 Spital". Probabil că în demenţa lor criminală, comuniştii intenţionau să facă prin această reeducare prin tortură, cadrele executorii ale unei reeducări de acest tip la scară naţională. Dar nimeni nu vrea să pună punctul pe i şi să precizeze că reeducarea prin tortură a început la Piteşti, nu numai pentru că acolo era tineretul intelectual, ci mai întâi pentru că aceşti tineri erau peste 80% legionari şi simpatizanţi legionari. Obiectivul terorii îi viza pe legionari, în primul rând. Ţurcanu gândea pe linia ministrului securităţii, Jianu, care spunea: „sunteţi aduşi aici ca să muriţi!"=omorâţi.

Nu e a mirare, că încercări comuniste asemănătoare sunt şi acelea ca dezafectarea multor sate de pe harta ţării şi, după sugestiile Elenei Ceauşescu, adunarea familiilor în blocuri cu lungi culoare, într-un capăt bucătăria, în altul wc-ul. Statul la coadă şi într-un capăt şi în celălalt!... La bătaia de tălangă sau sunet de goarnă, lumea urma să iasă în

răspântie să-şi ia sapa, cazmaua, etc., etc. şi să pornească la spargeri de normă pe câmpuri, cântând: „Pân' la urmă o să piară duşmanii poporului..." şi Dumnezeu le-a ascultat cântecul: i-a luat pe fugă din istorie.

Din abatorul de la Piteşti, Gheorghiţă ajunge în altul, la Gherla, pentru perfecţionarea reeducării. Între cozile de topor folosite de inspectorii generali din Ministerul de Interne, colonelul Sepeanu Octav, Iosif Nemeş, ministrul securităţii Jianu, Zeller, generalii Pintilie recte Pantiuşa, Nikolschi, şi bineînţeles directorii şi ofiţerii din penitenciarele respective, au fost aparent condamnaţi, căci ţapii ispăşitori şi condamnaţii la moarte au fost legionarii, iar nelegionarii chiar cei remarcaţi ca şefi ai torturilor n-au fost condamnaţi; mai mult decât atât cei mai mulţi n-au fost implicaţi nici în procesul Ţurcanu şi Gheorghiţă dă exemplu: Bogdănescu Ion, Burculeţ Viorel, Diaca Dan, Doncea Dumitru, Griga Ion, Matei Alexandru, Pompiliu Ilie, Rusu Gheorghe, Stănescu Cezar, ş.a care au fost brigadieri, pontatori, deţinuţi de sprijin ai administraţiilor (a se vedea şi

magazin istoric, Apr. 1983, revista Memoria nr. 15 şi alte publicaţii). Cât priveşte pe cei din Interne, securitate, p.c.r., adică autorii ştiuţi şi oculţi, autori ai genocidului naţional (camere de anchetă nu erau numai în instituţiile propriu-zise ale Ministerului de Interne, erau peste tot, la subsolurile blocurilor cu magazine la parter, în casele particulare din care proprietarii au fost izgoniţi, etc., etc)... Se ştie că numărul arestaţilor depăşeşte un milion, arestări cu acte peste 115 mii, că numărul victimelor depăşeste statisticile că nu toţi oamenii asasinaţi au fost înregistraţi. Morţi n-au fost numai cei executaţi prin împuşcare sau schingiuiri ci şi prin otrăviri, înfometare, absenţa asistenţei medicale şi a medicamentelor, izolări în condiţii inumane, etc., etc.

Statistici care îngrozesc istoria

Desigur executanţii nu se pot abstrage crimelor, dar la centrul acţiunii trebuiesc numiţi decizionarii şi aceştia, în mare parte, erau alogeni (în general evrei, ş.a.), cum în Basarabia, când la retragerea din 1940, au fost asasinaţi prin surprindere 42.000 de ostaşi români, cifră rezultată din cercetările şi înscrisurile în acte; de asemenea, se ştie că după 23 august 1944, 95% din comunişti erau tot străini. Iar în p.c.r., poliţie, securitate, servicii de supraveghere şi control, 90% erau evrei, maghiari, slavi, toţi cinici şi doritori să schingiuiască legionari, rudele acestora, prieteni şi chiar cunoscuţii apropiaţi, românii patrioţi...; tot din arhivele p.c.r. şi poliţiei politice, sadicul Nikolschi Alex era de fapt Grumberg Boris, specializat la şcoala K.G.B.-ului sovietic, este cel care a dirijat deportarea saşilor din România în U.R.S.S., la muncă în mine şi în Siberia, 72.000 de saşi şi jvabi; arestarea şi maltratarea a zeci de mii de legionari ca şi uciderile românilor retraşi în

munţi, înarmaţi şi neînarmaţi, unii împuşcaţi înainte de a fi anchetaţi, alţii omorâţi în anchete sau executaţi tot de străini, majoritar evrei.

Câteva exemple sunt edificatoare: după 1944, şeful Serviciilor Secrete în locul lui Eugen Cristescu, urmaşul vestitului Moruzov, a fost numit Serghei Nicolov, cu numele Serghei Nicolau, evreu basarabean; pe funcţii principale au mai apărut evreii Mişu Protopopov, Mişa Pentuc, Conciaruc Piotr, Iaska Alexeiev, Gribici Vladimir, Cacica Saşa cu numele Nicolau Victor, Ebner Silvia, Lober, Popic (şeful securităţii Suceava), Lefermann, etc., etc.

În Direcţia Generală a securităţii poporului = partidului comunist era Botnarenco Pantelei zis Pantiuşa, evreu ucrainean cu grad de general locotenent care avea ca secunzi pe bulgarul Ivanciu Gheorghe – criminal de profesie şi pe Bucicov Valeriu – evreu basarabean; mai prezentăm şi alţi evrei şi străini în funcţii mari din articulaţiile serviciilor secrete, securităţii: soţia lui Cacica Saşa, Rita, Schlesinger Paul, Blauker Stein Magdalena cu soţul, Rosza, Bikel Ivan, Garabedian, Tocaltian,

Bercovici, Isak Adalbert, Szabo Eugen, Maximenco Feodor, Sabău (pseudonim), etc., în general evrei şefi de birou şi secţii;

Semnalăm în funcţii de conducere: Hollinger Isidor, Mauriciu, Andrei (nume improvizat), Dongorosz, Zalman Marcu, Nenciu Iulian (pseudonim) şi sora lui, Rodica, şi soţia Tony, Zăvodnicu Mircea, Hirsch Tiberiu = Hida Tiberiu, Demetrescu Raul, Năvodaru Luiza, Sadovici Mihail, Aprahanica Avedis, Ebner Silvia, etc., etc.; toţi, după ce şi-au făcut plinul, şi-au luat tălpăşiţa; precizăm că direcţiile aveau ca şefi tot alogeni, majoritar evrei, făcând spionaj şi contraspionaj: Glubacov Andrei, Breban (pseudonim); la informaţii interne şi poliţie politică: Aronya Pavel, care avea ca obiectiv principal al exterminării: ''Garda de Fier''; la contrainformaţii militare semnalăm pe generalul Grigore Naum = Grisha, evreu de dincolo de Nistru; la securitate şi gardă, semnalăm pe Bucicov Valeriu, venit de peste Nistru; la transport şi informaţii, pe generalul Majrov şi ai lui, care au scos din ţară tone de aur (lingouri), uraniu, petrol, grâu, animale, etc., adevărat jaf naţional; la filaj şi investigaţii remarcăm pe generalul Kovacs Pius; la

anchete penale: descinderi, percheziţii, arestări cu iniţiativele lor şi ale comuniştilor de la vârf;

în ramurele securităţii erau promovaţi elementele de mare încredere după chipul şi asemănarea lui Grumberg Nikolschi, Pantiuşa pe care l-am amintit, şi care aveau funcţii de conducere, control şi execuţie prin cele mai groaznice schingiuiri; şeful acestei direcţii era cel care periodic trecea prin penitenciare: Dulberger Mişu, alias Dulgheru, dar şi Antonovici Samy, alias Antoniu, Matusevici Natan cu numele Andreescu Matusei, Fischer Simon, Ceaslasky, Zigler Simon, Răzvan Sergiu (nume improvizat), Roşca (nume fals), Davidovici Leon = Mirescu, Turchischer Marcel, Francasi Saman, Haber Estera, Segal Luiza, etc. etc.; nu-i de uitat nici Butika Francisc, evreu din Transilvania. Facem precizarea că cei cu nume ruseşti erau, în general, tot evrei, mulţi dintre ei cu nume adaptate locului. În articulaţiile comitetului central al p.c.r., a fost de neclintit Ghizela Voss, era spaima spaimelor în funcţia ei de şef de cadre a comitetului central, având ca şef pe Iosif Chişinevschi care la rândul lui o avea de şef pe Ana Pauker care numise ca Ministru de Interne pe Burăh

Tescovici, cunoscut sub numele de Teohar Georgescu, „ei asigurau puritatea etnică evreiască a cadrelor de bază ale sectoarelor securităţii”.

Desigur, am dat câteva exemple, dar numărul lor era incomparabil mai mare. Iată şi alţi aduşi de ape: în interceptarea convorbirilor telefonice şi folosirea mijloacelor electronice de ascultare care se întinseseră în toate instituţiile din ţară având în frunte pe maiorul Haiducu, pe numele său Hirsch; la cifru era colonelul Schmerler; Mişa Petruc (nume fals) asigura protecţia cadrelor de securitate şi miliţie; Hary Bogdan (n. fals) se ocupa de sectoarele financiar, înzestrare şi administrare; Niculescu Ervin, colonel cu nume fals, comanda şcoala de securitate; Fuchs Beria avea şefia Casei de cultură; doctorul Herşcovici era şeful Spitalului Militar al Internelor, şi adunase aici peste jumătate din personal medici evrei;

Unităţile teritoriale erau conduse de elemente asemenea acestora: la Bucureşti, Weiss Isidor, Cohn Bernard, Edelstein, Rodelstein, Hâncu (nume fals); la Ploieşti era Strul Mauriciu, la Braşov Klausek Koloman, la Piteşti Nedelcu Mihailo (bulgar) şi mai apoi colonelul

Wisting Eugen, la Galaţi era Adalbert, la Constanţa: vestitul H. Doicaru, la Bacău: Câmpeanu (nume fals), la Suceava era Popic Adalbert care a iniţiat şi pus în fapt Organizaţia deţinuţilor de convingeri comuniste (ODCC), folosindu-l pe criminalul Eugen Ţurcanu, autorul în teren al reeducărilor prin tortură de la Piteşti şi Gherla (precizăm că în penitenciarul Suceava acesta a avut rol de informare şi caracterizare a legionarilor); la Tg. Mureş semnalăm pe Dascălu Eugen a cărui nume este fals.

Iată doar o parte dintre cei care puseseră piciorul pe gâtul românilor, fluturând la vedere sau ocult sabia lui Damokles.

Din cercetarea arhivelor, rezultă că din 40-45.000 lucrători de securitate, peste jumătate erau evrei (a se vedea mai pe larg "Cuvântul legionar" pe 2012, ca de altfel toată colecţia, edificată pe o strictă documentaţie şi onestitate).

Mai respiraţi, Românilor, dacă mai aveţi aer, să se mai mire cineva de ce autohtonii se mănâncă între ei, sămânţa dihoniei presărată peste tot a rodit; să se mai întrebe cineva, Savele, de ce în 23 de ani românii nu s-au

mai scuturat de frica indusă la scară naţională de aceşti factori dezagreganţi; de ce-i ascultă şi acum pe comuniştii în prelungire; să ne mai întrebăm de ce românii au ajuns la sapă de lemn? De ce pleacă din ţară unde văd şi nu văd cu ochii?

Nu este cazul să facem bilanţul enorm al pagubelor pe care ni le-au produs alogenii comunişti în frunte cu conducătorii lor evrei? Despăgubirile ar fi imense, căci ei au făcut etatizările, sub ei s-au consumat atâtea crime şi nedreptăţi. Şi chiar după evenimentele din Decembrie 1989 tot datorită lor, cu măşti schimbate în democratice, instituţia justiţiei a fost una a nedreptăţii întrucât toţi acelora cărora li s-au luat silnic pământuri, case, ateliere, fabrici, etc., etc., nu le-au mai recuperat integral şi unele dintre victime, nici în parte, dovadă atâtea procese de restituire câte mai sunt pe rolurile tribunalelor. Numărul relelor = nedreptăţilor ignoră statisticile, de ce nu li se confiscă averile celor care nu le pot justifica şi pe care şi orbii le văd ca ilicite, ca făcute din truda poporului român? Cum este posibil să tolerăm pe cei care ne-au secătuit ţara, ne-au alterat şi spurcă spiritualitatea românească, falsifică trecutul, fac opac

prezentul şi incert viitorul? Încercaţi să aflaţi un sector al societăţii româneşti care funcţionează normal...Nu-l veţi găsi! Cine încurajează ocult, tolerează la vedere această hârbuire a României şi golire a ei de materie cenuşie?

Memoria evenimentelor ignoră cronologiile

Întrebările îi împăienjenesc vederea lui Gheorghiţă Savel, rămasă încremenită pe ondulaţia geografică a Buciumului. Îşi mai umple o dată pieptul cu buchetul aromelor dinspre sfârşitul toamnei în care-a intrat de multişor şi nu renunţă la convingerea că vigoarea românilor, cu toate piedicile din calea ei, va redeştepta demnitatea, trezvia patriotică şi-i va aduna la altarul martirilor unde Providenţa îi aşteaptă să-i binecuvinteze şi înveşnicească.

Într-o zi, Gheorghiţă Savel, cu acelaşi calm şi dorinţă de dialog a venit la mine, ca de obicei, propunându-mi să scoatem o carte cu imaginea Părintelui Prof. Tertulian Langa, bunul său co-martir din închisori. L-am ascultat, înţeles, am reţinut materialele

aduse şi, cu alţi câţiva colaboratori, Savel a reuşit să ducă la bun sfârşit cartea, şi să-i facă părintelui o mare bucurie la anii săi înaintaţi.

Am profitat de această ocazie şi i-am cerut un sfat în privinţa unui coleg profesor decedat căruia, cu câţiva binevoitori, îi făcusem înmormântarea dar ulterior nu-i puteam instala şi un gard de fier forjat cu tot ansamblul lui pe care-l aveam pregătit, întrucât administraţia Cimitirului Petru şi Pavel din Iaşi nu mă îngăduia, cerându-mi document de proprietate a locului, chitanţă pe care n-aveam de unde s-o procur. L-am rugat, ştiindu-l perseverent şi parolist, dacă ar putea sonda biroul de resort al Primăriei Iaşi şi obţine această aprobare. Gheorghiţă Savel, ortodoxul prin trăire, a înţeles situaţia. Şi-a luat toiagul, a deschis uşi închise pe la primărie şi mi-a adus soluţia aşteptată. Mi-a deschis calea înfăptuirii creştineşti a proiectului meu. Cel decedat făcuse facultatea cu mari privaţiuni, iar rudele sale din Huşi nu dădeau niciun semn de participare, după ce-i luaseră legal şi valorificaseră apartamentul.

I-am mulţumit frăţeşte lui Savel pentru truda lui de neuitat. Mă simţeam obligat să-i răspund pozitiv iniţiativelor, dorinţelor pe care le mai schiţa.

Aşa de exemplu, într-o zi, după ce-i prezentasem cartea sa şi împreună realizaserăm pe cea despre Părintele Tertulian Langa, mi-a povestit detaliat cum s-a salvat cu Batalionul 9 Vânători de munte, Divizia a II-a din Crimeea. I-am propus să scrie conţinutul pe hârtie, să-l stilizez şi să-l publicăm, ca document istoric, într-o revistă de circulaţie intercontinentală, sub semnătura lui, cum era şi normal.

În modestia sa, mi-a spus să semnez eu paginile şi l-am convins ca semnătura să fie a naratorului, a trăitorului direct al evenimentelor-limită prin care a trecut. A mers la camaradul său de război şi de suferinţe penitenciare, regretatul Gabriel Constantinescu, director la cunoscutele Puncte Cardinale de la Sibiu şi prietenul său, un adevărat părinte cultural, de iniţiativă şi mare descifrator al evenimentelor istorice care l-a găzduit şi a publicat textul:

Retragerea din Crimeea

Fragment dintr-un memorial de război

"Crimeea, spaţiu al vestiţilor cimerieni, cucerit, rând pe rând, de sciţi, greci, romani, goţi, huni, mongoli, khazari, cumani, otomani, devine republică tătară în 1921, dar în 1945 este integrată nesătulului imperiu sovietic, populaţia tătară fiind deportată, iar locul ei luându-l, ca şi în alte părţi, ruşii care şi azi mai uneltesc, neconvenindu-le că însorita Crimee este republică autonomă în cadrul statului ucrainean orientat spre Occidentul libertăţii şi al drepturilor omului.

În sudul mirific al Crimeii mă aflam în primăvara anului 1944, ca ofiţer în Batalionul 9 al Grupului 5 din Divizia a II-a de munte – General Dumitrache, repliat strategic din Caucaz şi cu misiunea, deloc uşoară, de a supraveghea şi apăra litoralul în zona celui mai fortificat port, istoricul Sevastopol. Ne aflam în Crimeea din 1943, dar nicicând nu fusesem mai îngrijoraţi ca în acel Aprilie 1944. Frontul răsăritean pe mii de kilometri se rostogolea spre vest, ţara noastră fiind iminent

ameninţată. În primele zile ale lui Martie 1944, Frontul I ucrainean îşi căuta drum spre Cernăuţi şi Botoşani; la 1 Martie, Marele Comandament Sovietic fixase ca obiectiv frontalier 1,2,3, ieşirea pe Bugul de sud – Nistru – Prut spre Dunăre, cu ocuparea tuturor localităţilor, în frunte cu Odessa. Tot la această dată s-a fixat ocuparea Crimeii de către Frontul IV ucrainean, prin luarea mai întâi a Nikolaevului (premisa strategică).

În Aprilie 1944, noi ne aflam cu cele 12 divizii, 7 româneşti şi 5 germane, al căror efectiv era mai mare decât al nostru, - prinşi între Frontul IV ucrainean la nord care urma să ne atace dinspre istmul Perekop, armata independentă de litoral atacându-ne dinspre Kerci, Flota roşie de pe Marea Neagră şi tot acest cerc de foc de pe uscat, ape şi din cer susţinut în toată Crimeea de acţiunile teroriste ale bandelor de partizani. Planul Moscovei viza nimicirea Armatei a 17-a germane – Generalul Jaenecke, şi implicit al diviziilor româneşti, în total peste 180.000 de militari.

Pe frontul continental propriu-zis, la sfârşitul lui Martie, ruşii ajunseseră la Cernăuţi, forţând înaintarea pe linia Suceava-Rădăuţi-Botoşani. Pe miile de kilometri de

front aveau loc încercuiri, contraatacuri germane, frontul siberian fiind tot mai greu de oprit.

Deşi, în ţară fetele continuau să cânte: „La Crimeea peste mare / Măi dorule, / Te du c-o sărutare...", iar vântul să ducă militarilor vestea că "lunca a înflorit" şi că-i "aşteptă toate fetele din sat…", în mintea noastră ageră de ofiţeri tineri iubitori de Dumnezeu, Neam şi Ţară, întrebările continuau cu nesatisfăcătoarele răspunsuri privind oprirea atacului asupra Moscovei, marile tragedii de la Stalingrad şi din Cotul Donului, neintrarea Japoniei în război împotriva comunismului, drama camarazilor căzuţi prizonieri la ruşi, etc., etc. Explicaţiile – puse pe seama iernii ruseşti, spionilor de tip Richard Sorge sau Rudolf Roesler (strecuraţi de ruşi în spionajul german, englez, american), grandomaniei lui Hitler, (de a dicta direcţia ofensivelor şi liniilor de rezistenţă sau a schimbării generalilor pe front, după impulsurile sale total nestăpânite) a debarcării anglo-americanilor în Italia, bombardamentelor din ţară, dificultăţilor crescânde în aprovizionarea unităţilor de pr front, suportul lui psihic general diminuat şi a înteţirii îndoielilor privind victoria finală – nu erau pe deplin

satisfăcătoare şi se înmănuncheau cu atâtea alte realităţi necunoscute nouă în Aprilie 1944, ceea ce şi motiva îngrijorarea noastră.

Dacă la 16 Martie 1944 ruşii deciseseră ocuparea Crimeii, la peste o lună aproape, respectiv la 8 Aprilie, ofensiva asupra Crimeii începea din toate punctele cardinale şi cu toate armele posibile. Frontul IV ucrainean, armata independentă de litoral, flota Mării Negre şi aviaţia urmau să-şi finalizeze acţiunea concertată prin intrarea lor în Sevastopol, care va avea loc la data de 12 Mai 1944. Mai întâi este luat cu asalt istmul Perekop, împingând armata a 17-a germană spre centrul Crimeii. Pentru a evita încercuirea, generalul german cere evacuarea trupelor dar Hitler o respinge şi ordonă rezistenţă cu orice preţ. Pe 11 Aprilie porneşte atacul generalul A.I. Eremenko. Acesta eliberează localitatea Kerci, lăsând în urmă peninsula cu acelaşi nume şi ocupând în înaintare Feodosia, iar tancurile Corpului 19 intrând în Simferopol. Cercul celor două armate se încheie simultan la Karasubazar (cu reţinerea unui mare număr de militari şi material de război român şi german), apoi îşi croiesc drum spre Sevastopol. Între

timp, este eliberată Yalta. Toate sursele de foc din aer, de pe uscat şi de pe mare sunt concentrate, la 19 Aprilie, asupra portului Sevastopol, care de fapt era o imensă şi ramificată cazemată, aproape inexpugnabilă. Hitler numeşte la comanda trupelor germane pe generalul K. Altmedinger. Dar întrucât apropierea înaintării adverse nu mai era imposibilă s-a hotărât evacuarea organizată de către comandamentul germano-român. După o lună de luptă cu toate armatele de care dispuneam şi cu mari sacrificii, trebuia să ne evacuăm pe mare la adăpostul întunericului şi al ceţii care ne venise în apărare, unităţi speciale acoperindu-ne retragerea printr-o rezistenţă de nedescris.

Ordinul de evacuare sosise la fiecare companie a Batalionului 9 Vânători de munte, prin curajosul curier de legătură cu Centrul de Comandă al operaţiilor. La compania mea, căpitanul Alex fusese rănit şi trimis în ţară. Conducerea acestei unităţi de cercetare şi comandă mi-a fost încredinţată mie. Moment dificil şi sarcină grea. Responsabilitate sporită. Evacuarea pe vase urma să se facă rapid, ordonat şi în condiţii de luptă în portul adiacent Sevastopolului, cu indicativul H. 7, numele

fiindu-i tot grecesc: Chersones. El va constitui ultima rezistenţă în căderea Crimeii în mâinile siberienilor aduşi tocmai de la frontiera cu Japonia (de care ruşii, prin spionii lor, erau de-acum siguri că nu vor fi atacaţi). Curierul Gliga, omul viteaz şi destoinic caporal, ne-a adus ordinul de evacuare la 12 noaptea, în data de 13-14 Aprilie 1944. Întors la centru operativ, urma să revină la orele 3 noaptea, pentru a ne conduce la debarcader.

În scopul desprinderii de inamic prin discreţie totală şi linişte desăvârşită, am primit ordin să organizez o incursiune formată din 3 voluntari, în poziţia inamică, pentru a răpi un soldat cu stea roşie în frunte, de la care să aflăm informaţii privind dispozitivul şi planul de luptă al lor pentru a doua zi. S-a oferit caporalul Cuzmici din Banatul Sârbesc, cel care era folosit şi ca translator de limba rusă. El a fost însoţit de alţi doi ostaşi, de altfel singurii care s-au întors, căci sârbul s-a predat ruşilor, noroc că nu ştiau ora retragerii noastre!

Ajungerea la debarcader s-a făcut pe brânci şi târâş, până la plaja unde se cronometra timpul. Şoapta plecării trecu de la om la om ca un fior, ca o speranţă, dublată de regretul învinşilor. Şanţul de retragere era

desigur mai scurt decât distanţa de 2 kilometri până la locul de îmbarcare. Aviaţia şi artileria inamice bombardau de zor, răspunzându-le prompt tunurile şi brandurile unităţilor germano-române de rezistenţă şi acoperire.

Curierul Gliga nu s-a mai putut întoarce să ne conducă strategic, ghidarea companiei revenindu-mi în întregime, ajutându-mă de o schiţă şi de o busolă ţinută în atenţie şi observaţie. Printre bombe explodând, făcându-ne una cu pământul la lumina rachetelor, am ajuns pe cel mai scurt traseu exact la locul îmbarcării companiei mele. În acest moment, surpriză! Bietul caporal Gliga scăpat printre explozii ne-a ajuns gâfâind şi, ruşinat de întârziere, mi-a dat parola şi ne-a indicat bacul german pe care, degrabă şi uşuraţi de bagajele aruncate în mare, am îmbarcat pe vas toată compania. În destoinicia sa, caporalul Gliga mi-a arătat buncărul care-i adăpostea pe comandanţii Batalionului 9 Vânători de munte, vrând chiar să mă însoţească până la ei. I-am ordonat să urce pe bac, şi într-o fugă am ajuns la superiorii mei: “Haideţi, că pleacă ultimul vas şi rămânem prizonieri!”. Coloneii Paraschivescu,

Gheorghiu şi maiorul Atanasiu mi-au înţeles îndemnul şi curajul la care m-am expus în plin bombardament, şi-au făcut ca şi mine semnul Sfintei Cruci şi am pornit în pas alergător şi neînfricat spre vaporul care îşi desprindea deja ancora de ţărm. În salturi aproape simultane, am ajuns lângă ostaşii noştri. Bacurile erau bombardate de avioane. Servanţii bateriei de 4 tunuri aeriene, amplasate pe covertă, unde se aflau şi cei mai mulţi dintre ostaşi, ne apărau, ţinând avioanele la distanţă. Strânşi ca albinele într-un stup, când în exterior condiţiile sunt cu totul nefavorabile, ne uitam unul la altul parcă rostind în gând aceeaşi rugăciune de mulţumire lui Dumnezeu şi de încredere că ne va proteja în continuare. Fiecare îşi pipăia iconiţa din buzunarul de sus al vestonului, sporindu-şi speranţa salvării. Nu era timp de vorbă, şi nici cazul, liniştea noastră făcând loc observatorilor de la tunuri, grupului de comandă, şi ghidare a navei. Dar gândurile o zbugheau tăind întunericul şi ceaţa, spre cei dragi care intuiau infernul de la Sevastopol în aceste ultime zile de rezistenţă. Undeva, în adâncul cerului, deasupra contrastelor lumeşti, se întâlneau rugăciunile noastre, ale celor de pe vas, cu ale celor dragi din Ţara

ameninţată ca nicicând. Doar frământările mării răscolite de obuze se asemănau îngrijorărilor noastre. Şi în aceste nemaiîntâlnite circumstanţe, stoluri de rândunele, obosite de drum şi nefaste presimţiri, se aşezau pe umerii noştri pentru a se reface o clipă. Rânduindu-se în pâlcuri succesive şi reluându-şi zborul invers, ca şi în înaintarea noastră care, strategic, se abătea spre sud, spre ţărmul turcesc, ca mai apoi să se îndrepte spre Constanţa noastră românească, deşi acest detur, de mulţi kilometri, ne intarzâia sosirea pe scumpul litoral românesc.

Bine ar fi ca generaţiile tinere să înţeleagă această dragoste fără egal pentru Dumnezeu – Neam – Ţară - Semeni, care te umple de demnitate şi virtuţi. Nimic nu-ţi poate da mai multă motivare a propriei existenţe, demnităţi, decât această dragoste – izvor nesecat de optimism, de tinereţe şi încredere în viitor. A cultiva legătura cu toţi cei care s-au jertfit pentru apărarea acestei supreme realităţi înseamnă a trăi în onoare, în demnitate, şi a înţelege că destinul poporului român nu este altul decât cel sugerat de turlele sfintelor noastre biserici creştine şi de verticalitatea Coloanei fără de sfârşit a lui Brâncuşi.

Înfrăţiţi ne-am suit pe bac, înfrăţiţi am coborât la Constanţa, mulţumind Providenţei, sub protecţia Căreia am ajuns teferi în România noastră îndurerată şi care, doar peste câteva luni urma ea însăşi să cunoască, din nefericire, noaptea comunistă pentru o lungă perioadă de timp, noaptea crimelor, noaptea închisorilor, a lagărelor, a coloniilor de muncă forţată, a foametei şi fricii, a pervertirii spiritelor, a întunecării conştiinţelor, a atâtor urgii şi crime, punând în cauză însăşi dăinuirea noastră ca naţiune. De acest holocaust roşu, de o jumătate de secol, nu trebuie să se vorbească? Nu trebuie să se înveţe în şcoli? Strigătul inocenţilor martiri, al eroilor români şi al prigoniţilor pentru dreptate nu trebuie fructificat în educaţia şcolară şi familială a tineretului românesc? Să învingem muţeniile laşe şi să cinstim pe cei datorită cărora lanţurile bolşevismului s-au rupt încât putem şi noi respira un alt aer şi beneficia de o libertate conlucrativă întru progresul tuturor.

Am luptat în Est, am luptat în Vest, mereu pentru întregirea leagănului românesc. Pentru profesionalismul cu care am evacuat unitatea din Crimeea, comandamentele superioare mă propuseseră pentru cea

mai înaltă decoraţie militară, Ordinul "Mihai Viteazu" de care, în noile condiţii de ţară cotropită de "eliberatorii" uralieni, nu m-am mai bucurat, propunerea fiind anulată şi, ulterior fostul ofiţer în Armata Regală Română fiind arestat pentru o lungă şi chinuitoare perioadă de timp.

Vae victis! Sovieticii, pe lângă Basarabia şi Bucovina au mai înşfăcat şi ţinutul Herţei, Insula Şerpilor, mai făcându-şi de cap şi prin ostrovurile braţului dunărean Chilia.

Vae victis! Şi mai mult decât atât, unităţile româneşti de după ruşinosul 23 august au fost întoarse cu minciuni la Iaşi, Bălţi, şi mai apoi *pohod na Sibir* iar grosul armatei române a fost pus în coloana de marş nu numai pentru eliberarea Transilvaniei de nord, ci împins în grele lupte din Munţii Tatra-Cehoslovacia, pe teritoriul Ungariei şi în alte zone, sute de mii de militari căzând în lupte, iar ulterior "aliaţii" jecmănindu-ne ţara şi falsificându-ne viaţa timp de o jumătate de secol.

Vae victis! Puterea bolşevică nicicum şi nicicând satisfăcută, a declanşat holocaustul roşu umplând ţara de puşcării, lagăre de muncă silnică, secţii psihiatrice, penitenciare experimentale: Piteşti şi Gherla, după

reţetele K.G.B.-iste şi sistemul satanicei "pedagogii" a lui Makarenko. "

Gheorghiţă Savel, colonel (r)

Această prezentare a retragerii din Crimeea, Gheorghiţă a introdus-o în ediţia a II-a a volumului „**O viaţă închinată Adevărului, Gheorghiţă Savel**", apărută la aceeaşi editură, şi prin strădania aceluiaşi editor într-un tiraj şi mai redus din motive financiare. Această ediţie e completată cu piese iconografice pe care naratorul cărţii a ţinut să le mai introducă: documente, fotografii, texte care i-au rămas în inimă, etc. Când mi-a adus noua ediţie, era bucuros că a păstrat în ea Marşul Basarabiei, din 22 Iunie 1941, precedat de harta României Întregite:

"Azi noapte la Prut, războiul a'nceput,
Românii trec dincolo iară
Să ia înapoi prin armă şi scut
Moşia pierdută astă vară.

Mergem în Câmpia Basarabilor
Plină de grâne, plină de dor.

Şi'n Bucovina cu mănăstiri şi brazi
Mergem la luptă, dragi camarazi…

Azi Prutul uneşte pe fraţii români
Şi Nistrul al nostru e iară,
Jurăm că'napoi un pas nu vom da
Din Tisa la Bug vrem hotare.

Mergem în Câmpia Basarabilor,
Plină de grâne, plină de dor.
Şi'n Bucovina cu mănăstiri şi brazi
Mergem la luptă, dragi camarazi…"

Desigur, am citit cu mare atenţie şi ediţia a II-a şi regretam că-n prezentarea cărţii făcută în Palatul Culturii nu am reprodus mulţumirile pe care semnatara volumului şi truditoarea realizării lui, Ioana I. Larco, le înscrie pe pagina interioară a coperţii-faţă, şi a cărei prezentare atenţionează lectorii asupra valorii volumului şi a atmosferei spirituale ce-l străbate:

Mulţumiri,

Mulţumiri aduc mai întâi Tatălui Ceresc, că am apărut pe această planetă şi în acest colţ de lume atât de încercat de multiplele suferinţe trupeşti şi sufleteşti.

Aduc mulţumiri părinţilor şi bunicilor mei care m-au crescut şi îndrumat pentru viaţă, precum şi dascălilor din toate etapele pregătirii profesionale, din clasele mici şi învăţământul universitar.

De asemenea, mulţumesc D-lui Academician Al. Zub de la Academia Română, director al Institutului de Istorie "A.D. Xenopol" din Iaşi, care s-a ostenit şi a citit manuscrisul, dând îndrumări în arta scrisului.

Mulţumiri aduc P.C. Părinte Consilier Cultural al Eparhiei Iaşilor, Mitropolia Moldovei şi Bucovinei, Pr. Nicolae Dascălu, ce şi-a sacrificat timpul liber de odihnă fizică şi spirituală, făcând un efort de a citi manuscrisul şi a-l aprecia cu binecuvântarea Sfinţiei Sale.

Mulţumiri aduc şi D-lui Prof.-Scriitor Constantin Străchinaru din Iaşi, pentru frumoasele aprecieri la cea de-a II-a ediţie a acestei cărţi.

Şi Părintelui consilier cultural şi redactor al Revistei „Lumina creştinului”, Preot Cornel Cadar, al Eparhiei Romano-Catolică, care s-a străduit să citească manuscrisul, îi aduc aceleaşi mulţumiri pentru îndrumări şi aprecieri.

Nu pot fi uitaţi nici ostenitorii Tipografiei Trinitas, care au făcut ca această carte să vadă lumina tiparului într-o formă atât de îngrijită şi de accesibilă cititorului, doritor de a afla o fărâmă de adevăr despre trecutul şi suferinţele poporului român în perioada comunistă.

Tuturor le doresc o viaţă lungă şi plină de satisfacţii. Dumnezeu să binecuvinteze întreaga Sa creaţie.“

Savel ţine cartea în mână ca pe o comoară. Rămâne pe gânduri, calitatea lui de a reflecta în marginea fenomenelor, vieţii şi lumii. Şi mie mi se pare că ţine în mână o piatră de moară, gândindu-mă la greutatea suferinţelor prin care a trecut în cei 12 ani de muncă silnică din condamnare şi executare. S-a eliberat din vestitul penitenciar Aiud după semnarea a fel de fel de obligaţii, cum scrie el în carte: că nu va spune prin ce

puşcării a trecut şi ce viaţă a dus; că nu se va organiza; că nu va săpa la temelia „noii societăţi”… Mă impresionează cum credinciosul Savel, abia plecat din celulă, în drumul său spre casă a avut curajul precaut să se oprească în gara Cluj, furişându-se la casa Părintelui co-martir Pr. Prof. Univ. Langa Tertulian, pentru a încredinţa soţiei sale, Doina, ştirea că părintele e sănătos şi gata să vină acasă şi pe jos, lăsându-i şi poezia pe care părintele i-a încredinţat-o, al cărei final s-a întipărit şi în memoria mea:

“Aş vrea, iubito, să nu ştii
că lângă chipul tău doar Christ
a lăcrimat din ochiu-I trist,
aş vrea, iubito, să nu ştii…”

Savel a rămas impresionat de tinereţea estompată a preotesei pe care din povestirile părintelui o avea în memorie ca pe o studentă. Încurajând-o că părintele e tot timpul cu gândul la ea, la scumpa lui fetiţă…,-la arestare nenăscută- şi-a continuat cu aceeaşi precauţie drumul spre casă. Era o noapte din lunga noapte comunistă...

Tuns cum era, ruşinându-se să nu-l bănuiască lumea că e puşcăriaş, învăluit în tăcere şi o aparentă

somnolenţă, în ritmul roţilor de tren îşi derula filmul celor 12 ani.

Această curioasă stare am avut-o şi eu după prima arestare şi eliberare tot din Aiud. Savele, iată poezia acelei eliberări din Aiud şi apărută în volumul Culegătorul de zări, (Ed. Agora, Iaşi-1997, Coleţia "În duhul adevărului", p. 48-50):

"Eliberarea" – MOMENTE

-1-

În urmă, întuneric şi scrâşnet de dinţi-
iadul ieşirii din minţi;
în faţă visuri cuminţi –
speranţele mele fierbinţi;
în suflet, cerul cu sfinţi
şi rugăciunile pentru părinţi,
pentru fraţi, şi-nainte de toate,
pentru surorile mele asasinate.

-2-

Cu bocceaua la subsioară

fac primul pas pe poartă, afară;
ochii încep să mă doară
şi merg într-o doară
cu inima împuţinată
într-o ţară înstrăinată;
vreme durută,
spre o localitate necunoscută…

-3-

Pe trotuare,
tăcere, soare,
pe-alocurea şoapte;
Aiud, mai, 1957.

-4-

Amară tinereţe, amară!...
Sunt în gară?
În port?
Sunt viu?
Sunt mort?
Nici eu nu mai ştiu…

-5-

Stingher,
m-aşez într-un ungher
şi-aştept;
o cucuvea mai veche îmi scurmă în piept;
tuşesc pe ascuns,
aş vrea să nu vadă lumea că-s tuns
şi că-n hainele roase
duc nişte oase.

-6-

Nu-mi dau seama cum
văd ca prin fum
un drum prin paragini
fără margini,
fără capăt:
enigmă cu lacăt
închis
pe-o aripă de vis.

-7-

Zbor, născut din mări de dor,
ca să luminezi în lume,
pe biletul incolor
drumu-i rupt, abrupt sub nume;
aer acid, imaginea unui zid
şi pleoapele se-nchid
ca o geană de pădure
poticnită în secure.

-8-

Trezit din leşin
în lumină,
străin
într-o lume străină,
mă uit mai atent pe hârtie:
un sat nou într-o veche câmpie.

-9-

Un şuierat de locomotivă se pare…
mă uit în zare,
foarte bine:
oare trenul vieţii sau al morţii vine?

Compar sosirea acasă a lui Savel cu a mea de după a doua detenţie când, tăica ieşindu-mi în cale în ogradă, nu a recunoscut scheletic care venea cu bocceaua subsioară. Am fost recunoscut abia când l-am îmbrăţişat; în camera cu focul arzând în divan-sobă şi pe laiţa de lângă ea, mama recitea Baltagul lui Sadoveanu…şi focul ardea ca-n poezia lui Coşbuc…

Gheorghiţă Savel, ajuns acasă, n-a mai găsit-o în viaţă pe scumpa lui mamă, care crescuse cu atâta dragoste pe fecioraşul ei, chipeş, cu voce melodioasă, inteligent, harnic, ascultător, cu o memorie deosebită şi tare iubitor de locuri natale, străbuni, biserică, datini, consăteni, pe toţi şi pe toate purtându-le în inima lui care-l mai ţine în viaţă şi-n care imaginea dragii lui mame a rămas între râuri de lacrimi şi aripi de rugăciuni. Credinciosul Savel s-a dus cu renăscutul său tată la mormânt, au aprins lumânări spunându-i mamei sale, şoptit, că i-a simţit tot timpul rugăciunile sale unindu-se cu ale lui şi împreună salvându-l de atâtea ori de la moarte. Şi ei şi lui, prin suferinţă îndumnezeită, asigurându-le veşnicia.

Binecuvântate fiţi, mame, care numai voi ştiţi câte lacrimi aţi vărsat, câte suspine v-au înecat respiraţia, câtă durere v-a făcut să rămâneţi vii în faţa lui Dumnezeu, şi mereu prezente în inimile noastre, căci dacă nu v-am fi avut pe voi, măicuţe, şi copilăria noastră alături de rugăciunile făcătoare de minuni, eram pierduţi de mult, cum s-au pierdut atâţia atei care-n necredinţa lor, n-au mai avut pe nimeni, înecându-se în primele valuri de suferinţe ale detenţiei.

Mi-aş opri aici, Prietene, scrisul, dar în bogata iconografie din partea a doua a volumului, printre fotografiile din şcoală, armată, război, viaţă de după detenţia ta, aflu imaginea unei soţii care ţi-a devenit, la un moment dat mai mult decât atât, prin grija ei, şi mamă.

În marea închisoare naţională, când n-ai găsit de lucru decât la “muncile de jos”, ca şi mine, ai urcat, totuşi, de la roabă la o slujbuşoară când, într-o bună zi, Dumnezeu ţi-a scos în cale pe Sanda, plină şi ea de necazurile vieţii şi aciuată într-o muncă similară, la un spital din Iaşi.

Cu această Sandă divinizată, Gheorghiţă s-a înţeles, s-au căsătorit. Suferinţele, mai mult decât bucuriile, se adună şi când nu tună. Şi-au procurat locuinţă, şi au convieţuit în modestie fericiţi până ea, hărţuită de securitate şi împărtăşind tragedia soţului, cu sensibilitatea ei aparte, a căzut la pat. Alte suferinţe, greu de explicat. La rândul lui, Savel, trăindu-i profund drama până la descumpănire, şi până la plecarea ei din această lume a incertitudinilor, contrastelor… Multe sunt documentele din această carte şi, mai ales, pe acestea le poartă în inimă ca pe un rai din care nimeni nu-l poate izgoni. Din iconografie nu lipseşte nici imaginea regelui Mihai I, cel care i-a anulat primirea Ordinului "Mihai Viteazu" (1947), alături de stema ţării şi Imnul regal, pe care-l cântam la 10 Mai şi la toate serbările şcolare şi din care mi-a rămas şi mie în memorie strofa a doua, ale cărei versuri, prin ubicuitatea şi eternitatea lor corespund cu armonia lor muzicală: "Trăiască patria

cât soarele ceresc,
rai vesel pământesc
cum nu e-n nicio ţară"
(versul ultim nesigur)

Aş mai aduce slavă muzicii din refren pentru altitudinea ei spirituală. Între multele şi interesantele documente pe care semnatara volumului şi naratorul le-au aşezat în partea a doua a cărţii, mă opresc în onoare, asupra **Monumentului Crucilor Înfrăţite**, ridicat la Aiud în memoria martirilor anticomunişti:

HRISOV:

"Cu vrerea Tatălui, cu ajutorul Fiului şi cu împreună lucrarea Duhului Sfânt, s-a ridicat acest monument, în Cimitirul ortodox al municipiului Aiud, pentru cinstirea memoriei deţinuţilor politici morţi în Penitenciarul Aiud, în timpul regimului comunist.

Lucrările au început la data de 28 Octombrie 1992 şi s-au terminat la 14 Septembrie 1999.

Iniţiativa construirii acestui monument aparţine ing. Brahonschi Gheorghe şi arh. Marcu Anghel, ajutaţi de arh. Goga Nicolae şi ing. Haram Vincenţiu, cu cheltuiala Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici.

Acest monument ridicat cu atâta trudă în memoria eroilor şi martirilor noştri va rămâne un altar în

faţa căruia vom veni să le ascultăm şoaptele, să ne înnoim juruinţele şi credinţa în idealul pentru care ei s-au jertfit.

Apreciind că toate acestei lucrări sunt bineplăcute lui Dumnezeu şi oamenilor, cu părintească dragoste luându-le în seamă, Noi, Bartolomeu, Arhiepiscopul Vadului, Feleacului şi Clujului, am sfinţit acest monument azi, 14 Septembrie 2000, Praznicul Înălţării Cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci, în vremea Prea Fericirii Sale Teoctist, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, a Înalt Prea Sfinţiei Sale Dr. Antonie Plămădeală, Mitropolitul Ardealului, a Înalt Prea Sfinţiei Sale Andrei, Arhiepiscop al Alba-Iuliei, şi a Prea Cucerniciei Sale Preot Ioan Tocănel, Protopop al Aiudiului.

Şi acum, Dătătorule de viaţă, Doamne, trimite harul Tău cel Sfânt peste toţi cei care s-au ostenit cu ridicarea acestui monument, primeşte darul lor, ca şi oarecând cei doi bani ai văduvei, şi-i înscrie în Cartea Vieţii. Pleacă-Ţi, Doamne, urechea şi ascultă glasul rugăciunii lor, binecuvintează-le viaţa, dăruieşte-le mântuire şi-i aprinde de dragostea cea către tine, către

aproapele şi către glia străbună, iar noi împreună să preaslăvim pe Dumnezeu cel în Treime lăudat: Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh, Amin!"

Î.P.S. Bartolomeu Anania – Arhiepiscopul Vadului, Feleacului şi Clujului

Acest mare eveniment a fost înregistrat şi redat corespunzător de mass-media de dreapta şi dus în lume de internet dar şi de unele reviste cu circulaţie mondială cum: „**Puncte cardinale**" de la Sibiu, revista care şi-a făcut o onoare din prezenţa în cuprinsurile sale şi a evenimentelor de seamă legionare cum şi relatările Prea Cuviosului Arhimandrit Iustin Pârvu, lăsate viitorimii:

Arhiepiscopia Iaşilor
Mănăstirea Sfinţii Arhangheli Mihail şi Gavriil
Petru-Vodă, Com. Poiana Teiului,
5671-Jud. Neamţ

"Iubiţi fraţi întru Hristos,

Acum, când Mausoleul de la Aiud a devenit, prin binecuvântarea Înalt Prea Sfinţiei Sale Bartolomeu Anania, Arhiepiscopul Vadului, Feleacului, şi Clujului, altar sfinţit de rugăciune pentru odihna celor care s-au săvârşit atât între zidurile cruntei închisori, cât şi în marea închisoare care ajunsese România sub comunism, îndurând cu credinţă în Dumnezeu şi demnitate chinurile la care au fost supuşi de criminala orânduire comunistă, un grup de foşti deţinuţi politici s-a constituit într-un comitet de iniţiativă, având drept scop strângerea de fonduri pentru ridicarea, alături de Mausoleu, a unei case parohiale. În această casă, cu binecuvântarea noastră, vor locui zi de zi, după rânduiala călugărească, câţiva călugări ai sfintei noastre mănăstiri, care se vor îngriji de Mausoleu şi de mormintele de la Râpa Robilor, slujind zilnic slujbele şi rugăciunile de pomenire a celor ce şi-au dat viaţa pentru Hristos şi neamul românesc. Comitetul apelează la toţi foştii deţinuţi politici ai ţării să îşi aducă aminte de zilele în care au suferit pentru Dumnezeu şi neam, precum şi de cei lângă care au răbdat viforul acelor vremi şi pe care Mântuitorul nostru Iisus Hristos i-a chemat la El atunci (iar astăzi nu au nici mormânt,

nici cruce la căpătâi), ca din mult-puţinul de care se pot dispensa să contribuie la împlinirea acestei iniţiative. Ne vom alătura astfel iarăşi sufletelor prietenilor noştri celor adormiţi întru Domnul în acele vremi şi ne vom bucura şi aici , şi dincolo, lângă ei, de rugăciunile lor şi de slujbele de pomenire ale Bisericii. Prin jertfa noastră ne vom găti sălaş lângă cei pe care i-am iubit, în casa Părintelui ceresc.

Bine este a fi fraţii împreună, scrie Sfântul Prooroc David; ni se cuvine şi nouă a fi împreună iarăşi, acum când zilele noastre s-au scurtat şi rămânem tot mai puţini şi tot mai singuri. Prin jertfa pe care o facem ne vom pregăti sufletele de viaţa cea veşnică. Sumele şi celelalte ajutoare pe care veţi crede de cuviinţă să le trimiteţi le va strânge şi le va administra mănăstirea noastră pentru bunul mers al lucrărilor de la Aiud. Aşteptăm, deci, pe adresa mănăstirii, jertfa şi dragostea frăţiilor voastre.

Fie ca iubitorul de oameni Dumnezeu să binecuvinteze gândul cel bun al fiecăruia dintre noi."

Protosinghel Iustin Pârvu

În acest context, relevăm numărul 2 al Buletinului istoric-catolic din 2001 dedicat aniversării Părintelui Dumitru Matei şi co-martirilor Romuald Druszcz şi Ioan Cudalbu, la iniţiativa Pr. Alois Moraru şi Dănuţ Doboş, în care aflăm şi crucea-monument ridicată la mormântul Pr. martir Dumitru Matei în cimitirul din satul natal Sărata, jud. Bacău, spre cunoştinţa generaţiilor viitoare.

Istorie şi credinţă. Unitate şi recunoştinţă! Locuri sfinte. Mers înainte cu cei din morminte: sfinţi şi martiri prin care Neamul Românesc va dăinui şi se va mântui.

"Monumentul Crucilor Înfrăţite" din cimitirul penitenciarului Aiud are paraclis-altar unde se slujeşte Sfânta Liturghie. Preacuviosul Părinte Arhimandrit Iustin Pârvu l-a numit "Antimisul Neamului Românesc".

Inginerul Gheorghe Brahonschi a absolvit Politehnica de la Timişoara, a fost ofiţer de rezervă. A fost şeful studenţimii legionare pe ţară. Arestat repetat, suportând cu demnitate toate schingiuirile satanice a celor fără Dumnezeu, dat fiind funcţia pe care a avut-o în Mişcare Legionară. Ultima arestare a fost urmată de condamnarea la 25 (douăzeci şi cinci) ani muncă silnică.

A fost depus în zarca penitenciarului Aiud, de atâtea ori suportând lanţurile, în această izolare = Zarcă = vechiul penitenciar Aiud...

Rugăciunile, credinţa în crezul său legionar, trăirea în spirit şi felul său înţelept şi optimist de a fi, l-au ţinut în viaţă, încât, în 1966, a fost eliberat forţat, datorită noului context politic internaţional.

În 1989, iniţiază proiectul "Monumentului Crucilor Înfrăţite", se implică activ direct şi cu spor în ducerea la bun sfârşit a planurilor arhitectului Marcu Anghel şi, vai! n-a apucat să-şi vadă visul complet împlinit. A plecat din această lume de care oricât ne-am îndoi şi pe care oricât am iubi-o, trebuie într-o zi s-o lăsăm altor generaţii şi, cu liniştea de conştiinţă că dincolo de mersul drept înainte sau cu unele inerente alunecări pe panta suişului spre regăsirea ipostazei noastre edenice, spre Hristos, am trecut prin această viaţă cu un rost pe care l-am servit jertfelnic.

Cu această împlinire în inimă, au plecat dintre noi, cu inginerul Gheorghe Brahonschi, atâţi camarazi de suferinţă adormiţi întru Domnul. Lui şi lor le dedic poemul:

„Cu Radu Gyr şi cu Ulysse”

Noi năzuim spre-un paradis
posibil pentru fiecare;
ce mare este-această mare
a dragostei de dor şi vis!

Plecaţi de multişor la drum,
cuprinşi de-aprinse idealuri,
o lume se întreabă cum
din valuri răsărim pe maluri…

Ne-ajută sfinte călăuze
pe marea, rareori albastră,
noi, numai cântece pe buze,
renaştem din cenuşa noastră.

În taina dintre nopţi şi zile,
dintre tăcere şi cuvânt,
iubirea este-al nostru-avânt
şi ochii tăi curaţi, copile.

Amintiri Însângerate

Lumini de pietre preţioase
vibrează trupul mării drag
şi farmecele ei ne-atrag
cu-atâtea simfonii frumoase!...

Vâslitu-acesta un galop e
chiar când nu bate-n pânze vântul,
Ulysse, iată şi pământul
cu ale noastre Penelope!...

Dar ţărmul care vine-aproape
nu e Itaca, ci-napoi
ne-au dus misterioase ape
cu mările-nflorite-n noi

Întorşi pe-al Troiei tainic mal,
ca-ntr-un poem de Radu Gyr,
depunem flori în cimitir
celor căzuţi în ideal.

Şi iarăşi vom pleca pe mări,
cum am pornit la început,

cu-aceeaşi foame de-absolut
şi însetaţi de-aceleaşi zări.

(Vol. Culegătorul de zări, Ed. Agora, Iaşi, 1997, Col. În Duhul Adevărului)

Cei care treceţi prin Aiudul Golgotei româneşti întru apropierea de Hristos, nu ocoliţi "Monumentul Crucilor Înfrăţite" de la "Râpa Robilor", staţi de vorbă cu luminatul şi luminătorul părinte duhovnic Teodor, el însuși martir al închisorilor comuniste, frate de credinţă şi suferinţă şi ucenic al Preacuviosului Arhimandrit Iustin Pârvu de la Sf. Mănăstire "Petru-Vodă" – Neamţ şi veţi înţelege mai profund rosturile existenţei noastre, veţi pleca mai bogaţi sufleteşte, mai îndrăgostiţi de viitorul românesc; veţi distinge mai bine între ceea ce a fost subtalpa iadului comunist şi uralian şi ceea ce a urmat după Decembrie 1989: întâi un moment de uşurare, aripi, entuziasm, extaz, urmat, vai! de câteva decenii de decepţii care au dus la împrăştierea românilor în lume, la secătuirea ţării, la războiul românilor între ei, la o altă pervertire a spiritului Neamului Românesc, la

îmbolnăvirea acestui popor care a suferit atâta, la acapararea puterii de comunişti – securişti în prelungire sine die, pătura lupilor în piele de oaie, căţărată în fruntea statului şi prezentă în toate articulaţiile societăţii în care fel de fel de nelegiuiţi ieşiţi de sub marginile ei au confundat istoria cu uitarea, n-au reţinut nicio lecţie din cuprinsul ei, devenind acaparatori de funcţii şi scaune cât mai înalte, înconjuraţi de condeieri linguşitori, adică lichele din fire, candidaţi la puşcărie de drept comun pe termen lung, dar scăpând în masă prin zecile de amânări ale proceselor sau condamnaţi în bătaie de joc la pedepse fără executare sau tot în bătaie de joc, la câteva luni sau câţiva ani fără nicio confiscare a averii furate şi care trebuie să revină poporului, truditorului care a dorit şi doreşte ca România să arate altfel.

Întrebări, întrebări, întrebări…

Pe lângă cei care trebuie să-şi pună ştreangul de gât (şi o fac în rare cazuri!), au de suferit şi cei cărora le-a ajuns cuţitul la os din cauză că nu mai văd niciun firişor de lumină la capătul întunecatului tunel, deocamdată fără capăt!...

Ce instituţie din România actuală funcţionează la nivel de aşteptare, la nivel de model? Niciuna!

Şi nerușinarea îşi bombează pieptul infatuării tot mai înafară şi cu o mână în buzunarul suspectaţilor de perversiuni, saltă pasul pe culoarele instituţiilor din fruntea ţării dar şi din mădularele ei, privind dintr-o sprânceană orgolioasă pe robii strânşi de lanţurile nevoilor, lacrimile copiilor flămânzi, mamelor secătuite de puteri, ale taţilor în goana după un loc de muncă şi exasperaţi că nu-şi pot plăti ratele la împrumuturi şi vai! ale tineretului ţării debusolat, înşelat de promisiuni politicianiste, vorbe goale ca oalele dogite şi cu privirea spre zările cenuşii ale plecatului din ţară....

Cartea drept mărturisitoare a lui Gheorghiţă Savel beneficiază de un plus de lumină chiar de la citatul camaradului de suferinţă, N. Steindhardt: "Cât de bine văd că singurul lucru important nu-i decât eroismul, în sensul larg, adică posibilitatea pentru om de a suferi, a vibra, a se zbuciuma"(Jurnalul fericirii), şi în mod egal din notele de lectură ale Părinţilor Nicolae Dascălu (Mitropolia Moldovei şi Bucovinei), Cornel Cadar (Episcopia Catolică), cuvântul înainte al tinerei autoare care crede "**cu tărie că generaţiile actuale, înainte de a învăţa istoria şi limbile altor popoare, au datoria să cunoască foarte bine limba şi trecutul propriului Neam…Cred că trebuie să ne regăsim mai întâi propria identitate naţională pentru a ne construi o identitate europeană"** şi sper ca lucrarea de faţă şi îndeosebi de Prefaţa, foarte instructivă a Academicianului Alexandru Zub, din care reproducem doar câteva rânduri: "**O asemenea carte nu se poate rezuma, nici descrie după canoanele genului. Ea conţine amintirile unui ofiţer de elită, participant la marea conflagraţie, în Est ca şi în Vest, scos din cadrele armatei pe motiv de nealiniere la noile**

directive, în plin proces de sovietizare a României, persecutat din cauza atitudinii ostile faţă de regimul "democrat popular", arestat în împrejurări spectaculoase şi silit a îndura nu numai privaţiuni de libertate dar şi mizerii de tot felul, a căror înşirare, numai, ar necesita multe pagini".

Gheorghiţă Savel, din nou în rama ferestrei, tot larg deschisă, pentru a respira mai uşor, rămâne tot meditativ, tot pe tăişuri de întrebări cu răspunsurile sumbre, şi tot monumental deşi, în finalul cărţii nota înţelept : "Îmi vine să cred că răul are mai mare putere de contagiune decât binele", rămâne totuşi statornic în credinţa că acest rău are vlagă şi durată relative, binele instaurându-şi până la urmă supremaţia consonantă atotputerniciei divine, se uită-n memorie la cele 7.776 kmp. ai Cadrilaterului dobrogean, la cei 50.224 kmp. ai Basarabiei şi Nord Bucovinei, nu poate uita nici cele 17 ha ale Insulei Şerpilor, ş.a., şi compară suprafaţa României întregită de 295.500 kmp. cu suprafaţa actuală a României de 237.500 kmp. şi cu greu îi opreşte inimii lacrimile durerii fără seamăn...

România profundă e pe aceeaşi lungime de undă cu românul Gheorghiţă Savel care îşi reintră în fire ştiind că-n istorie şi-n lume mulţi, foarte mulţi au crezut că sunt de neclintit: faraoni, tirani, dictatori, coaliţii, imperii, şi s-au dus pe apa sâmbetei, spiritul lumii rămânând în continuare căutătorul de certitudini, de liniştea Edenului pierdut şi căruia va continua să-i caute „la route de l'éternel retour et la porte de l'entrée"..., ca să parafrazez atâţi istorici ai religiilor care au făcut din nostalgia Paradisului un mit al ontologiei lumii iar martirul, filosoful şi poetul de geniu Nichifor Crainic intitulându-şi o carte de răsunet cu această sintagmă: "Nostalgia Paradisului".

Gheorghiţă Savel simte cum durerile naţionale nu i le micşorează pe cele personale, are momente când îl copleşesc chiar după ce a dezvăluit ororile prin care a trecut, depunând mărturie detaliat în cartea al cărei narator este, şi-n interviurile date ziariştilor. Contrar convingerilor părintelui Roman Blaga, trecut şi el prin reeducarea prin tortură a martirajului de la Piteşti: "Nu are rost să vorbim despre ororile care au fost în închisori, ci despre biruinţele noastre sufleteşti, victoriile din

adâncul fiinţei noastre care ne-au dat posibilitatea să ne ridicăm la lumină, considerând suferinţa ca acces la îndumnezeire”…”pentru că la capătul suferinţei am primit darul de a iubi şi ierta”… cu observaţia lui N. Steinhardt că autentica iertare înseamnă renunţarea memoriei la a reţine ororile suferite, dând posibilitate fiinţei umane să reînflorească, păcatului căderii primordiale nimeni nu i se poate abstrage.

În sprijinul părintelui martir Roman Blaga şi monahului bibliotecar de la Sf. Mănăstire Rohia, scriitorul de o rară sensibilitate, convertit în penitenciar la ortodoxie, cel care-şi intitulează „jurnalul” nu al suferinţelor îndurate ci „al fericirii”, memoria îmi aduce congruent pe Voltaire din apoftegma: „valoarea oamenilor se măsoară după greutăţile biruite”.

Gheorghiţă Savel a fost şi a rămas un om credincios, şi “la baza vieţii religioase stă jertfa“, cum afirmă dogmatic Nae Ionescu în **Filosofia religiei** (Prelegeri 1924-1925, p. 166); este şi una din ideile ghid ale Căpitanului = Corneliu Zelea Codreanu când lasă posterităţii: “cine vrea să învingă, trebuie să rabde”, ceea ce înseamnă în reflexiile Părintelui Arhimandrit Iustin

Pârvu: “trebuie să înduri, să rabzi suferinţele”..., să le trăieşti sensul iniţiatic, de superiorizare în lupta cu propriile slăbiciuni, minusuri, greşeli, păcate, căderi, fortifiindu-te pentru lupta cu puzderia de ispite, prigoane, torturi…etc. La Căpitan, răbdarea este o formă a jertfei purificatoare, tonifiante pentru noi bătălii…

E o aserţiune că-n eul nostru intim avem mereu ceva de reconstruit. Acest adevăr ne îndepărtează de orgolii, invidii, ură, deschizându-ne calea spre modestie (=smerenie) spre simplitate cum scrie filosoful martir al închisorilor comuniste, Ernest Bernea (vz. Îndemn la simplitate…), spre iubirea-cheie a tuturor virtuţilor, a atitudinilor empatice, aflătoare de soluţii pentru orice probleme, a calmului senin (Gelassenheit) cultivator de înţelepciune şi prelungitor de viaţă, în armonie familială, naţională, mondială, fapt coezionar prin care omenirea dihonită se poate salva.

Se observă că omul educat este unul al încrederii în semeni şi a acestora în el, ceea ce înseamnă unitate, solidaritate, expresia practică a armoniei. Există ceva mai sublim?

Creatorii de suspiciuni sunt factori dezagreganţi, un fel de hoţi care strigă: „prindeţi hoţii!”

Circulând printre nimicniciile lumeşti, cei care au trecut reeducările prin torturii comuniste, scăpaţi din acestea, au cunoscut din plin aceste suspiciuni, care-n unele cazuri, le-au stânjenit revenirea la lumina normalităţii, împingându-i spre alte suferinţe de ordin moral.

Tulburătorii de ape, de conştiinţe, care dacă ar fi trecut măcar pe lângă torturile îndurate de martirii închisorilor, poate s-ar fi târât ca râmele, umiliţi ca netrebnicii, cerând îndurare la nelegiuiţii torţionari făuriţi de partidul comunist şi securitatea lui, adică de insecuritatea criminală a poporului. Chestionatorii, răscolitorii de conştiinţe în realitate colportatori, gonflatori de suspiciuni au servit şi servesc direct şi indirect partidul comunist, securitatea acestui nelegiuit opresor al oamenilor şi al unor popoare încă, deoarece de două decenii jumătate s-au oprit predilect asupra celor care cu pistolul bolşevic în coastă sau la tâmplă au semnat fel de fel de hârtii care le-au fost puse sub ochi, dar şi-au păstrat sufletul, n-au făcut niciun rău

informaţiile furnizate ci dimpotrivă, le luau apărarea urmăriţilor de securitate, dând detalii exagerate despre bolile lor, oboseala, bătrâneţea, etc., etc., nepricinuindule vreun necaz, dovadă că niciunul din cei urmăriţi de securitate şi fost deţinut nu a reclamat că a avut de suferit din partea vreunui duhovnic sau a vreunui coleg de suferinţă, care numai ei ar avea dreptul moral să-i întrebe pe cei puşi de securitate să-l urmărească, cum a fost posibil să le facă răul respectiv.

De-acu-s peste două decenii de când comuniştii din articulaţiile decizionale şi operaţionale ale p.c.r., respectiv poliţia politică, se spală pe mâini cu aşa numiţii colaboratori foşti deţinuţi, dar promovează pe colaboratorii benevoli ai securităţii=p.c.r., în parlament, guvern, etc., etc. deci pe foştii autentici securişti, care din interese meschine sau răutăţi intime au jucat un rol nefast în sânul societăţii româneşti, în România profundă care continuă să sufere din cauza acestor gunoaie sociale scoase la suprafaţa apei şi împinse pe malurile ei unde n-ai cum să-ţi mai faci baie sau să te întinzi la soare.

Guralivi, dătători din coate şi muşcători pe la spate, îşi joacă rolul nestingheriţi, circulând cu

neruşinare şi prin slugarnica mass-media pe post de sfătuitori, de dătători cu părerea, de protejatori în continuare ai varanilor comunişti. Aceşti malverseuri ai adevărului sunt cei care au îndemnat pe toate cărările bătătorite sau nu, pe români să voteze în Duminica orbului cu foştii comunişti decizionali. Trist este că această duminică a nevăzătorilor s-a repetat şi se repetă, încât după atâţia ani şi ofuri s-a putut ajunge la un atac deschis, precipitat şi cu urmări grave, asupra instituţiilor statului de drept, care le stătea în cale briganzilor din ţară, cu tentacule şi dincolo de ea, caracatiţe jefuitoare a acestui leagăn străbun, până să nu mai rămână niciun firişor de iarbă din el şi apoi să-l dea la fier vechi pe te miri ce...

Gheorghiţă Savel vede bine acest păienjeniş otrăvit din sânul societăţii româneşti şi crede, în inocenţa sa, în naivitatea sa că „monarhia poate salva România”… cum s-o salveze, spun susţinătorii tezei “singura soluţie, înc-o revoluţie!”.

În adevăr, cum s-o salveze când parlamentari de meserie, adică îmbătrâniţi în parlament, ajunşi la înfăţişarea unei babe somnoroase ieşită în răspântia ţării

şi dintre ele una mai caţavencă cocoţată în vârful unui partid istoric, considerat a doua monarhie în Ţara ajunsă independentă (1877-1888) şi mai apoi întregită în perimetrul etnic străbun (după al doilea Război mondial) repet, o babă trăgătoare de sfori în stil exclusiv bolşevic, adică dublate de ameninţări în măsură să fie votat aproape 100% în fruntea partidului în discuţie şi cu un rol istoric capital între cele trei războaie (1913, 1917, 1941) şi azi, din lipsă de cadre, de bărbaţi politici, ajunsă pe mâna politicianismului corupt pătat din cap până-n călcâie, ţară ajunsă pe mâna acestei babe şi-n somn tulburătoare de linişti prin sforăitul horcăit, şi la vreme de zi, prin lătratul maidanez multiplicat în colţii atâtor perverşi linguşitori, lichele neruşinate, pleavă în bătaia vântului purtată dintr-un partid într-altul cu teşchereaua plină de furăciuni pe care cu orice slugărnicie vrea să le salveze.

Între Savel şi alter-egoul său, se ciocnesc întrebări, mirări, răspunsuri incomplete, peste tot, fel de fel de opinii şi soluţii de consecvent patriot, de aşezat moldovean pe linia răbdării adâncitoare de gânduri, pe linia calmului reflexiv, mai luminător decât orice *vox*

clamantis in deserto şi cu inima la Dumnezeu, conservă încrederea că Neamul Românesc îşi va găsi făgaşul, prin care să iasă din decădere, imitaţie şi platitudine, îmbolnăvire, pe spirala stilizată a coloanei lui Brâncuşi, a Monumentului Crucilor Înfrăţite-Aiud, de unde s-a "liberat" cândva, a troiţelor îngemănate suitor ale lui Ion Ţuculescu, al zborului pe verticală al lui Henri Coandă şi-ntr-o viteză tot a acestui deschizător român de drum comprimator de timp şi a ajungerii spiritualmente ca România să se ofere de exemplu ziditor atâtor naufragiaţi, oameni şi naţiuni – pe marea suspinelor, în căutarea limanului plin de linişti creatoare, podgorii şi livezi, în floare şi rod, unde libertatea e "mamă a virtuţilor" (Andre Chenier), mamă a legii morale edificată pe jertfă şi dragostea de Dumnezeu – Neam – Glie – Semeni, patrulaterul certitudinilor şi al dragostei de viaţă, în care fostul ofiţer în armata regală română, eroul pe frontul de Est şi Vest, martirul închisorilor comuniste şi al urmăririlor ulterioare, Gheorghiţă Savel, crede nelimitat şi rămâne în orizontul mirific al spiritului, repetând exclamativ cu Paul Claudel: „O, Dumnezeul meu, înţeleg acum, nu-i uşor să însoţesc

crucea Ta din care nu lipseşte nici atracţia, nici uimirea, nici teama”..., completând: dă-mi, Doamne, rolul bunului Simon Cirineul ca să-ţi duc şi eu măcar câţiva paşi crucea Ta!...

Un cărturar în închisorile comuniste: Ovidiu Papadima

Modelul polarizează

Intelectualul e ataşat de cărţi ca mama de pruncii ei, ca agricultorul de pământul şi plantele pe care le îngrijeşte cu sudoarea dragostei sale.

Am văzut copii în braţele mamelor ce-i cuprindeau cu toată afecţiunea lor de sorginte divină, copii cărora, oricâte bomboane colorate, oricâte jucării le-aş fi arătat dăruitor, nu-şi luau ochii de la mame, făcând cu mânuţele şi ochişorii lor trup şi suflet cu cele care i-au adus cu încredere pe lume: pui de români, frumoşi, inteligenţi, energici şi gata să înceapă a vorbi şi

umbla prin toate colţişoarele casei, prin toate sertarele şi cutiile, curiozitatea, necesitatea cunoaşterii îndemnându-i la toate năzdrăvăniile lor inocente.

Am întâlnit cultivatori de pământ din tată-n fiu care mi-au confiat că atunci când prăşesc sau udă plantele, acestea manifestă o bucurie fremătătoare deşi aerul cald al verii nu se clinteşte. Şi tot aşa când sapă-n grădină, grădinărie, ogor, plantele surâd printr-un freamăt luminos de parcă ar fi eliberate dintr-o strânsoare şi, cultivatorul se ataşează de ele şi ele de stăpân şi rămân împreună şi când acesta pleacă acasă, cu bucuria lor în bucuria lui, toţi întineriţi, plini de viaţă şi de recunoştinţa tacită că Dumnezeu Atotputernicul este prezent în ansamblul operei Sale şi-n toate articulaţiile ei coezionare.

Pentru un intelectual, cărţile sunt mediul şi condiţia existenţei sale, trăieşte cu ele, între şi prin ele. Adoarme şi se trezeşte cu ele, aprobându-le, corectându-le, combătându-le, completându-le cu aceeaşi dragoste şi înţelegere de a le vedea mereu luminoase, luminându-l, făcându-l să vadă mai departe, mai profund, mai uman fenomenele vieţii, apropiindu-l astfel mai autentic de

Divinitatea dătătoare de elan, ideal, vis, transcendenţă, viaţă.

Îndumnezeirea, teandrizarea, nu e un concept iscodit de misticii creştini: Dionisie Areopagitul, Nichifor Crainic, etc., e perspectiva cu acces al fiecăuia de a face din modul divin de a trăi, stilul organic purificator, ziditor, suitor prin tot ceea ce simţim, gândim, înfăptuim. Devenirea noastră trebuie să aibă sens ascendent, transcendent.

Prin şi între cărţi, intelectualul se aprinde ca un bec învingător al umbrelor, incertitudinilor, temerilor, întunericului... Cărţile au o putere fascinantă pe care ecranele electromagnetice, oricât de colorate, de guralive şi de dimensionate, n-o pot avea. Imaginile se izgonesc unele pe altele, ca şi vorbăria, care te privează de reflexie, de tonifiere a proceselor şi facultăţilor cerebrale, făcându-te un spectator, un înregistrator pe termen scurt a ce vezi şi auzi.

Vederea invadată de imagine cultivă o gândire concretă, limitată, fără aripi, care nu-i dă posibilitatea omului să le deschidă, să-şi ia zborul contemplaţiei. Este o gândire a primilor paşi de viaţă ai copilului care e

nevoit să tot întrebe pentru că nu a ajuns la nivelul sinectic al conexiunilor ce i-ar dezlega şi anima înţelegerea. El întreabă, repetă şi imită. O furtună stimulativă de idei (Brainstorming) nu-i posibilă în căpuşorul său. El nu ne poate învăţa decât inocenţa, dragostea de viaţă şi dispoziţia pentru relaţii, fenomen minunat căruia nu ne putem abstrage dar până la înţelepciune mai e cale, suiş, trudă, etc. de la persoană la personalitate, drumul nu e scurt şi nici facil.

Intelectualul face o pasiune din cititul roditor al cărţilor, devenind coautor prin numeroasele şi consistentele interpretări cu pauze reflexive, cu extrase esenţiale în caiete de idei, posibile citate pro/contra, în eventualele cărţi personale. Receptivitatea devine astfel productivă, mişcările hermeneutice extinzându-se popularizant în cercul relaţional sau într-unul public.

Intelectualul devine un versat extractor de lecţii de viaţă întru ameliorarea existenţei intime sau exterioare şi-n una şi-n alta fiind mereu ceva de ameliorat.

În efortul nostru de continuă autodepăşire, de superiorizare în devenirea noastră, nu putem ocoli această cale directă, ziditoare, dătătoare de puteri

nestăvilite. Ne-a învăţat Socrate, ne învaţă Hristos să luptăm cu sinele aluvionar întru salvarea celui divin.

În zilele noastre, cu toate păcatele în care ne zbatem şi în care atâţia rătăcesc, neamul românesc beneficiază de un impresionant număr de duhovnici, majoritatea trecuţi pe sub talpa iadului închisorilor comuniste şi a căror listă nu o prezint aici, dar trebuie să citez pe cel care ne repetă şi prin discipolii săi, tot mai numeroşi, esenţializat şi plin de căldură, Preacuviosul Arhimandrit ctitor de şcoală a regenerării neamului românesc, Părintele Iustin Pârvu de la Sfânta Mănăstire Petru Vodă-Neamţ, martirizatul 16 ani în temniţele comuniste, iubitorul smerit al patrulaterului nostru ontologic: **Dumnezeu-Neam-Ţară-Semeni** și care ne repetă și care ne îndeamnă să fim aspri cu noi înșine; să ne cunoaștem în totală dependență de Dumnezeu.

Pe drumul acesta, devenirea este ascendentă, transcendentă, sigură şi eficientă, adeverind credibil că suntem capodopera lui Dumnezeu, fiinţă sfântă, „homo res sacra homini” (omul fiinţă sfântă omului), model sacru, demn de urmat, cum ne învaţă cel mai mare filosov latin, Seneca, prietenul de înţelepciune al

Sfântului Apostol Pavel, îndumnezeitul predicator al popoarelor şi timpurilor.

Modelul este inelul unificator, luminat şi luminător, sursă şi efect polarizator, centru care la un moment dat se multiplică în discipoli, făuritori la rândul lor de ucenici şi astfel societatea se modifică, creşte progresiv, sintagmatic şi paradigmatic, redându-i omului verticalitatea, caracterul, sensul din zicala germană "ein Man ein Wort" = capital sigur în relaţiile investiţionale ale oricui.

E o aserţiune faptul că nu vorbăria gonflantă, înşelătoare, caţavencă, orgolioasă, în general cretină, deşartă ca cea mai sufocantă deşertăciune, ca cea mai diluantă ideatic sursă şi la îndemână politicianismului, poate convinge pe termen lung pe un om de bună credinţă, pe un intelectual care prin mediul său livresc se distanţează de cotidian, de vremelnic, şi nu de puţine ori, este victima escrocilor.

Un model de intelectual român care şi după ce a ieşit din închisoare ca deţinut politic, a putut să strecoare subtil ideile dragostei sale de valorile supreme ale existenţei noastre ca Neam Românesc, este gânditorul,

scriitorul, martirul Jilavei comuniste şi al Canalului morţii, Ovidiu Papadima, macedo-român la origine, transilvănean prin adopţie şi în final, bucureştean.

Vine Papadima! Vine Papadima!

Aşa striga, într-o explozie de bucurie intelectuală, G. Călinescu, fluturând, ca pe o aripă, ziarul în care se anunţa decretul ieşirii din închisori a unor categorii de deţinuţi politici.

Era în 1955! Ca patriarhul literaturii române moderne să salte regizoral şi spontan, anunţându-şi colegii de Institut despre eliberarea macedoneanului ostracizat, înseamnă că era vorba de o personalitate foarte cunoscută şi foarte indispensabilă *Institutului de teorie literară şi folclor*, al cărui director era chiar nunţiatorul deosebitei ştiri.

Ovidiu Papadima, încă de la 23 de ani scriitor la **Gândirea** alături de Tudor Vianu, mai apoi onoratul unei burse „Alexander Von Humboldt" (1937-1941), secretar de redacţie la *Revista Fundaţiei Regale*, asistent

al lui G. Călinescu, cercetător al concepţiei despre lume şi viaţă a poporului român, autor al cărţilor de căpătâi: *O viziune românească a lumii* (1941), *Neam, sat, oraş în poezia lui Goga (1942*), *Creatorii şi lumea lor* (1943), *Poezia şi cunoaşterea etnică* (1944), *Ipostaze ale luminismului românesc* (1975) dar şi autor al atâtor alte cărţi, toate scrise cu exigenţa omului de ştiinţă şi cu talentul literatului care debutase din copilărie cu poezii, Iaşiul fiind onorat cu volumul *Evocări*, apărut la Ed. Agora-Iaşi, în colecţia "În duhul adevărului. Crez şi mărturii", volum epuizat în librării. „Evocările" captivează prin căldura sincerităţii, a informaţiei culturale trăite -(şi cât de bogată!)-, a stilului vorbit, cât şi prin conştiinţa că se adresează posterităţii: "*Acum trebuie să depun mărturie posterităţii*". Unele mărturii au fost rostite la Radio Bucureşti, altele la Academie; unele au fost publicate în reviste, altele sunt inedite, care de care mai interesante.

Prima imagine evocată este cea a tatălui său: "*una dintre miile de mii de vieţi de luptă cu destinul, ale poporului român lovit de atâtea ori groaznic de întâmplările cumplite ale propriei istorii*". Tot în primele

pagini scrise despre **Basarabia** lui Pan Halipa şi a debutului personal în poezie, în faţa reginei Maria, care premiază copilul-poet cu un sărut regal. Animatoare sunt evocările profesorului său la Oradea, “Liceul Em. Gojdu", nume de ctitor macedo-român deştept, întreprinzător, luminist. Rămânem uluiţi aflând ce emulaţie culturală, pasiune profesională, efort creator reflectat în existenţa atâtor reviste şi societăţi culturale şi ce dorinţă comună de ridicare a întregului popor, îi stăpânea pe toţi luminătorii oraşului.

Procesul meu. Crăciun la Jilava. De Sfintele Paşti la Jilava, formează un grupaj de evocări scrise de Papadima cu detaşarea creştinului care face din suferinţă test iniţiatic purificator.

O privire mai extractivă asupra “evocărilor”

În a sa monumentală “Istorie a literaturii române de azi pe mâine” (Ed. Semne, Bucuresti 2009, vol. I = 1111 p., vol II = 1195 p., versiune revizuită si augmentată), cercetătorul neobosit, criticul şi istoricul

literar Marian Popa scrie: “Pentru Papadima, creatorul autentic este o personalitate care dă răspunsuri ferme la întrebările lumii, în funcţie de o realitate sufletească organizată prin opţiuni absolutizante din care decurg gesturile sale sociale şi artistice şi care se integrează în liniile de forţă ale unui supraindividual etnic”. Cu verticalitatea unor asemenea idei, nu e a mirare că Ovidiu Papadima a fost îndepărtat din învăţământul superior şi apoi închis (1952-1956). A fost recuperat, oarecum, după detenţie, de George Călinescu la Institutul condus de marele critic, ca şef al secţiei de folclor şi secţiei de literatură română, mai târziu ajungând conducător de doctorat. A apucat să se bucure de căderea politică a comunismului şi să trăiască deziluziile care se perpetuează.

În eseul *Basarabia* se vede suferinţa psihică a celui care nu poate răspunde invitaţiei fraţilor săi români de dincolo de Prut decât prin scris: “Anii de condamnare politică, începând cu arestarea mea, în 2 August 1952, prin închisorile din Calea Rahovei, Ghencea, Craiova, Poarta Albă, Gherla şi mai ales Jilava, mi-au lăsat urme puternice, agravate de unele accidente ulterioare, datorită

epuizării mele fizice. La 1,78m înălţime, ajunsesem să cântăresc abia 44 de kilograme…" şi continuă cu sentimentele şi amintirile sale alese despre acestă a noastră parte de Ţară.

În relatările privind procesul Papadima, sunt demne de fixat cuvintele lui Gala Galaction din jurnalul său (vol. III, p. 166) după o mărturisire adresată lui George Călinescu: "…n-am putut să mă duc ca martor la procesul profesorului şi cărturarului Ovidiu Papadima. Bietul băiat, acuzat de legionarism, ar fi avut în mine un cald martor întru dezvinovăţirea lui. Am scris şi am trimis tribunalului o palidă declaraţie apologetică"…şi martirizatul precizează: "acuzatia de "legionarism" nu mi-a fost adusă deloc la proces, cred că e o inexactitate"…dat fiind starea de paralizie a lui Galaction, acuzaţiile au fost centrate pe naţionalismul său şi faptul că a scris despre Octavian Goga: **Neam, sat şi oraş în poezia lui Octavian Goga**. Trei ediţii, ultima cu titlul: Octavian Goga (1944) "principala acuzaţie a fost aceea că, prin articolele publicate în anii 1936-1938 am contribuit la atmosfera care a determinat intrarea României în război, în 1941, deci: "crimă de război"."

În realitate, culturalul şi onestul scriitor criticase formaţiunile politice la guvernare, cum mai cu sârg şi motivat ar face-o astăzi.

În **Gândirea,** serie nouă, unde Pan M. Vizirescu m-a invitat şi am colaborat până la decesul său şi al monahiei Constantinescu, energica realizatoare administrativă a revistei, după care **Gândirea** nu a mai avut un plin de iniţiativă şi curajos continuator şi centru polarizator, Ovidiu Papadima publicase două texte despre temuta închisoare Jilava în care a stat până la procesul din 1954, deci peste 2 ani de la arestare. Aici, în Jilava, a aflat el „vechile priciuri, pe care dormeau întinşi, înghesuiţi ca sardelele, câte 20-30 de inşi pe fiecare, în zilele de mare aglomeraţie, nu ne puteam întoarce de pe o parte pe alta decât la comandă".

Şi venitul din anchete, Ovidiu Papadima, vede că fereastra era oblonită, "cu scânduri pe care curgea aerul rece de-afară, ca un şuvoi. Foc nu se făcea niciodată", deşi era un "godin" din timpuri apuse. Papadima face remarca veridică, privind "memorialul durerii" în realizarea Luciei Hossu Longin: "fără să ne înfăţişeze profunda realitate a închisorilor comuniste".

Textul lui Ovidiu Papadima e intitulat “Crăciun la Jilava”, dar folcloristul i-o ia înainte cu amintirile din familie, semnificaţia superioară a datinei şi ”feeria colindelor” etc. În Jilava, şi în toate puşcăriile comuniste nu era voie nici în şoaptă să cânţi, iar când am cântat am fost izolat şi maltratat la Noua Culme - Periprava, cu cinci zile şi nopţi pe cimentul hârbuit, dându-mi-se doar câte o jumătate de gamelă de apă (vezi relatările lui Bucur Stănescu în caietele *Din documentele rezistenţei nr 3*). Papadima remarcă un fenomen general: ”visam cu ochii închişi, cântând doar în gând colindele”…

De Sfintele Paşti în Jilava, fostul fort nr. 13, la 12 metri sub pământ, umezeala era continuu-prezentă şi deţinutul-scriitor prezintă culoarele sumbre, soba ”godin de pe vremea burgheziei”, rece şi iarna, becul ”chior”, camerele vechiului Reduit (centru strategic al fortului 13) “erau croite cam pentru 60 de oameni fiecare”. La sosirea scriitorului, erau ”cam câte 160 de oameni”; peste ”şerpărie” se înălţau cele două rânduri de priciuri pe care totă lumea stătea întinsă pe o coastă. Papadima s-a învelit şi iarna cu un pardesiu salvat ca prin minune şi-n momentele de linişte din aceste beciuri, a scris şi

Litanie în vers folcloric, din care reproducem 4 strofe citate de Marian Popa:

”Câte biete umbre
şi destine sumbre,
câte vieţi şi câte
suflete durute,
câte vreri senine
s-au pierdut în tine,
Jilavă, Jilavă.

Câte tâmple ninse
şi nădejdi aprinse,
tinereţi curate,
braţe încordate,
lânceziră-n jale
temniţele tale,
Jilavă, Jilavă.
Câţi s-au stins, sărmanii,
irosindu-şi anii,
cu dorul de soare,
în frig şi duhoare,
cu dorul de-acasă

în umbra ta deasă,
Jilavă, Jilavă.

Câtă ură, Doamne,
gemete de foame,
murmur şi răscoală,
vaiete de boală.
Cât chin şi obidă
a putut să-nchidă
ceaţa ta bolnavă,
Jilavă, Jilavă…”

Ritmică uşor de memorat. Tristeţe greu de conservat. În “Universitatea populară” înjghebată în camera lui, orice intelectual putea să conferenţieze despre ce îi era mai în plăcere. Ovidiu Papadima a vorbit despre ”Alecsandri-drumul vieţii şi al creaţiei sale” şi despre ”Zahei-Orbul”, romanul lui V. Voivulescu, pe care-l lecturase în manuscrisul oferit de doctoral-poet de seamă şi romancier. Papadima a fost invitat să vorbească şi de plurisemantica ouălor roşii. S-a onorat pasional, cu final: “Oul dogmatic”al lui Ion Barbu, poetul esenţial

cunoscut de toţi liceenii şi ca axiomatician dar mai puţin cunoscut ca legionar de simţire. La fereastră întotdeauna, scrie Papadima, asculta discret un tânăr gardian care făcea liceul la fără frecvenţă şi nu l-a divulgat niciodată.

Din textul "Ştefan Baciu", aflăm că la 22 de ani (1931) Papadima începuse să publice poezii în **Gândirea**, Nichifor Crainic acceptându-l ca membru al grupării. Aici l-a găsit pe Ştefan Baciu "care avea doar 14 ani, era răsfăţatul revistei" devenit "tânăr rob fascinant al imaginaţiei şi imaginilor"…"păgân setos de viaţă şi de poezia ei" şi încheie cu ilustrarea: "Îmi place vinul vechi, femeia, poezia/ Cu dragostea mă-mbăt şi-apoi adorm pe-o carte"… şi din cauza comuniştilor a adormit într-un pământ străin, departe, foarte departe de ţară.

În textul: Matei Caragiale, Papadima face sublinieri de mare sensibilitate: autorul Crailor de curtea veche "blând şi sfios, singuratic, pe care viaţa-l lovise dur şi îşi găsise supremul refugiu şi suprema consolare în arta sa"…"Marele lui teme favorite erau Bucureştii şi pisicile"…"A iubit frenetic viaţa"…şi a fost cronicarul

“ultimelor străluciri şi abjecţiuni ale levantinismului la noi”…

În adevăr, cine poate uita triunghiul Paşadia (mort în desfrâu!), Panatazi (plecat peste hotare în costum de gentleman englez), “şi eu”, Pirgu (Gore) spiritualmente nu intra în triunghi decât prin inteligenţa noii lumi ahtiată să ajungă sus cu orice preţ şi pe care azi îl întâlnim multiplicat printre politicianiştii zilei, atât de ridicoli şi dezagreabili. Stilul, ritmica, policromia şi dimensiunea neobositoare şi poezia cărţii lui Matei Caragiale ocupă raftul 1 al secţiei de literatură din memorie.

Ovidiu Papadima era apreciat şi stimat de George Călinescu-criticul şi literatul român cu care ce ţară din Occident nu s-ar mândri şi-i schiţează portretul: …“un om pe de o parte îmbătat de conştiinţa înaltă a propriei valori excepţionale, iar pe de altă parte, un om modest, până aproape de timiditate”… “îşi primea cu multă prietenie oaspeţii” dar îi abandona sub teroarea câinelui Fofează “foarte ataşat de stăpân şi foarte pornit împotriva cronofagilor în neintimitate cu George Călinescu, un profund şi strălucit gânditor” şi care

“fusese înzestrat şi cu o înnăscută vocaţie a spectacolului”. Celor vreo cinci asistenţi ai profesorului, “o adevărată gardă pretoriană, le păstrase acelaşi rol mut de la cursurile sale” deoarece “Călinescu nu intenţiona prin seminarul său, să producă erudiţi, ci oameni care să gândească liber”, ceea ce nu-i lucru puţin dacă prin liber înţelegem consistent, esenţial, original. Când lui Ovidiu Papadima i-a apărut: **Creatorii şi lumea lor,** la Institutul de teorie literară şi folclor fiind, îl vede într-o zi pe marele critic venind cu volumul la subsioară în care era reprodusă şi cronica sa la **Enigma Otiliei** dar cu titlu schimbat: “Suntem totuşi departe de Balzac”. Papadima se aştepta îngrijorat să înceapă furtuna. “Spre uluirea tuturor celor de faţă a început să ne citească liniştit cronica”… în final, cu acelaşi calm neaşteptat, Călinescu întrebă: “Ei, ce zici, Papadima?” la care întrebatul a răspuns că n-ar mai scrie aşa această cronică, la care “Călinescu mi-a replicat foarte patern: nu, nu, s-ar putea ca dupa decenii, sa ai dumneata dreptate”.

Creatorul de şcoală şi conferenţiarul universitar Nicolae Cartojan şi-a invitat (1928) studentul Ovidiu Papadima acasă şi, în timp, au devenit prieteni, cum de

altfel profesorul devenea cu toţi cei care s-au apropiat de el, tineri ca şi oameni maturi, publicându-le studii în cele cinci volume de **Cercetări literare** apărute sub îngrijirea lui, obţinându-le burse pentru specializare, invitându-i să alcătuiască ediţii în memorabila colecţie **Clasicii români comentaţi**. Martirizaţii Nichifor Crainic, Radu Gyr, Ion Petrovici şi V. Voiculescu ocupă un loc central în evocările lui Ovidiu Papadima. Directorul de la **Gândirea** îl promovase încă de elev în revistă, fiindu-i mentor şi în continuare prieten. Papadima scrie: "comunismul a încercat să şteargă orice urmă a prezenţei sale în cultura românească deşi reflexele personalităţii sale sunt imense: poet, gânditor, profesor universitar, ziarist şi nu mai puţin om politic". Avea "admiratori şi prieteni, duşmani şi discipoli".

Papadima începuse să publice din ultimul an de liceu în revista Îndemnul, an IV, bucurându-se de aprecierile binevoitoare ale maeştrilor Lovinescu şi Perpessicius. Citindu-şi poeziile lui Lovinescu, criticul "m-a diagnosticat repede: să mă las de poezie şi să-mi continui activitatea critică. ". La o primă întâlnire cu Nichifor Crainic, acesta i-a spus că numai cititorii îi pot

da răspunsul la întrebarea dacă are talent. Papadima, persistent, "…i-am trimis prin poştă câteva poezii. Era în 1931 şi aveam 22 de ani. Poeziile au apărut în **Gândirea**", unde a ajuns în cele din urmă cronicar literar "lângă alţi semnatari ca Tudor Vianu, Oskar Walter Cisek, Ion Marin Sadoveanu ş.a".

Într-o emisiune şi dimensiune temporală, tot la Radio România Cultural, după 1990, înţelegem de ce şi Radu Gyr este evocat similar. Este vorba de poetul martir al atâtor ani de temniţă comunistă, mort de atâtea ori şi înviat de tot atâtea ori de fermitatea credinţei lui în valorile superioare româneşti, în poezie şi dragostea lui de viaţă. Numai zidurile zarcăi Aiudului ştiu prin câte a trecut acest dătător de pâine miilor de flămânzi din toate închisorile României. Când Amedeo Lăzărescu, neobosit traducător din engleză, el însuşi fost deţinut politic, pentru funcţiile superioare avute în Partidul Naţional Liberal, a spus că poezia lui Radu Gyr şi Nichifor Crainic, pe lângă rugăciune, a fost pâinea osândiţilor de către comunişti, s-a spălat de toate eventualele păcate.

Popularitatea poetului Radu Gyr astâmpără şi o foame naţională de cultură, numeroasele ediţii ale

poeziilro sale, după evenimentele din Dec. 1989, dovedesc această realitate.

Papadima îl ştia din anii studenţiei, când Radu Gyr era asistentul lui Mihail Dragomirescu, a cărui catedră constituia "feuda" criticuluiu obiectivist şi-n cadrul ei se dezbăteau volume "de poezii apărute-n cursul anului". Asemenea activităţi de iniţiere în critică se desfăşurau, mai ales, în amfiteatrul Bibliotecii universitare Regele Carol I unde se afla şi statuia regelui, capodoperă a vestitului Mestrovici, "ulterior maltratată de comunişti". La aceste interesante dezbateri, participa şi public. Ce lucru minunat! Tema principală era cea a modernităţii şi modernismului.

Radu Gyr apărea mereu în program. "Poetul era tinereţea însăşi, o tinereţe luminoasă care fermeca prin bunătate şi candoare". Paralel cu unele date biografice, Papadima face remarci asupra unor volume originale publicate pe atunci dar şi asupra traducerilor făcute de poetul Gyr: "şuvoiul liricii acestuia se revărsa impetuos şi fermecător în mai toate revistele din ţara noastră. M-am întâlnit cu poetul Radu Gyr în paginile revistei *Glasul patriei, r*evistă destinată românilor *r*efugiaţi în

străinătate, în iluzia prostească a comuniştilor de a-i convinge pe străini de libertatea scrisului. Această iluzie ne dădea posibilitatea să mai existăm literar, cinstit şi deplin româneşte în plin comunism".

Ovidiu Papadima, prin această sinceră destăinuire, vroia să disperseze suspiciunile unor inchizitori, care vor să ne scoată ochii cu "sfinţenia" lor. Papadima precizează: "Mai presus de aceste umbre târzii, Radu Gyr rămâne prin revărsarea luminoasă a liricii sale, una dintre valorile durabile ale poeziei româneşti a evului nostru"…"poezia lui Radu Gyr va exista veşnic şi fără cronicile mele". Mărturisim aceeaşi convingere, cu observaţia răspândirii orale şi în prezent a poeziei poetului martir.

În acelaşi penitenciar cu poetul Gyr a stat şi filosoful kantian, Ion Petrovici, pe care îl evocă Ovidiu Papadima, fructificând mărturisirile altora despre fostul Ministru al educaţiei în timpul războiului. Toată lumea deţinuţilor politici ştia de condamnarea la 10 ani muncă silnică a marelui filosof. Şi-l imaginează în temniţa de la Aiud, unde realmente se afla, şi parcă-i vede comportamentul magistral şi desfăşurarea fastuoasă a

conferinţelor ”fără solemnităţi căutate, în acelaşi timp un veritabil curs de filosofie” . Papadima ne spune că numai Dumnezeu l-a ferit pe el de Aiud, dar toţi deţinuţii aiudeni pe care i-a întâlnit, i-au vorbit “la modul excelent despre filosoful, profesorul universitar şi Ministru al învăţământului, simţindu-l ca pe “unul dintre cei mai generoşi prieteni manifestaţi la sărbătorirea vârstei de 80 de ani de către Uniunea Scriitorilor din România”. În completare, autorul Evocărilor punctează unele date biografice şi reflexii privind cărţile lui Ion Petrovici.

Asupra poetului martir V. Voiculescu, Papadima scrie în “Viaţa românească” (nr. 11/1984) un portret de scriitor al poetului. De data aceasta, dezvoltă textul mai în amănunt, dat fiind invitaţia redacţiei acestei reviste de a-l evoca pe V. Voiculescu la centenarul naşterii sale, „de el fusesem mai cald şi mai îndelung aproape”...

S-au întâlnit la **Gândirea**, în 1931. după revenirea lui V. Voiculescu din închisoare, în 1962, poetul martir “s-a izolat cu totul, până la moartea lui, transmiţând prin fiul Ion Voiculescu dorinţa fermă de a nu fi vizitat de nimeni, nici de către prietenii cei mai apropiaţi”…”Doctorul, poet de seamă, avea dureri atroce

în şira spinării, îi făcea injecţii calmante cu mare greutate, fiul său, doctor, intra în comă şi la 27 Aprilie 1963 s-a stins cu aceste cuvinte pe buze: *Ionică, tu nu ştii cât te-am iubit de mult*…!"

Îşi pierduse auzul, comunica prin bileţele dar a murit conştient şi cu aceeaşi "memorie prodigioasă". Avusese cinci copii. Papadima, care se simţea încă urmărit, risca vorbind despre Vasile Voiculescu oriunde, şi totuşi: "trebuie să depun mărturie în faţa posterităţii despre una din marile personalităţi ale literaturii noastre". Un timp anapoda. O frică fără seamăn diseminată în întregul popor, a celor veniţi din puşcărie cu atât mai mare, dar personalitatea poetului Voiculescu începea să învingă timpul. Papadima o simte, din apariţia "solidei monografii a lui Ion Apetroaiei, teză de doctorat, în a cărei comisie am figurat şi eu". În plus, evocarea Rodicăi Pandele, a lui Aurel Rău, Dinu Pillat, Alex Oprescu, Tudor Teodorescu Branişte, Ştefan Neniţescu, Al. Bădăuţă, Şerban Cioculescu şi alţii, între care la loc de frunte se află prelatul martir Valeriu Anania, urmăritul, anchetatul şi în final, cu ani grei de puşcărie comunistă. La toţi, poetul V. Voiculescu apare "cu

aceleaşi trăsături memorabile”…“enigmele creativităţii sale au rămas aceleaşi”, blândeţea şi seninătatea lui le păstrase din tinereţe cu dotaţia reflexivităţii.

Papadima răscoleşte fotografii din diverse perioade şi circumstanţe familiale, cerc de prieteni, etc. subliniind “blânda interiorizare“, ”iertător cu cele omeneşti şi prea omeneşti”, mereu ajutând semenii, “necruţător cu el însuşi”, exemplu de “onestitate şi demnitate”, era “doctorul fără arginţi”, manifesta “o sinceritate dureroasă”, mereu apărător al “crezului de scriitor”, îi refuzase lui Zaharia Stancu schimbările pe care acesta i le propunea în piesa *Pribeaga,* motiv pentru care nu s-a mai reprezentat. Ginerele poetului, Dorel Defour, i-a furnizat lui Papadima multe materiale biografice: fotografii, date, situaţii din viaţa poetului, care de care mai completive biografiei personalităţii acestui creator de literatură. Din aceste documente, Papadima îl surprinde şi-n peregrinările prin munţii prin care Voiculescu “se întorcea la obârşiile străbunilor daci”. Poetul avea “o fire ţărănească” la care erau foarte observabile cuviinţa şi înţelepciunea lui, informându-ne că bunicul după tată fusese oier “venit de la Sălişte a

Sibiului şi stabilit mai întâi la Buzău". Voiculescu "avea o sfătoşenie de ţăran"…

Traducerea imaginară a sonetelor lui Shakespeare a suit literatura română la altitudini nesperate, stârnind interes cultural şi dincolo de ţară. Şi-n romanul *Zahei orbul*, enigmaticul este observabil, ca şi "taina laboratorului său poetic…". Un adânc de taină e şi cel al combustiei intime a poetului ca şi "nemărginitul şi complexul său, descifrabil doar în operă" şi Papadima conchide: "Opera e fascinantă prin neobişnuita complexitate a lumii pe care o închide şi prin altitudinile de artă ale cristalizării ei".

În evocările lui Ovidiu Papadima descifrăm efervescenţa culturală românească dintre cele două războaie mondiale, preocupările magiştrilor de a forma discipoli (şcoală) precum şi setea, voinţa, conştiinţa acestora de a-şi ajunge formatorii = maeştrii şi de a depăşi cota prezentului spre culmi europene, ideale, universale.

M-am oprit predilect asupra acelor mari personalităţi: **Nichifor Crainic, Radu Gyr, Ion Petrovici, Vasile Voiculescu,** creatori complecşi de

cultură, filosofi şi poeţi, care au trecut prin infernul penitenciar comunist, cu mulţi, foarte mulţi ani de iad, pe autor Dumnezeu ocrotindu-l să beneficieze doar de câţiva ani de surghiun şi să cunoască parţial nesfârşitul lanţ al ororilor pe care cei cu lungi termene = somităţi româneşti în toate domeniile, dar şi atâţia tineri, capacităţi sclipitoare, care în condiţii de normalitate ar fi făcut o Românie ca soarele sfânt de pe cer.

Ce categorie socială a scăpat de ororile comunismului transplantat în România daco-latină, solară prin sensibilitate şi dragoste de viaţă, prin potenţele creative şi cumsecădenia proverbială, de către nesătuii uralieni fără Dumnezeu şi consideraţie pentru om?

Niciuna!

De la vlădică la opincă, piatra de moară comunistă s-a răsucit pe grumazul tuturor.

Ovidiu Papadima a creionat doar parţial conturul câtorva personalităţi care pe lângă miile de creatori de cultură trecuţi prin abatoarele anchetelor şi penitenciarelor, au strălucit pe cerul eforturilor româneşti ca nişte constelaţii pe care avem datoria morală să le

omagiem, să le frecventăm bibliotecile pe care le-au umplut cu cărţi de căpătâi şi să nu ocolim să remarcăm dragostea lor de poporul şi ţara atâtor generaţii care s-au jertfit pentru ea.

Evocările lui Ovidiu Papadima sunt un îndemn stimulativ în care mai întâlnim pe: Dimitrie Caracostea, Ion C. Chiţinia, Ovid Densuşeanu şi atâţia alţii citaţi de autor, sau asupra cărora s-a oprit. Şi nu putem încheia paragraful fără să ne oprim puţin asupra lui Victor Papilian, care la bătrâneţe, cu puţin timp înainte de a muri (1955) "făcea încă proiecte de viitor, schiţa machete de reviste literare, se vedea conducând din nou Teatrul naţional, totul cu o entuziastă detaşare de realitatea pe care o ştia bine, dar o ignora conştient"..."**ştiu că lăsase cu limbă de moarte ca peste sicriul său să se aşeze tricolorul românesc**" de la aşa simţire patriotică, de la o aşa înaltă conştiinţă românească toţi avem de învăţat şi de transmis, în dimensiunea ei, urmaşilor linia de viaţă, şi vom fi siguri că n-am trăit degeaba în acest spaţiu carpatin.

Ovidiu Papadima nu se opreşte să adauge: "ca şi Nicolae Paulescu, autenticul descoperitor al insulinei

(pancreatinei NP), savantul Victor Papilian a fost dublat permanent de creştinul care îşi mărturisea public credinţa. Cursul său universitar era un model de profunzime şi amănunţime ştiinţifică"…, fapt ce confirma aserţiunea că religia este etajul superior al ştiinţei căreia-i deschide drum peste orice dubii, neprevăzut, incertitudini, abis…

Papadima îi făcuse o cronică la romanul său: **În credinţa celor şapte sfeşnice**, text pe care îl integrează volumului de mai târziu **Creatorii şi lumea lor** dar cu titlu schimbat: **Un ctitor de suflete: Victor Papilian.**

Şi ce frumos scrie despre acest savant, unul din cei mai curajoşi martiri ai prigoanei şi orgiilor penitenciare comuniste, Înalt Prea Sfinţitul Valeriu Anania în **Rotonda plopilor aprinşi**, prelatul şi prolificul creator de cultură, românul care ne-a lăsat o lecţie de cum se moare senin, cu conştiinţa împăcată că a făcut tot ce a putut să facă pentru Neamul său şi, care în preajma plecării din această lume pe care atâţi se străduiesc s-o strâmbe, a putut rosti în faţa enoriaşilor săi, ca un părinte copiilor adunaţi la patul plecării, Înalt Prea Sfinţitul fiind în strălucitoarele odăjdii şi în faţa

Sfântului Altar: “Dragii mei, m-aţi chemat, am venit, m-aţi ascultat, v-am servit, dar m-a ajuns oboseala din urmă!”…Enoriaşii şi ascultătorii din faţa micilor ecrane greu şi-au stăpânit lacrimile simţind că dintre ei pleacă un sprijin frăţesc, părintesc… că rămân mai singuri. Şi a plecat! Lăsând în urmă ordine în toate, până la cel mai mic amănunt. Din volumul, greu de ţinut în mâini prin conţinutul său şi dimensiune, al **Memoriilor** sale, avem atâtea de învăţat!...

Pe urmele unor asemenea titani, Ovidiu Papadima se înscrie în rândul acelora care şi-au dus crucea cu smerenie, cultivând speranţa că va mai putea fructifica propriile resurse spirituale, continuând să îmbogăţească zestrea culturală românească pe făgaşul ei authentic.

El nu-şi plânge suferinţele, nu se lamentează, nicicum nu gândeşte la blesteme sau bătăi cu pumnul în piept că a suferit în închisorile comuniste. Doar câteva repere, fără să le încarce, şi fără să staţioneze pe desfăşurări aprofundate privind holocaustul roşu. El scrie cu detaşarea creştinului care face din suplicii test iniţiatic purificator, tonifiant în efortul de ajungere la Dumnezeu.

În evocarea celor 17 creatori români de cultură, el scrie cum i-a cunoscut, cum a fost îndrumat de către unii, cum a colaborat şi s-a împrietenit cu toată diferenţa de vârstă sau posibilităţi scriitoriceşti: date, relaţii, informaţii, situaţii.... care de care mai culturale, toate interesante, rotunjind aura unei combustii a creativităţii, a ascensiunii conştiinţei culturale naţionale cu acces calitativ la universalitate.

O Postfaţă esenţială

Cartea **evocărilor** se încoronează, cum nici nu se putea mai bine, cu o Postfaţă a secularului Pan M. Vizirescu, scriitorul martir 23 de ani zidit într-un loc de taină după ce fusese condamnat, în contumacie la muncă silnică pe viaţă, în procesul ziariştilor şi scriitorilor, de "tribunalul poporului", în 1945. Pan M. Vizirescu, talentul atât de complex, neobosit şi dotat scriitor creştin şi de seamă român, evocă pe bunul său prieten de care s-a despărţit fizic în dimineaţa de Duminică, 26 Mai 1997,

când doamna Papadima i-a telefonat şi autorul evocărilor ar fi împlinit, peste o lună, 87 ani.

Pan M. Vizirescu[1] şi Ovidiu Papadima s-au cunoscut, au lucrat şi s-au afirmat la Gândirea - "revista de sub conducerea lui Nichifor Crainic, cu o orientare doctrinară în valorificarea spiritualităţii româneşti". În acest Institut al culturii noastre, publicau personalităţi culturale de seamă: prozatori şi poeţi, romancieri, critici literari, filosofi…

Papadima a debutat cu poezii, ca mai toţi criticii. Calitatea textelor era condiţia de la care Crainic nu se abătea şi se bucura enorm când descoperea un talent ca şi Titu Maiorescu "îl lua de colaborator. Papadima a intrat cu drepturi depline de a judeca operele scriitorilor şi a emite verdictul", totdeauna chibzuit, obiectiv. "Tânărul critic avea să-şi orienteze activitatea după cele mai juste criterii estetice. Macedonean la origine, el era dotat cu un fond ancestral de intelectualism", de cărturar crescut de mic în acest mediu, cărţile dându-i întotdeauna siguranţă,

[1] Detalii despre acest mare scriitor şi unele din volumele sale, în: ***Din mucenicia neamului românesc***, vol. I-II, pe care le-am publicat la Ed. PIM, Iaşi, 2012.

orizont, chemare la condei. Ţinea mult la "promovarea culturii naţionale în nestricarea specificului nostru" şi Pan M. Vizirescu, scriind despre grija lui Papadima de a nu-i scăpa nicio carte valoroasă, face observaţia pertinentă: "rolul unui cronicar literar e de o mare însemnătate pentru cine îl practică în conştiinţa datoriei", şi în cazul lui Papadima, reţine "una din însuşirile care îl apropia de Perpessicius era eleganţa stilului de a păstra într-o atitudine de respect şi consideraţie faţă de oricare autor, formulându-şi părerile în mod academic", altitudine observabilă şi în cărţile sale, dintre care Pan M. Vizirescu citează O viziune românească asupra lumii, cu investigaţii folclorice, profunde, original interpretate, percutant redate; când postfaţatorul aminteşte de monografia "închinată lui Anghel Demitriescu, mare cărturar, critic şi analist, care a avut însă o înţelegere greşită asupra lui Eminescu, ceea ce poate l-a trecut în rândul scriitorilor uitaţi", ştiut fiind că vânturile, furtunile se risipesc în confruntarea cu piscurile, suportând riscurile neantizării. Pan M. Vizirescu citează şi volumul Creatorii şi lumea lor, ca pe un îndreptar în analizarea operelor scriitorilor. Când Pan a conferenţiat

la Teatrul Naţional despre Delavrancea, şi Papadima despre Lucian Blaga, amândoi încununaţi de succes, directorul Liviu Rebreanu a putut să rostească entuziast în loja unde erau şi filosoful Ion Petrovici, pianista Cella Delavrancea: "putem fi liniştiţi că are cine să ne continue". Şi i-a felicitat pe conferenţiarii care, mai apoi, au fost onoraţi cu decretul şi medalia Meritul cultural.

Martirizatul atâţia ani, Pan M. Vizirescu precizează: "Ovidiu Papadima a fost şi rămâne una din personalităţile cu rost bine determinat în dezvoltarea culturii noastre".

Cine nu are de învăţat de la asemenea creatori care au constituit aura înfloririi culturale a României până în momentul când ghilotina bolşevică atăiat aripi, planuri şi elanuri ale suirii Ţării noastre la posibilităţile ei umane? Trecuţi prin furcile caudine ale holocaustului roşu, tot mersul nostru ascendent spre Occident a fost îngropat pentru o jumătate de secol.

Cine nu se uită cu jind la acea efervescenţă creatoare şi dragoste pentru carte pe care poporul român a manifestat-o până la blocarea afirmării sale în lume? Elevii, studenţii, răscoleau anticariatele ca pe livezile

unui Paradis din visul lor minunat în care credeau entuziast şi nelimitat; profesorii şi toţi şcoliţii ajunşi la salar erau cumpărătorii frecvenţi în librării şi toţi erau prietenii bibliotecilor înnobilându-se cu lumina cărţii şi manifestând admiraţie, fascinaţie, pentru scriitorii care aveau atâta grijă pentru cuvântul trimis în lume cu certitudinea că va rodi, mai ales în tinerele generaţii cărora orice popor le încredinţează speranţa.

Citesc pe coperta ultimă însemnarea lui Ovidiu Papadima de pe biletul „eliberării": „Susnumitul poate munci în întreprinderile de stat sau particulare", în fapt, la muncile de jos, cum după 14 ani sub talpa iadului comunist am fost slobozit în infernul naţional, salahorind pe şantierele de construcţii ale Iaşiului şi după nişte ani, reluând cu greu Facultatea de limbi moderne.

Pe acelaşi bilet, Papadima înscrie oful: „ceea ce e mai dureros a fost interzicerea de a semna şi de a publica ce a durat mai bine de 15 ani de la ieşirea din închisoare". Durere de scriitor, pentru orice talent sfâşietoare.

Privesc îndelung portretul bătrânului Ovidiu Papadima, de pe aceeaşi copertă, şi parcă văd imaginea

unui monah duhovnic, a unui apostol trimis de Hristos în lume să ducă oamenilor şi popoarelor soluţia salvării tuturor: dragostea şi jertfa. Şi mai întârziind pe înfăţişarea acestui frate de suferinţă, desprind seninătatea şi hotărârea din blândeţea, înţelepciunea, iubirea lui de Dumnezeu-Neam-Ţară-Semeni şi pentru valorile axiale ale suişului spre umanizarea omului şi a lumii. Barba lui albă, luminozitatea apostolică a chipului, vestmintele modeste îl fac un Simon-Petru gata de a primi răstignirea, fie şi cu capul în jos, pentru Hristos şi Neamul nostru românesc.

Crez, convingeri, idealuri, şi vai! atâtea valuri de lacrimi şi sânge!… "Luaţi seama la ce auziţi: Cu ce măsură măsuraţi, vi se va măsura; iar vouă celor ce ascultaţi, vi se va da şi se va prisosi". (Ev. după Marcu, cap. 4;24)

Atâtea nelinişti! Şi atâtea suspensii...

Mă obsedează incredibila asemănare dintre anumite răvăşiri ale fiinţei umane, petrecute în perioade diferite.

Semnele de întrebare îmi înţeapă scoarţa cerebrală. Cutia toracică prea strâmtă pentru ca inima să-şi păstreze ritmul. Respir un aer vâscos, sufocant. Conştiinţa mea de om şi de român se loveşte de toate uşile căutării unei explicaţii şi se împotmoleşte în spaţiul ruşinii.

23 august 1944! Şi-n continuare: ţipete, împuşcături, vaiete, devastări, furturi, atrocităţi. năvălitorii cu ochi înguşti şi balalaica pe şold în tragere prin toată Moldova, prin toată ţara. Oamenii fug nu numai din case ci şi din pivniţe, din poduri, prin bălăriile râpelor, flămânzi, însetaţi, nedormiţi, înfricoşaţi, hăituiţi.

6 Decembrie 1949. Penitenciarul Piteşti. Camera 4 Spital. Studenţi. Peste 80 % legionari dar şi trecuţi pe lângă Mişcarea Legionară, sau infiltrați etc., frontierişti, reacţii puerile cu rupere de tablouri comuniste... unii cu stări precare de conştiinţă, traseişti la comunişti. Alţii,

rezistenţi, la carceră. Regim sever. Penitenciarul ticsit. Înfometare maximă. Severitate excesivă.

6 Decembrie 1949! Spre zori. Care zori? Spre lunga noapte a sistemului comunist şi a unei ideologii care a furnizat cele mai diabolice proceduri de distrugere a personalităţii umane. Uneori moarte bruscă. În general, moarte lentă. Îl mai aud încă pe comunistul Eugen Ţurcanu: „Vă vom distruge pe toţi! În curînd trotoarele vor deveni culoare de penitenciare!”

Doi fraţi eram deja izbiţi de zidurile unor asemenea culoare. Alţi doi urmau să circule pe ele. Doamne, cum pe acest astru atât de frumos, un popor atât de blând a fost sortit să treacă printr-un asemenea dezastru?!. Suspiciune, delaţiune, opresiune. Societate întoarsă pe dos.

13-15 Iunie 1990: „Uite-un student, înşfăcaţi-l! Nişte golani! Legionari! Daţi-i! Şi fata aceea a fost în Piaţa Universităţii. Am văzut-o noi. Daţi-le! Că le dăm şi noi...” Sancta simplicitas!… Lovituri sadice,. Ţipete. Vaiete. Cine loveşte? Cine primeşte? O capitală, altădată un mic Paris, întinsă acum ca o caracatiţă cu tentacule de beton şi mizerie, controlată de un fel de făpturi cu bâte,

lanţuri, topoare... Ca la abator. O capitală întoarsă pe dos, fenomen unic în istoria lumii. Nici cuvintele de vandalism, barbarie, nu-l pot diminua.

În salopete şi căşti cu lămpaşe, ai fi crezut că sunt mineri. Şi din păcate, mineri erau. Dar printre ei atâţia securişti ce le-mbrăcaseră uniforma, dirijându-i. Ce fel de mineri erau aceştia, comportându-se ca bestiile? Am cunoscut în detenţie mineri adevăraţi şi am învăţat de la ei atâta omenie !... aveau temere de Dumnezeu, dragoste de casă, copii şi soţii. Sufletul lăcrima când i-auzeam cântând: „...în lumea noastră fără cer, c-aşa e viaţa de miner...” Nu mai pridideam să-i ascult cu câtă dragoste vorbeau de ţară şi de frumuseţea florilor de mină. Mai peste ani, de la cei din Şurdeştii Maramureşului, am achiziţionat asemenea minuni poliedrice a căror strălucire îmi luminează cărţile în bibliotecă. Cristale care se oferă parcă, model al devenirii umane. Şi cât de mândru am fost, în 1977, când „Europa Liberă” ne-a dat de ştire, că miile de mineri din Valea Jiului i-au cerut tiranului dialog în spaţiul cărbunelui trudit… şi cât m-au îndurerat urmările !… Ocazia salvatoare eşuată a stârnit atâtea regrete!...

Invazia costumelor vineţii în Bucureşti…de ce? Cu cine, cui şi din cine au vrut să facă abator? Din tinerii care au deschis drumul României spre Europa, spre libertate şi civilizaţie? Pentru că au ieşit în stradă să vegheze direcţia schimbărilor? Filosoful polonez Bogdan Suchodolski, în 1960, în plin regim comunist, scria: „Partea cea mai bună a tineretului nostru simte o nevoie foarte puternică de a lupta pentru un viitor mai bun al omenirii... să lăsăm această cerinţă să se manifeste prin forme critice şi de revoltă, severe şi chiar brutale...” (La pedagogie et les grands courants philosophyes, Paris, Chapitre VII).

Cine se temea de acest feedback authentic, manifestat de studenţime, de tineret? Cine delaţiona şi îndemna de pe trotuar la brutalităţi, violenţe, cruzimi? Conştiinţele de cârpă arătau pe cele care au ieşit din aşa numita revoluţie, marginalizaţi şi agresaţi, traumatizaţi…

Proiectaţi, domnilor, videocasetele revoluţiei furate şi vă veţi uimi de prezenţa masivă şi eroică a tineretului pe baricadele morţii neocolite pentru salvarea, din ghearele tiraniei comuniste, a unui popor atât de iubitor de libertate!... Şi-n acest caz, ar mai fi cineva care

să nu fie mândru de ei? Care să nu-i iubească şi să nu fie alături de energia lor? Într-un schimb eficient de entuziasm nepervertit şi de înţelepciune? Dar ce fel de părinţi sunt aceia care se îndepărtează de copiii lor? Şi cât de blestemaţi ar putea să fie cei care-şi urăsc urmaşii? Atât de doritor este orice popor să intre-n viitor cu propriii urmaşi!...

Tineretul român merită mai mult decât ceea ce i se oferă, pe lângă dreptul la întrebare, dialog, opinie. El are nevoie de certitudinea zilei de mâine = locuri de muncă. Jertfa lor a situat România pe locul cel mai de onoare din lume. Urmările au coborât Ţara în conul de umbră al marasmului şi incredibilităţii. Ne vine să credem că numai nişte inadaptabili la sensul istoriei şi al naturii, nişte bolnavi psihici, mai pot persevera, refractare, agresive, la renaşterea pe care am dorit-o cu toţii şi căreia tineretul i-a deschis calea şi-a îndrăznit s-o apere.

A prea sosit timpul ca foştii robi să se scuture de clişeele comuniste. O autoanaliză reflexivă va convinge pe fiecare că posedă capacitatea adaptabilităţii creative la însuşi sensul devenirii noastre ca popor şi ţară. A fi sau a

nu fi de acord cu cineva este nu numai o problemă de libertate ci şi de sensibilitate spirituală. Să nu uităm că atitudinea noastră legiferează pentru generaţiile care vin!

Observaţii mai la obiect

Sistemele faraonice, totalitare, dictatoriale, generează monştri. Concentrarea puterii la vârf înseamnă refuzul dialogului, al consfătuirii, consultării, conlucrării pluralităţii selective de opinii.

Dictatorul ajunge la vârf prin tehnica promisiunilor, a manipulărilor, a înşelăciunilor, finalmente subordonând massele. În drum spre putere, e popular, zâmbitor, binevoitor, stă de vorbă cu fiecare şi cu toţi dă mâna, se înclină. Simulează respectul. Iese în mulţime netemător, sigur pe gorilele sale invizibile, numai ochi şi urechi.

Odată ajuns în vârf, nimeni nu mai are acces în biroul său. Nu mai întinde mâna oricui. Infatuarea, cinismul, cruzimea, ies la suprafaţă. Începe să facă

victime. Tot mai numeroase. Dictatura, de orice nuanţă ar fi şi oriunde s-ar institui, se manifestă prin teroare.

Aceasta în societatea profundă (a celor mulţi şi cinstiţi) naşte oroare. Teama strecurată în oameni continuu şi oricând, depersonalizează, alterează moral, desfigurează, îmbolnăveşte, îndobitoceşte, spală creierele (brain-washing), realizează omul de tip robot.

Oamenilor li se creează situaţii compromiţătoare, de la cele aparent inocente, precum complicitatea, până la cele mai implicative, mai încadrabile penal, după caz.

Temătorii, metaforic tremurătorii, nu se opun. Nu zic niciodată nu! Ei aprobă mereu. Bat din palme şi când nu trebuie. Din rândurile lor apar linguşitorii. Lichelele. Ca ciupercile. Otrăvitoare. Îmbâcsesc societatea. Fac aerul irespirabil. Sunt pâinea şi sarea dictatorului, faraonului, tiranului. Sunt mediul său social. Lăudătorii lui pe toate cărările. Lătrătorii săi popularizatori în toate răspântiile vieţii, ajunsă repede la agonie. Exact cum spune Sfântul Apostol Pavel: "...gâtlejul lor este un mormânt deschis. Se slujesc de limbile lor ca să înşele; sub ele au venin de viperă". (Romani 3, 12-18) Coloane vertebrale de gelatină, pe care se edifică şi extinde

şandramaua abatorială. Din rândurile lor se recrutează cozile de topor care taie şi spânzură. Cruzimea manifestată sălbatic şi permanent asigură obedienţa. Frica, foamea, frigul, falsitatea, nesiguranţa zilei de mâine şi a libertăţii, tensiunea şi munca istovitoare de afirmare a spiritului. Minciuna şi machiavelismul sunt axele ideologiei totalitare. Suspiciunea se întinde ca o noapte fără capăt. Oamenii trec unii pe lângă alţii muţi. Prietenii se ocolesc. Dezechilibrul simţire-gând-faptă, se generalizează. Criza morală determină dezechilibre în toate compartimentele societăţii. O atmosferă de coşmar înnebunitor.

Dacă reacţionează unul, sau câţiva, sunt exterminaţi. Dacă reacţionează mai mulţi şi într-un singur loc, unii dispar noaptea iar alţii iau drumul supliciilor pe lungi perioade, însoţite de un întreg cortegiu de privaţiuni: inacces la medicamente, corespondenţă, vorbitor, ieşire la aer, cărţi, etc. Mâncare mizerabilă. Torturări intermitente. Teroare permanentă…

Şi tot aşa lumea e împinsă pe culmile disperării. După un timp care poate fi ani, decenii – istoria ne arată că au fost şi secole. Apare omul-robot. Exasperarea

împinge cuţitul la os. Reacţia este iminentă. Nimeni şi nimic nu-i mai poate sta în cale. Carapacea supuşeniei s-a pulverizat. O minune în circumstanţă şi spirit. O revoluţie în cauză şi efecte. Dorinţa schimbării e pe buzele tuturor. Dar revoluţia a fost în Decembrie 1989?

Într-o anume conjunctură, şi pe tărâmul unor premise oculte, românilor li s-a impus, după ruşinosul act de la 23 august 1944, un asemenea regim totalitar care beneficia de tot arsenalul militar de milenii, privind subjugarea omului, a unui popor sau, în visul macabru sovietic, al popoarelor. Venind în numele unei pături sociale ridicate la rang de clasă şi repede erijându-se în voinţa şi în numele întregului popor, un dictator, străin de cultură şi etică, n-a mai ţinut seama nici de clasa în numele căreia venea şi nici de poporul care nu-l chemase şi nici nu-l dorea. Catastrofele s-au ţinut lanţ: ruperea ţăranilor de pământul moştenit din tată-n fiu, luarea de către stat (etatizarea!) a tuturor întreprinderilor mari, mici, incipiente, făcute cu iniţiativă, trudă şi respectul legii, colectivizarea prin atâtea jertfe, schingiuiri, asasinate, condamnări… (vezi Caietele: Arhiva Asociaţiei foştilor deţinuţi politic din România), Canalul

Morţii, lagăre de muncă silnică, penitenciare cu ferestre oblonite, paturi de fier sau priciuri de lemn cu rogojini pe ele sau cu pături-deşeu, încăperi fără încălzire iarna, cu WC-uri în hârdaie, cu tinete în celule, supraaglomerare, inacces la corespondenţă şi medicamente, mâncare scârboasă, bătăi, înjurături, toate pe spatele foştilor prim-miniştri, miniştri, intelectuali de toate categoriile, scriitori, studenţi, elevi, agricultori, muncitori de toate categoriile socio-profesionale şi vârstele, femei şi fete, lichidarea predilectă a intelectualităţii, încărcarea avuţiei naţionale în trenuri şi interminabile coloane de camioane dar şi pe vapoarele Dunării şi Mării Negre cărau avuţia României în U.R.S.S; ţara era plină de inspectori sovietici, k.g.b.-işti, călăi cu stea roşie în frunte, scoaterea la suprafaţă şi în posturi de comandă-control-execuţie a fel de fel de alogeni şi a tuturor gunoaielor sociale autohtone, etc., etc., şi în fruntea tutror ororilor, beciurile şi camerele de anchete ale satrapilor securişti, ale securităţii partidului, nelegiuiri fără număr…

Pe patul de moarte, un tiran predă puterea altui tiran, care faraonic avea să-l neantizeze făcându-şi loc

sieşi cât mai sigur. Acesta, cu aceleaşi deprinderi, dar mai perfid, la început se arată a fi de-al poporului, disimulându-şi intenţiile, proiectele, cruzimea. Apoi, prin schimbări ferme, în cascadă, promovând în articulaţiile statului un întreg clan familial incult, rapace, bâlbâit (ca Moromete directorul criminal al Jilavei comuniste), care au ajuns repede să supună întregul popor înfometării, schilodirii morale şi biologice. Megalomania faraonică, spolierea ţării, demolarea bisericilor, întoarcerea pe dos a oraşelor şi-a vieţii, menţinerea penitenciarelor şi lagărelor de muncă forţată supraaglomerate, abuzul violenţei, crimelor, strâmbarea justiţiei, generalizarea urii cu efecte cutremurătoare, etc., etc. Palatele, casele de vacanţă şi de vânătoare nu-i mai ajungeau. Acapararea lacomă de bunuri şi lipsa de bun-simţ domina. În ţară, sărăcia şi teroarea urcă la apogeu. Se subordonează gândul, voinţa şi timpul oamenilor, exact ca-n mărturisirile lui Driesz Van Coillie în destăinuirea: “j’ai subie le lavage du cerveau” ediţia Mobilisation de Consciences, 1964.

Opresiunea sălbatică şi fără termen naşte monştri, mai rău ca somnul din tabloul lui Goya, naşte instincte

ucigaşe, oameni fără Dumnezeu, executori orbi şi ai părinţilor dacă li se cere, după principiul bolşevic predicat şi de doctrinarul roşu Dimitri Manuilski, secretar general al cominternului: «…toate crimele, toate cruzimile, sunt nu numai premise, dar şi recomandabile", ceea ce acoperă teoretic procesele fabricate prin care au căzut victime şi comunişti: la noi Lucreţiu Pătrăşcanu, Foriş, ş.a., iar în U.R.S.S, de exemplu, numai în 1937-1938, din 198 membri supleanţi ai CC ales, 98 = 70 % au fost asasinaţi; din 1967 delegaţi la Congresul partidului, în 1934, au fost ucişi 1108, deci 2/3.

Tiranul susţinut cu vârf şi îndesat de viperioasa consoartă, a făcut din partid un mit: oricine poate greşi, greşeala se plăteşte. Partidul niciodată nu greşeşte. Nu face erori. Nu dă socoteală. Ordinul de la partid se execută fără crâcnire. Şi astfel s-a continuat accentuat distrugerea culturii şi promovarea unei false culturi; s-a continuat compromiterea oamenilor, acuzându-i de perversiuni, homosexualitate, concubinaj, abateri de la morala socialistă, sustrageri de bani, internări în spitale psihiatrice; s-a accentuat lupta împotriva Bisericii şi alterarea vieţii tineretului; s-a pornit la dezafectarea

satelor mai mici şi la îngrămădirea oamenilor în blocuri-vagon etajat, cu wc-ul într-un capăt de culoar şi cu bucătăria în altul, promiscuitatea fiind la ea acasă, etc., etc... Iată însă, că în anul bicentenar al Revoluţiei Franceze - preludiu bolşevismului în lume = domnia terorii şi lupta împotriva bisericii creştine, că într-un Decembrie al Naşterii Mântuitorului - şi România profundă a crezut şi al renaşterii sale! , poporul român a îndrăznit, prin foc şi tancuri, să intre pe făgaşul regăsirii libertăţii pe care o tatonaseră minerii din Valea Jiului, îl încercaseră muncitorii de la Braşov şi-l speraseră atâtea victime şi victimizaţi în temniţele şi lagărele opresiunii, martirizaţii şi martirii închisorilor comuniste, Timişoara curajului – Bucureştiul sfârtecat de planuri arhitecturale demenţiale – Sibiul şcolilor militare = triunghiul de foc al unui poligon plin de zone incendiare ăn toată ţara.

Miracolul a început în cel mai occidental oraş al României, indicându-ni-se direcţia dezvoltării noastre.

Un miracol a fost şi vremea blândă ca-ntr-o primăvară a reînvierii noastre şi tot o minune a fost şi unitatea din început a tuturor doritorilor de schimbare, căci Caligula – călăul organizase înfrângerea voinţei

poporului cu cele mai diabolice metode, mijloace, scopuri conform ideii: *oderint dum metuant* („lat. să mă urască dar să se teamă de mine”).

Şi câmpul minunii s-a acoperit cu trupurile inocenţilor copii, tineri şi tinere, bărbaţi şi femei, eroi de multe naţionalităţi, înfrăţiţi în suferinţă, crez, jertfire.

Când după zile de încleştări pe viaţă şi pe moarte focurile au încetat, a început să ningă abundent cu fulgi crizantematici, cu aripi albe de îngeri peste întreaga Ţară, prezentă acum pe toate lungimile de undă şi pe toate ecranele lumii. Un întreg popor îşi plângea morţii – martiri, se lumina la gândul libertăţii pe care nu o mai credea posibilă. Robia închisese toate orizonturile.

Şi nu întâmplător, deşi flămânzite, densele şi imensele mase de tineri n-au strigat: “vrem pâine!” ci: „**vom muri şi vom fi liberi! Jos călăul! Acum ori niciodată! Vom câştiga**! **Libertate! Libertate**!”

Conştiinţa şi dorinţa de valori supreme ale existenţei au dominat materia. Setea de libertate a focalizat întreaga voinţă naţională care a înaripat tinerii voluntari din toate zonele Ţării, pe baricadele **schimbării**...

Ideea de libertate a sporit în conţinut, şi prin contrast cu efectele suprimării ei atâtea decenii dar şi prin capacitatea de a însuma conotaţiile de: creaţie, iniţiativă, adevăr, dreptate, bine, frumos, virtute, progres...

Când **Socrate** îl întreabă pe **Eutidem: „**crezi că libertatea e un bun aşa de preţios şi de mare pentru fiecare în parte cât şi pentru Stat?**”,** discipolul, cu degetul la tâmplă, răspunde: “E cel mai mare dintre toate.” (Xenofon, **Apologia lui Socrate**) De aceea, şi Platon o numeşte “esenţa universală”. Aristot o integrează binelui ideal şi iubirii binelui, iar Kant, o localizează în sfera eticului, unde o situează şi contemporanul său, poetul francez André Chénier pe platforma eşapodului: Liberté, o, saint Liberté, toi mere des vertus! (o, libertate, tu mamă a virtuţilor)

Tineretul din Decembrie 1989 a avut curajul, eroismul, capacitatea de a se jertfi pentru Libertate, tineretul care a dorit, a sperat, a crezut in perspectiva unei Românii renăscute, normale, eliberată din toate lanţurile, de toate piedicile iniţiativei, posibilităţii de

afirmare prin creaţie durabilă pe toate planurile, fructificând resursele ţării exclusiv pentru popor şi-un viitor prosper, luminos ca soarele sfânt de pe cer. Visul acelui tineret care a trăit şi întrupat sensul rostirii istoricului, Vasile Pârvan, ‘’ca un copac milenar e de dreaptă şi statornică fiinţa noastră în faţa primejdiei, şi cerul senin şi marea liniştită nu sunt mai măreţe în potolirea lor ca omul deplin liber prin dreptate, iubire şi jertfă’’ (Memoriale)

Şi au urmat deziluziile..

Duşmanii libertăţii de mers rodnic înainte spre o România normală, în care legea să fie lege şi instituţiile statului în frunte cu justiţia, să funcţioneze competiţional cu cele europene, sunt numeroşi. Originea lor se află în domnia lui Carol asasinul, care a terfelit Monarhia, răvăşindu-şi familia, aducându-şi ca sfetnic intim o evreică inteligentă, răbdătoare, meschină, ocultă, care a ştiut să-şi calculeze graţiile, şoaptele, gesturile, paşii, până a pătruns în palatul regal, şi regele a împins

România pe marginea prăpastiei, iar în cele din urmă, această Elena Wolf (germ. Lup) –Lupescu i-a devenit soţie şi moştenitoarea unei averi comprimată în conturi şi averi adunate hulpav din truda poporului.

Acest „rege”, pe lângă faptul că s-a strecurat în ţară pe uşa din spate a istoriei (1930), a promovat, schimbat, transformat, împărţit, natjocorit şi suspendat dictatorial partidele existente după ce făcuse şi experienţa unui partid personal cu un patriarh culpabil moral şi ceva mai înainte cu un savant istoric egolatru, ahtiat de reclama celebrităţii, plin de trufia care de atâtea ori i-a întunecat mintea colosală, curbându-i verticalitatea, încât regele sforar, arghirofil şi versat, din fragedă tinereţe, în ale trădării mişmaşuri, a putut lichida viaţa politică şi declara neagra dictatură care i-a facilitat lungul şir de asasinate a protipendadei morale a românilor, a elitei lor spirituale, golind ţara de ce avea mai promiţător într-un timp când integritatea ei avea cea mai mare nevoie de geniul, energia, iniţiativele şi capacitatea acestei elite de sacrificiu.

Astfel, încă din momentul când despotul se credea luminat, având numit ca prim-ministru pe Ghe.

Argeşanu şi la Interne, pe favoritul Elenei Wolf-Lupescu, Gavril Marinescu- coucigaşi – Carol a iniţiat şi patronat asasinarea lui Corneliu Zelea-Codreanu, căpitanul Mişcării Legionare, a Nicadorilor şi Decemvirilor, în noaptea Sfântului Andrei (29-30 Noiembrie 1938), eveniment oribil care a îngrozit lumea. Şi ca acest asasin să fie mai sigur de reuşita proiectelor sale nesăbuite, a umplut penitenciarele de legionari, dintre care, la scurt timp, în 21-22 Septembrie 1939 = „ noaptea cuţitelor lungi“, a ucis : 44 în Lagărul de la Miercurea Ciuc; 13, în cel de la Râmnicu Sărat ; 31, la Vaslui; 7, în Spitalul Militar Braşov; peste 140 în ţară, în fiecare judeţ câte 3-5 legionari, toţi fiind comandanţi legionari, personalităţi cu funcţii; alţii au fost ucişi în posturile de jandarmi, prefecturi de poliţie, la Ministerul de interne, etc.

Citez doar două cazuri de asasinate oribile : Dragomirescu Victor, şeful studenţimii legionare din Bucureşti, schingiuit şi ars de viu în crematoriu ; Nicoleta Nicolescu, şefa Cetăţuilor legionare pe ţară, schingiuită bestial şi arsă de vie în crematoriul din Bucureşti, în 10 iulie 1939.

Iată şi statisticile aesasinatelor din 21-22 Septembrie 1939, timp în care al doilea ră-boi mondial intrase în marş extensiv : 55 studenţi, 22 avocaţi (unii publicişti, scriitori), 16 muncitori, 15 liber-profesionişti, 12 ofiţeri, 10 preoţi şi teologi, 9 ingineri, 9 economişti, 6 agricultori, 5 profesori, 4 elevi de liceu, 2 învăţători, 1 profesor universitar, 1 sculptor; şi, repet, câte 3-5 în fiecare judeţ (numele fiecăruia în : Ştefan Palaghiţă: Garda de Fier, Ed. a II-a, p. 122-125; în Ghe. Buzatu, Corneliu Ciucanu, Cristian Sandache: Radiografia Dreptei Româneşti, 1927-1941, Ed. F.F. Press, Bucureşti, 1996, Colecţia: Românii în Istoria universală - The romanians in world history, vol. 32, coord. şi *Cuvânt înainte*, Ghe. Buzatu).

Dar numărul asasinatelor, sigur a fost mai mare decât cel din liste, au scăpat unii ca prin minune, alţii care au fugit peste frontiere sau, ascuns în găuri de şarpe, ori decedaseră mai înainte de 1938, ca: senator legionar Corneliu Şumuleanu, Prof. Univ. la Medicina din Iaşi, catedra de chimie ; precizăm că era şi preşedintele Asociaţiei Prietenii Legiunii, precum : Ion Barbu (Dan Barbilian), Prof Univ. La Facultatea de matematici,

Univ. Bucureşti, şi care afirma deschis : ca matematician, socot că ştiinţa este aliata ordinii legionare» ; Bădulescu Virgil, general - comandant al Liceului militar "Mănăstirea Dealu" Băgulescu Gheorghe, general, cavaler al Ordinului Mihai Viteazu, ataşat militar la Tokyo şi care în Legiune era Senator legionar ; Blaga Lucian, filisof, poet, dramaturg, traducător, Profesor Universitar-Cluj, diplomat şi ministru plenipotenţiar la Lisabona, membru al Academiei Române; Dan Bota, poet şi eseist; Ion Caraion, poet, eseist, traducător, fost deţinut politic; Virgil Carianopol, poet şi publicist, după 1944, gudurator comunist; Chirnoagă Eugen, studii în Anglia şi Suedia, şef de catedră universitară la chimia industrială, Politehnica Bucureşti, infirm şi totuşi Şeful Statului, Ion Antonescu, l-a trimis pe front cu grad de soldat, după 1944 scos de la catedră ; fratele său, generalul Platon Chirnoagă, luptător pe Oder, contra armatei roşii, ministru de război în Guvernul de la Viena, cu activitate complexă, fundamentală, istorică, publicistică ; Cioran Emil, filosof şi eseist, cunoscut şi citat în toată lumea, doctor la Paris, care într-o conferinţă la Radio Bucureşti,

la 27 Noiembrie 1940 a rostit esenţialul „Profil interior al Căpitanului“, text apărut şi în „Glasul strămoşesc”– Sibiu, la 25 Decembrie 1940, precizând: „înainte de Corneliu Codreanu, România era o Sahară populată. Cei aflaţi între cer şi pământ n-aveau niciun conţinut, decât aşteptarea. Cineva trebuia să vină...” şi căruia Căpitanul îi scrie: „Domnule Cioran, cum puteţi Dvs. să criticaţi poporul român în strălucita Dvs. carte [Schimbarea la faţă a României, 1939], când poporul român a născut o personalitate ca Dvs.” (vz Mărturiile lui Andrei – Iustin Hossu), scrisoare de care Cioran era mândru, „îl aprecia absolut pe Căpitan” (cf. La moartea lui Cioran, în Cuvântul Românesc, Sept. 1995); Gheorghe Costandache, general, martor în procesul Căpitanului, simpatizant legionar, Nichifor Crainic(Ion Dobre) filosof, poet, eseist, prof. universitar, condamnat în 1945 la muncă silnică pe viaţă, în contumacie, mai apoi, prins şi deţinut politic cu grei ani de temniţă, la Aiud; Nicolae Crevedia, poet şi publicist, Dona Nicolae, general; Mircea Eliade, filosof, scriitor, eseist, student al lui Nae Ionescu, Prof. univ. în S.U.A, istoric al religiilor, de referinţă; Gheorghe Longinescu, Prof. univ Bucureşti,

catedra chimie; Ion Macridescu, general, Senator legionar; Mihail Manoilescu, economist cunoscut în lume, diplomat, autor de cărţi ştiinţifice excepţionale; Dumitru Mehedinţi, general şi Senator legionar; Simion Mehedinţi, geograf, etnograf, pedagog, literat, Prof. Univ. – Bucureşti, membru al Academiei Române, „Cartea creştinismului românesc”(1943) e fundamentală; Vasile Militaru, fabulist; Nicolae, Principele (de Hohenzollern) n. 1903 – m. 1974, fiind autoexilat din ţară...;C. Noica, filosof şi eseist spiritualist, creator de şcoală de filosofie, fost deţinut politic; Nicolae Paulescu, savant, fiziolog, Prof universitar – Bucureşti, autor de tratate şi cărţi esenţiale, m. 1931; Sextil Puşcariu, filolog de seamă, Prof univ., Cernăuţi – Cluj, membru al Academiei Române, conduc.lucr. Dicţionarul limbii române şi Atlasul lingvistic Român, 1937 – prezent la venirea trenului cu martirii Ion Moţa şi Vasile Marin, şi luare de cuvânt, martor în procesul Căpitanului, ”nu sunt membru în Mişcare. Am cunoscut-o demult şi cu multă simpatie m-am apropiat de ea… Cei mai buni elevi ai mei au fost legionari. Mi-a plăcut cartea **Pentru Legionari**.” (Corneliu Zelea-Codreanu) este un scriitor

de talent. M-au apropiat de el religiozitatea sa adâncă, iubirea faţă de ţară...; Mihail Racoviţă, general, martor în procesul Căpitanului; Mircea Streinul, poet şi prozator; Ion Tarnoschi, general; Petre Ţuţea, filosof, economist, antropolog, prieten cu Nae Ionescu, deţinut politic 13 ani, cărţi-ghid de raftul 1 al bibliotecilor, ”Socrate al României” (E. Cioran) ; George Uscătescu, Dr. în Filosofie la Roma, Dr. în Drept, 1943, - după 1944, în Spania, ajunge Prof. universitar în Madrid. Operă vastă, fundamentală, în diverse limbi, preşedinte al multor societăţi de cultură (m. 1995); Mircea Vulcănescu (m. 1952 în detenţie - Aiud), savant, filosof, sociolog, economist. Operă profundă, citäm: **Omul românesc. Ispita dacică, Existenţa concretă în metafizica românească** şi **Dimensiunea românească a existenţei…** (vezi vol. coord. Ghe. Buzatu…)

Am dat doar câteva exemple. Mişcarea Legionară era prezentă în toate straturile sociale, cum azi este tot mai prezentă în lume: edituri, reviste, cărţi, conferinţe, internet, încât cei care mai au mintea plină de falsuri, în general cu sursă comunistă, toţi „nostalgicii’’ s-ar umple de cinste, onoare, lumină, repetându-l pe Iulian

Apostatul: „m-ai învins, Galileene”... Reţinem acest detur readucând teleobiectivul pe titlul acestui subcapitol.

Şi au urmat căderile teritoriale din trupul ţării, din inima noastră. Au urmat războiul cu toate implicaţiile şi consecinţele dramatice ştiute şi neştiute, dar suportate atât de dureros de învinşi. Numai noi ştim şi istoria perfidă care ne-a adus pe cap un duşman de profesie, operând adânci schimbări, antinomice, în fiinţa Neamului Românesc şi în spaţiul său ancestral.

Sistemul comunist, caracterizat prin teroarea continuă, torturi draconice, ateism activ, frontiere închise, ignorarea iniţiativei, inaccesul la civilizaţie, cenzură severă, etc., etc. Cei doi dictatori: Dej, Ceauşescu şi acoliţii lor, promovarea preferenţială a alogenilor, frica, stările de conştiinţă debile, alterarea morală predilect, a intelectualilor, fapt care explică neparticiparea lor în prezent, la edificarea noii Românii, lăsată pe mâna lupilor în piele de oaie, a neocomuniştilor, securiştilor, schimbându-şi locul, provincia pentru a nu fi identificaţi, unii deveniţi repede procurori, jurist-consulţi, politicieni, oameni de afaceri,

toţi înmulţind relele din societate, generalizând corupţia, strâmbând justiţia, acaparând mass-media, formând guverne şi parlamente ale ruşinii, încât puterea politică, concomitent a ajuns în mâna foştilor comunişti, cărora li s-a adăugat puzderia de fripturişti, de pleavă socială respingătoare, toţi puşcăriabili, cu ecou nefast şi într-o parte a tineretului.

În ce colţ de lume nu este un român? Pe tot Globul! În ce condiţii au ieşit la mal sau mai sunt pe valuri, numai ei ştiu. Românii s-au făcut prezenţi în toată lumea ca foarte destoinici, dar printre aceştia şi destui compromiţători.

Şi totuşi...

În timp, apele se vor mai linişti, mai revenind la matcă. Viaţa a scăpat de monotonie, evenimentele se succed în cascadă, oamenii în nepotolita lor sete de a şti, le absorb prin confruntare, asociere, selecţie, în funcţie de repere, pe făgaşul dezideratelor nutrite în taină o

jumătate de secol de opresiune comunistă şi de aproape un sfert de secol de orizont opac.

Se repetă frecvent conceptul de democraţie, formă de organizare şi guvernare de către popor, dar democraţie înseamnă lege, justiţie, luciditate, iniţiativă, activitate fructuoasă, progres moral şi material. Ea se învaţă, apără şi respectă. Dar ca ea să devină condiţia naturală a existenţei noastre, ea trebuie practicată, trăită, în cerinţele ei.

Orice ajungere în funcţii se dublează de responsabilitate, contrar celor prezenţi care se grăbesc spre scaune comode, cât mai înalte, mai bine remunerate şi mai deschise afacerilor (corupţiei!); unii pe dedesubt, alţii pe deasupra, toţi bătăioşi, perfizi, tenace, orgolioşi, antrenând un întreg sistem de relaţii. Rămâi uluit când vezi cum se burică în faţa viitorului, ca şi cum ei i-ar fi croit sensul înaintării şi nu martirii atâtor decenii de schingiuiri, de asasinaţi, înaintemergători ai tineretului din Decembrie 1989.

Ai muri de râs sau ai rămâne curmat de îndoială dacă i-ai auzi şi vedea, făcând în orice răspântii, apologia demosului şi a travaliului.

Cum cu demosul am văzut cum stau, cu kratosul prea ştim..., să vedem cu truda unde se află, adică să ştim în ce relaţie se află cu munca.

Pentru aceasta, ne ducem tot la înţelepciunea populară şi aflăm că munca se învaţă de mic, progresiv. Că ea îl zideşte pe om, îi dă bucuria vieţii, şi că antonimul ei, adică lenea, îl putrezeşte. Românul a văzut întotdeauna în leneş un individ în decompoziţie, de aceea l-a numit *putoare* sau *puturos*, cuvinte derivate din etimonul latin *putor putoris,* adică dihor, jivină care îşi ameţeşte prada, exalând un iz insuportabil. Ei bine, poate o asemenea făptură să vorbească cetăţenilor despre muncă? Adică tocmai celor care aproape cinci decenii au fost înşelaţi, exploataţi până la sânge, mânaţi la spargeri de normă, de acel partid numit impropriu, la un moment dat, muncitoresc, şi care, la scurt timp şi-a dat adevăratul nume pe faţă, de partid comunist, venetic, de sorginte antiromânească, antiumană, aşa cum s-a dovedit şi răsdovedit. Iată de ce oamenii nu mor de râs, ci fierb de indignare, dând ba într-o parte ba în alta, tot de aceeaşi foşti mari şi tari, cu aceleaşi mentalităţi strâmbe de vulpoi şi varani, plini de infatuare.

Este un imperativ social deci, ca dincolo de orice culoare politică, dar în niciun caz de una singură! Să fie promovaţi în posturi oameni competenţi, prin concurs - activi, oneşti, modeşti, concetăţeni cu care să ne mândrim, pe care să-i stimăm în mod autentic şi-n cuvântul cărora să credem. Oare, nu e aceasta şi una din căile realizării consensului naţional?

Şi totuşi...

Exemplele şi ideile nu au frontiere. Asemenea izvoarelor de munte, ele răzbesc şi prin stâncă, ieşind în întâmpinarea normalităţii.

Modelul Daciei Felix există în memoria poporului român, transmis din generaţie în generaţie. El este un mit care se face prezent în toate excelenţele româneşti, pe care trebuie să le frecventăm, indiferent de secolul vieţuirii lor, şi să le urmăm dragostea lor de credinţa strămoşească, de tradiţia mereu modernă prin apetitul ei pentru noul constructiv, dragostea lor de Ţară, de semeni şi spaţiul în care trăim. Istoria ne învaţă că Românii au dotaţia comprimării timpului, pe alocuri al depăşirii lui.

Cu aceste convingeri, putem asigura şi pe alţii că democraţia autentică este foarte posibilă, foarte roditoare, în toate compartimentele vieţii spirituale şi materiale. Faptul, că eu pot să scriu ceea ce observ şi gândesc fără să nedreptăţesc pe omul cinstit, este un semn bun, care dă speranţe de mare viitor democraţiei adevărate.

****..****..****..****..***

Cuprins

Cuvânt înainte……7
Dragostea de Ţară se învaţă de mic.....11
Cu faţa la Prut.....16
Nelegiuiri în Basarabia.....19
Cu arma la umăr.....23
Un om providenţial în istorie: Ion Antonescu.....25
Începe războiul.....35
Moartea-i la tot pasul.....39
Şi iarăşi Basarabia-i trează-n suflet.....41
Stări sufleteşti pline de semnificaţii.....52
Scăpat din foc.....60
Lupta în conspirativitate.....61
Condamnaţi la moarte
şi alţii la ani grei de închisoare.....67
O viaţă închinată adevărului.....76
Cartea sufletului său chinuit.....82
Statistici care îngrozesc istoria.....93
Memoria evenimentelor ignoră cronologiile.....100

Retragerea din Crimeea.....103
Monumentului Crucilor Înfrăţite- Aiud.....126
Întrebări, întrebări, întrebări….....137
Un cărturar în închisorile comuniste: Ovidiu Papadima
Modelul polarizează.....148
Vine Papadima! Vine Papadima!.....154
O privire mai extractivă asupra “evocărilor”.....156
O Postfaţă esenţială.....178
Atâtea nelinişti! Şi atâtea suspensii.....184
Observaţii mai la obiect.....189
Şi au urmat deziluziile.....199
Şi totuşi.....208